

özgür gelecek

www.ozgurgelecek.net

Paşeroja Azad

Sayı: 67 Yayın süresi

11-24 Eylül 2013

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

AKP Suriye ve Rojava'da kan istiyor, halk izin vermiyor!

Bu Eylül'de size rahat yok!

ABD ve AB'li emperyalistlerin "Esad kimyasal silahla halkını katlediyor" argümanı ile başlattıkları kampanyaya katılmaya dünden razı olan AKP hükümeti, G20 Zirvesi'nde ABD ile birlikte ikna turuna çıktı. Ancak daha önce Irak, Afganistan ve son olarak da Libya'da yarattığı kan bataklığından çıkamayan ABD ve uşaklarının bu çabaları pek sonuç vermedi. AKP "dışta istikrar" yakalayamadı!

Yurtdışı turuna Arjantin ile devam eden AKP'nin olimpiyat rantı hayalini ise Tokyo kaptı. Çünkü olimpiyat için seçmelerin yapıldığı saatlerde Gezi İsyanı ile başlayıp ÖDTÜ direnişi ile süren çatışmalar devam ediyordu. Emperyalistler, "iç istikrarı" olmayan TC'nin ellerine böylesi değerli bir lokmayı teslim etmek istemediler haliyle! Ne "içerde" ne de "dışarıda" "istikrarı" yakalayabilen AKP, Suriye ve Rojava'da kan isterken "Mücadeleye devam" diyen milyonlar AKP'nin planlarını suya düşürmeye ve "Eylül sendromunu" artırmaya kararlı!

"Hepimiz Elif'iz, diren Elif seninleyiz"

Yeni Demokrat Kadın aktivisti Elif Kaya'nın Şakran Hapishanesi'ndeki taciz davası 3 Eylül'de görüldü. Kadınlar, yaptıkları eylemlerle yalnız bırakmadı.

S-12/13

Türk-İş Genel Başkanı Mustafa Kumlu istifa etti!

Kumlu gitti, kavga bitti Mi?

Türk-İş'te değişiklik yaratacak tek bir şey vardır: O da sendikal sınırları aşan bir işçi ve emekçi hareketi....

S-12/13

#Diren ÖDTÜ!

ÖDTÜ direnişi ile ilgili yazılar

03-12-13-15-20-30-31-32

"Aleviler tabuta, Hıristiyanlar Beirut'a!"

Cihatçıların "Aleviler tabuta, Hıristiyanlar Beirut'a" sloganı yeni Suriye'nin nasıl şekilleneceğini de anlatıyor.

S-16

Rojavalı mültecilerle söyleşi

"Rojava toz-duman!"

S-24

Arap Alevisi mültecilerle söyleşi

"Biz sanşlıydık, kaçıp buraya gelebildik..."

S-25

Özgür Gelecek'ten

#BAŞKALDIRIYORUZ!

Yeni dönemde gazetemizle ilgili ilk adımı Dersim'de attık. Şimdi ise diğer illerde yapacağımız toplantılarımızla "Gezi ruhunu" okurlarımızla yaşatmaya kararlıyız!

Sayfa 2

#BAŞKALDIRIYORUZ!

Gezi ruhunu okurlarımızla yaşıyoruz!

Merhaba,

Egemenlerin "Eylül sendromu" boşuna değilmiş, hep birlikte gördük, yaşadık... ODTÜ'de kampüs içerisinde gelecek yola karşı başlayan direnişe saldıran polislerin saldırısı birçok yerde eylemlerle protesto edildi. "#DirenişODTÜ" diyen binlerce insan, sokaklara çıktı ve polis saldırılarına rağmen gece yaralarına rağmen alanları terk etmedi. ODTÜ direnişi gece yaralarına kadar sürerken, Başbakan R. T. Erdoğan yine ülkede değildi ve "Rusya senin, Arjantin benim" gezmelerdeydi!

Rusya'da G20 Zirvesi'ne katılan Erdoğan, emperyalist efendilerinin karşısında el-pençe Suriye'ye yönelik kanlı saldırıların planlanması ve onaylanması ile canhıraş uğraşırken; ülkede yüz binler Suriye'ye yönelik emperyalist saldırıya karşı 1 Eylül'de alanlara çıktı. Yüz binler; kimyasal silah kullanımını, "kırmızı-çizgi" ilan ederek Esed'in muhaliflerle olan dalaşında muhaliflerin elini güç-

lendirmek için daha fazla acı, katliam, kan ve gözyaşı yaratmak isteyenlere "yalancı" olduklarını haykırdı.

Diğer taraftan ODTÜ ve ardından diğer illerde direnişler yaşanırken, Erdoğan bu kez Arjantin Buenos Aires'te olimpiyatlar için yapılan seçmelerdeydi. Milyonlarca dolarlık maliyeti olan olimpiyat seçmelerinde İstanbul'un finale kalıp, finalde kaybetmesinin faturası da Gezi direnişçilerine kesildi. Küfürleri ve hakaretleri ile tanıyan AKP Antep Milletvekili Şamil Tayyar yine revaçtaydı ve twitter hesabından "*Lafım hainler içindir; Kına siparişi verdim isteyen merdiven boyar isteyen k.çını...*" derken; AKP'li Spor ve Gençlik Bakanı Suat Kılıç "Kına stokları tükenmiş!" şeklinde attığı twit ile konuya ilk tepki veren kodamanlardan oldu.

Olimpiyatların İstanbul'da yapılması için bu denli istekli görünen AKP'nin, bu isteğinin altında elbette olimpiyatların spora katkı-

sına verdiği önem yatmıyor! Milyonlarca dolar maliyeti olan olimpiyatların bu maliyetini emekçi halkların sırtından ödenecek olması ve bunun sağlayacağı rant, AKP'nin ağzını sulandırıyor. Ama görünün o ki, Gezi İsyanı'nın yarattığı "istikrarsızlık", daha doğrusu egemenlerin oyunlarını bozması, olimpiyat hayalini AKP'nin boğazına dizdi!

Ankara, İstanbul, İzmir, Adana, Mersin vb. eylemlerle gece boyu uyumazken; televizyon kanallarından, gazetelerden, internet sitelerinden yansıyanlar ise sadece "ODTÜ'de başörtü gerginliği", "Üzerinden 36 tonluk araç geçen kadın, nasıl sağ kaldı?" vb. oldu yine. Burjuva medya "penguenli", "üç maymunlu" haber anlayışına devam etti. İşte tam da bu noktada devreye yine sosyal medya ve derimci, demokrat ve yurtsever basın girerek, yaşananları an an paylaştı.

Bizler de Özgür Gelecek olarak, sitemiz aracılığıyla bu direnişin aktif bir parçası olmaya çalıştık. Gezi'de olduğu gibi ODTÜ direnişinde de an an haber vermenin ne kadar önemli olduğuna, an'ı yakalamanın anlamının büyüklüğüne

şahit olduk. Bu durum, kaç zamandır tartışmasını yürüttüğümüz gazetemizin periyodunu kısaltma konusundaki ısrarımızın haklılığını gösterdi.

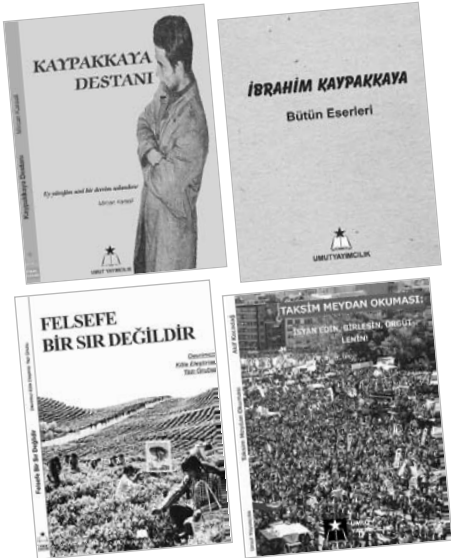
Halkın gerçeklere ihtiyacı var. Bizim cephemizden de bunu yapabilmeyen en etkili yolu olan gazetemizin periyodunun 15 günlük olmasının, bu ihtiyacımızı karşılayan bir yerde durmadığını daha önce de vurgulamıştık. Şimdi periyodumuzu kısaltma konusundaki ısrarımızı hayata geçirmenin tam zamanı. Bunu da siz okurlarımızla birlikte yapacağız.

Bununla ilgili stardı Dersim'de düzenlediğimiz okur toplantıları ile verdik. Okurlarımız gazetemizin periyodunun kısaltılmasının günceli yakalama konusunda çok önemli olduğunu vurgularken, dağıtım konusunda belli sıkıntılar yaşanacağını da düşündüklerini, ancak bu sıkıntıyı kitleye gitmeyi sıklaştırdıkça aşacağımızı vurguladılar. Şimdi ise İstanbul, Ankara, İzmir, Mersin, Antakya vd. illerde yapacağımız okur toplantılarımızla öneri ve eleştirilerinizi almaya devam edeceğiz. Gazetemiz, "Gezi ruhunu" okurlarıyla birlikte yaşatmaya kararlı!

Serkeftin!

ÇIKTI!

Kitaplarımıza Umut Yayımcılık bürolarından ve kitapçılardan ulaşabilirsiniz.

"#BAŞKALDIRIYORUZ!" diyen Yeni Demokrat Gençlik'in hazırladığı broşüre tüm Umut Yayımcılık bürolarından ulaşabilirsiniz!

ÇIKIYOR!

"O kıvılcım bir kere çakılmıştı ya; onu kimselerin söndürmesine ve hatta küllenmesine izin veremeyeceklerdi!"

"Gerillanın Kalemin-den Anılar: KIVILCIMI YANGINA ÇEVİRMEK İÇİN..." isimli kitap, çok yakında tüm Umut Yayımcılık bürolarında!

Dersim'de okur toplantısı

Dersim: Dersim ÖG okurları olarak gazetemiz üzerine tartışmak, fikir alışverişinde bulunmak, okunurluğunu daha artırmak ve haftalık çıkması kararlaştırılmış gazetemiz adına değerlendirmelerde bulunmak amacıyla 26, 27, 28 Ağustos tarihlerinde Merkez, Pertek ve Ovacık ilçelerinde biraraya geldik.

Gazetemizin; özellikle Dersim'de yaşanan gözaltı ve tutuklamalardan sonra bölgemizdeki okunurluğunu yaygınlaştırmak amaçlı başlayan tartışmalarımız, okunurluk seviyesi düşük ilçelere doğru faaliyetimizin geliştirilmesi ve artırılması tartışması ile devam etti. Bu ilçelerin sıklıkla

ziyaret edilmesi, gazetemizin düzenli şekilde kitlelere ulaştırılması adına ortak kararlar aldık. Ağırlıklı faaliyetimizin devam ettiği yerlerde ise sürekli okur elde edebilme, gazeteyi sahiplenebilme ve haber konusunda yayınlarımızı beslemeyi tartıştık.

Haftalık yayına başlaması adına yaptığımız tartışma ve fikir alışverişi; gündemin daha zamanlı takibine olanak sağladığı, okurların gündemden daha çabuk bilgileneceği konusunda ortaklaştık. Genel anlamda gazetemizin haftalık çıkmasının bizlerin açısından daha olumlu olduğu fakat okurlara ulaştırılmasında

da kısmi sıkıntıların olacağını düşündük. Bu sorunların gazetemizin haftalık düzeninin oturmasından sonra çözüleceği düşüncesinde ortaklaştık.

Geri adım atmayacağız!

Geçtiğimiz günlerde bizlere-okurlarımıza yapılan gözaltı ve tutuklamaların üzerine açılan tartışmalarda yapılan baskıların artarak devam ettiği fakat bizlere bunun olumsuz bir şekilde yansımadağı, aksine bizlere etkisinin daha iyi çalışma, gazetemi daha iyi ulaştırılması adına çalışma ve baskılardan hiçbir zaman geri adım atmayacağımıza, mücadelemize daha da iyi sarılacağımıza dair düşüncelerle sonuçlandı.

Gezi tutsakları dayanışma

mektuplarımızı bekliyor!

Kırıklar 1 Nolu Hapishanesi-İzmir

- 1- Kubilay İyit
- 2- İzzet Uysal
- 3- İbrahim Kaya
- 4- Ozan Adıyaman
- 5- Erhan İnal
- 6- Vedat Yener

H Tipi Hapishane-Erzurum

- 1- Çetin Kirsiz
- 2- Can Koçak
- 3- Mukamet Çelik
- 4- Özcan Kaya
- 5- Özgün Kaya
- 6- Ali Sağlık

E Tipi Kapalı Hapishane-Malatya

- 1- Ahmet Elma
- 2- Kenan Küçük
- 3- Önder Ergen
- 4- Behzat Doğan

Kırıklar 1 Nolu Hapishanesi-İzmir

- 1- Orhan Öztürker

Şakran Kadın Hapishanesi-İzmir

- 1- Elif Kaya

E Tipi Hapishane-Erzurum

- 1- Dağlar Delen

E Tipi Hapishane B-15/Malatya

- 1- Gazel Gür

Her yer Taksim, ODTÜ...

Öyleyse her yer direniş!

Gezi eylemlerinin yeniden başlayacağı beklentisinin her kesimi sardığı bugünkü durumda, AKP hükümetinin korkusu anlaşılabilir. Zira, devlet güçleri karşısında geri adım atmayan, daha şimdiden bir direniş merkezi haline gelen ve tüm coğrafyaya umut aşılayan, ilham veren ODTÜ'nün duruşu da bu korkunun haklı olduğunu göstermektedir. Haziran Ayaklanmasında direnişle birlikte anılan Taksim'e şimdiden ODTÜ eklenmiştir, yeni direniş merkezleri de sıradadır!

Haziran ayaklanmasından sonra görece sakinleşen gündemin trendi, Eylül ayıyla birlikte yeniden yükseliş geçti. Rojava ve bir bütün olarak Suriye'de buna doğrudan bağlı olarak Ortadoğu'da yaşanan gelişmelerin tansiyonunun giderek arttığı bir süreçte adeta bir sendrom haline gelen Eylül korkusunun ısıttığı sınıf mücadelesinin egemenler üzerinde ciddi bir baskılanma yarattığı açık. Akıl hocasına soyundukları Müslüman Kardeşlerin ordu darbesiyle düşürülmesinin şokunu henüz atlatamayan AKP hükümetini zor günlerin beklediğini söylemek yanlış olmaz. Elbette bu, geleceğin işçi sınıfı ve emekçi yığınlar açısından umutla dolu olduğu anlamına geliyor.

Kendini en güçlü hissettiği anda, ustalık mertebesinde; Gezi Ayaklanmasıyla toplumun ezilen, ötekileştirilen, baskı ve zorbalıkla terbiye edilmek istenen, itaate zorlanan tüm kesimlerinden ağır bir tokat yiyen AKP hükümeti bu sarsıntıyı henüz atlatabilmiş değil. Erdoğan'ın konu ne olursa olsun her sözü Gezi'ye getirmesi ve önümüzdeki sürece dair hazırlıklarını yüksek perdeden, bağırma çağırma, bir bir sıralaması kimseyi şaşırtmasın.

Haziran ayaklanması, Erdoğan/AKP'nin karizmasını çizmiş, koltuğunu sallamıştır. Gürlmeleri, her vesileyle Gezi direnişçilerine saldırmaları bundandır. Türk hâkim sınıfları, Gezi'de küçük bir bölümü kırılan fakat uyguladıkları politikalarla gerilimini her gün artırdıkları büyük bir fay hattının tam üstünde durmaktadır. Sistemin,

üniversitelere polisi sokması, ilköğretimden yüksek öğretime değin Gezi'ye katılan ya da katılma potansiyeli taşıyan herkesi fişlemesi, polisin yetkilerini artırması da bu yüzdendir.

İşçi sınıfı ve emekçi yığınların, emeği, kanı ve canıyla beslenen bir avuç asalağın sözcüsü AKP'nin, başka da bir seçeneği bulunmamaktadır. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının, emperyalist efendilerinin çıkarları doğrultusunda her şeyi yapabilecekleri sayısız tecrübeyle sabittir. Suriye gündemi bu "tutarlı" pratiğin en çarpıcı örneklerinden biridir. TC'nin Suriye politikasına geçmeden esas aktörde, ABD'de yaşananlara bir göz atmak faydalı olacaktır.

Süper Güç Çıkmaz Sokakta!

Bilindiği üzere ABD emperyalizmi Suriye'de kimyasal silahların kullanıldığı savıyla askeri bir operasyon için bir süredir çeşitli girişimlerde bulunuyor. Oysa gelişmeler ABD'nin giderek büyük bir çıkmaza doğru yol aldığını gösteriyor. Bu birkaç nedenden ötürü böyle. Sözgelimi, Esad'la en fazla muhabbeti olan bürokratlardan olan Dışişleri Bakanı John Kerry kameralar karşısında "Rejimin yaptığından eminiz, sarin gazı kullanıldığına dair kanıtımız var" dese de sözcüsünün emri kimin verdiğini bildikleri yönündeki resmi açıklamaları ABD'nin bu temel argümanının büyük bir sahtekarlık olduğunu anlatıyor.

2003'te Irak işgali öncesinde kimyasal silah "kozunu" kullanan ABD'nin benzer bir manevrayla hem kendi kamuoyunu hem de dünyayı ikna etmesi mümkün görünmüyor. Irak'ta yaşanan vahşete karşı dünyanın birçok ülkesinde gerçekleştirilen kitlesel protestolar hatırlanırsa İngiltere başta olmak üzere çok sayıda emperyalist gücün neden geri adım attığı da anlaşılabilir. Kuşkusuz sürecin ve bu geri viteslerin tek belirleyeni bu değil ancak ABD emperyalizminin Irak ve Afganistan'da yıkım, gözyaşı ve kandan başka bir şey getirmeyen ve kendisi açısından da büyük bir hezimet anlamına gelen politikalarının dünya halkları tarafından görüldüğü bir gerçek.

Öte yandan kimyasal silahların muhalifler tarafından kullanılmış olabileceğine dair açığa çıkan gerçekler de ABD'nin bu tezini çürütüyor. Mayıs ayında Adana'da El Nusra Cephesi'ne yönelik bir operasyonda 2 kilo sarin gazının ele geçirilmesi, 21 Ağustos'ta Şam kırsalında aynı örgütün tünellerde depoladığı kimyasal silahların ortaya çıkmış olmasını da hesaba katmak gerekir. Bunlardan başka, sıkıştığında kimyasal silah kullanmaktan çekinmeyeceği konusunda geniş bir kanaatin olduğu Esad'ın giderek güçlendiği, BM denetçilerinin birkaç kilometre yakınında böyle bir "işe" kalkışması da hipotezin bulanık tarafları arasında.

ABD için "işler" tıpkı Irak ve Afganistan'da olduğu gibi şimdi de Suriye'de ters gidiyor. Suriye üzerinden ön cephede Rusya ve İran, arka planda Çin'le girdiği bu dalaşta ibre giderek Esad'dan yana dönüyor.

Çok sayıda müttefiki tarafından yarı yolda bırakılan Obama'nın tam yetkili olmasına karşın Suriye'ye yönelik askeri bir saldırı için topu kongreye atması da ABD'nin bu geri gidişine işaret ediyor. Suriye'de muhaliflerin Esad karşısında güç kaybetmesine yönelik bir müdahalede bulunmak isteyen ABD, Suriye'nin Ortadoğu'da çıkar dalaşının tam merkezinde adeta büyük bir barut fıçısını andıran durumu karşısında vites küçültmek zorunda kalıyor. Obama'nın ya da Rusya'nın, benzer biçimde TC veya Esad'ın derdinin olası bir saldırıda, savaşta katledilecek, kanı dökülecek olan halklar olmadığını ise söylemeye gerek yok.

"Süper güç" ve müttefikleri dünyanın gözü önünde topu çevirmenin, taca atmanın hesabını yaparken TC saldırganlıktan taviz vermiyor. Suriye'ye bir an önce girip saldırmak için adeta gün sayan komprador burjuvazi ve toprak ağaları, Gezi'de halk ayaklanması karşısında uyguladıkları şiddeti, katlettikleri direnişçileri unutarak Suriye'deki zulümden dem vuruyor. Tarihsel gelişimi yağma ve talan üzerinden şekillenen komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bu tutumu şaşırtıcı değildir. TC kraldan çok kralcı davranmakta, bir koyup beş almanın hesabını yapmaktadır: "Suriye'ye sınırlı müdahale bizi tatmin etmez. Kosova benzeri bir operasyon olmalı" dedi. Erdoğan, müdahalenin 1-2 günlük "vur çık" değil, rejimi bırakırma noktasına getirmesi gerektiğini söyledi. (Erdoğan, 30 Ağustos 2013)

#DirenoDTÜ; Her Yer Direniş!

İsyancı, muhalif duruşuyla hükümeti boyunca AKP'nin "başını ağrıtan", Erdoğan'ı adeta çileden çıkaran ODTÜ öğrencileri "orantısız zeka"larıyla yeniden sokakta. ODTÜ'nün içinden geçirilmesi tasarlanan yolla birlikte 40 bin ağacın kesilmesine karşı çıkan ODTÜ öğrencileri ve 100. Yıl Mahallesi halkının kurduğu çadırların, Gezi Parkı'na yönelik saldırıyı aratmayan bir biçimde sökülerek kaldırılmasıyla binlerce insan sokağa döküldü.

Başka pek çok seçenek olmasına karşın doğal SİT alanı durumundaki ODTÜ ormanından geçirilmek istenen Anadolu Bulvarı-Konya Yolu Projesine yönelik tepkiler, eylemler Gezi'de ciddi bir sarsıntı geçiren AKP hükümeti için bir irade savaşına dönüşmüş durumda.

Hâkim sınıflar, yığınların Gezi İsyanıyla açığa çıkan; tepki gösteren, sokağa çıkan ve büyük bir karşı koyuş örgütleyen direnişini kırmayı hedeflemektedir. Okulların açılmasıyla Gezi eylemlerinin yeniden başlayacağı beklentisinin her kesimi sardığı bugünkü durumda, AKP hükümetinin korkusu anlaşılabilir. Zira, devlet güçleri karşısında geri adım atmayan, daha şimdiden bir direniş merkezi haline gelen ve tüm coğrafyaya umut aşılayan, ilham veren ODTÜ'nün duruşu da bu korkunun haklı olduğunu göstermektedir. Haziran Ayaklanmasında direnişle birlikte anılan Taksim'e şimdiden ODTÜ eklenmiştir, yeni direniş merkezleri de sıradadır!

Deri-İş'te 31. Olağan Genel Kurul

H. Merkezi: Deri-İş Sendikası 31. Olağan Genel Kurulu'nu 31 Ağustos-1 Eylül tarihlerinde gerçekleştirdi. Genel Kurul Divan Başkanlığı'nı Petrol İş Sendikası Başkanı **Mustafa Öztaşkın** yaptı. Kuzu Deri işçileri, Punto Deri işçileri, Ismaco işçileri, Darphane direnişçileri, **Partizan**, DDSB ve **ATİK**'in de aralarında bulunduğu çok sayıda kurum katılarak destek verdi. Genel Kurul oturumunu Genel Teşkilatlan-

dırma Sekreteri **Hasan Uluşan** açarken, sendikanın genel başkanı **Musa Servi** açılış konuşmasını gerçekleştirdi. Servi'nin konuşmasından sonra ise sendikanın örgütlenme çalışmalarını aktaran bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

Açılış konuşmasını yapan genel başkan Servi neoliberal ekonomi politikalarının çalışma hayatını etkileyen yönlerine, dünyada ve ülkemizde ge-

lişen siyasal ve ekonomik gelişmelere değinerek yeni dönem sürecin fiili meşru mücadele şeklinde olacağına vurgu yaptı. Geçmişten bugüne alınan tüm hakların mücadele edilerek ve direnerek alındığına değinen Servi, başka bir seçenek de bulunmadığına parmak bastı.

CHP milletvekili **Süleyman Çelebi** hükümetin sendikaları bitirmeye ve işbirlikçi bir yapı geliştirmeye çalıştığına değindi. Ardından SGBP adına **Mustafa Türkel** söz alarak yeni bir

sendikal anlayışa ve harekete ihtiyaç olduğuna değindi.

Delegelerin söz aldığı kurulda dünyada ve ülkemizde gelişen gündemler, faaliyet raporu, çalışma yaşamı ve sendikanın içinden geçtiği süreçle alakalı konuşmalar yapıldı. Genel Kurula katılan konuklara da söz verildi. Yapılan seçimde tek liste çıkması üzerine ikinci gün yapılan seçimle Musa Servi'nin genel başkan olarak belirlendiği liste ile yeni yönetim belirlendi.

Punto'ya ATİK'ten destek

İstanbul: Zeytinburnu'nda bulunan Punto Deri Fabrikasına direnişin 23. gününde (4 Eylül) ATİK tarafından destek ziyaretinde bulunuldu. ATİK Genel Sekreteri **Süleyman Gürcan**; "Sendikal örgütlenme uluslararası bir haktır. Punto deri bunu tanımak zorundadır, sendika hakkını tanımaması durumunda konuyu uluslararası alana taşıyız ve Punto'nun iş yaptığı Avrupa'daki fabrikalarda çalışan işçileri sokağa çağırırız" şeklinde konuştu.

Deri-İş Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri **Hasan Uluşan**, Punto Deri Fabrikasının uluslararası anlaşmalarda sendikal çalışmaya saygı duyması ve izin vermesi gerektiğine dair imzasının bulunduğunu söyleyerek, Deri-İş Sendikası olarak sendikal mücadelenin başarıya ulaşması için ellerinden geleni yapacaklarını ifade etti. Ziyarete Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm** de katıldı. Ziyarete Punto'da ve diğer fabrikalarda deri sektöründe çalışan işçilerin ilgisi dikkat çekiciydi. Ziyaret "Punto işçisi yalnız değildir" sloganı ile son buldu.

İstanbul: Zeytinburnu'nda bulunan Punto Deri'de direniş devam ediyor. Gazete olarak işçilerden direniş anlatmalarını istedik.

Dört ay süren sendikal çalışmanın işverenin kulağına gitmesiyle 2 Ağustos günü akşam saatlerinde Türkiye Deri İşverenler Sendikası (TÜDİS) Genel Sekreteri Akansel Koç, Punto'da sendikal çalışma yürüten işçilerle bir toplantı düzenler. 10 kişinin katıldığı toplantıda şu an işlerinden atılmış olan **Hülya Alptekin** ve **Ramazan Aygün** de vardır. Toplantıda Punto patronu "Taleplerinizi yerine getiririm ama sendika istemiyorum" der. İşçiler talepleri doğrultusunda taahhütname istediklerinde ise; "veremeyiz" yanıtını alırlar. Bir hafta sonra iki kişiyi odasına çağırarak personelden sorumlu kişi, ellerine iki maaş bulunan zarf verir, istifa etmelerini ve gitmelerini ister. Zarfı kabul etmeyen işçiler bayramdan sonra fabrikaya alınmazlar.

Haftanın her günü çalışma olan

Punto direnişine dair...

Punto'da işçilerin direnişe geçmesiyle çok şey değişmiş durumda. Hafta içi her gün akşam 22.00'ye kadar süren çalışma artık 19.00'da bitiyor ve hafta sonu çalışma yok. Eskiden asgari ücret üzerinden bankaya yatırılan maaşlarda bile yükselme olmuş. İşçilerin yoğun olmasından kaynaklı yapılan fazla çalışma şimdilerde işlerin büyük kısmının fasona verilmesiyle tamamlanmaya çalışılıyor. Hülya Alptekin söylediğine göre fabrikada çalışan işçiler şimdilerde teşekkürlerini iletiyorlar bol bol çünkü artık kendilerine vakit ayırabiliyorlar.

Direnışteki işçileri fabrikadan uzak tutmaya yönelik Punto patronunun girişimleri olmuş ve hala oluyor. İşçiler bir gün geliyor ki yerlere zift dökülmüş, başka bir gün kaldırımda bulunan ağaç ve dubalar kesilmiş ve işçilerin üzerine sürme pahasına oraya araba park edilmiş. Bütün engellemelere rağmen direnişteki işçilerle çalışanların arasına girilememiş. Hülya Alptekin ve Ramazan Aygün; her molada yanlarında bulunan arkadaşlarından büyük destek alıyorlar, komşu fabrikalarda çalışan işçilerle sohbetler ediyor ve sendikayı anlatıyorlar onlara.

Fabrika içinde ise neredeyse her gün sorgu odalarında özel sohbetler ediliyor. Sendikadan istifa etmeleri için tehditler yağdıran Punto patronu, uluslararası anlaşmaları hiçe sayarak ve yasal olmayan bir şekilde; "Gerekirse fabrikayı kapatırım yine de sen-

dikayı içeri sokmam" diyor. Hem patronun hem de ustaların baskısına maruz kalan işçiler çok kararlı "Arkadaşlarımızı işe geri alın ve sendikanın fabrikaya girmesine engel olmayın" diyor başka bir şey demiyorlar.

Punto patronu fabrikanın güvenliğini artırmış ve karakola gidip "işçiler eylem yapıyor" diye şikâyetçi olmuş. İşçilerin hak arama için yaptıkları eylemlerden rahatsız olan patron; çalışanlarına "sizin yıllık ne ihtiyacınız var, 9 gün bayram tatili ne güne duruyor" diyor ve düşün ve ölümlerde alınan izinlerin parasını fazlasıyla kesiyor. İşten çıkarılan işçi; "izin almak gibi bir şansımız yoktu, her durumda çalışmak zorundaydık" diyor. Punto patronundan daha patroncu imalat müdürünün; "Sizlerin özel hayatı olamaz, olacaksa da Punto'daki işe göre ayarlayacaksınız, yoksa işten çıkarılırsınız" diyerek çalışanları tehdit ettiğini de söylemeden geçemiyor Alptekin.

Fabrikanın içini dışını kameralarla dolduran Punto patronunun, tehditlerle ve psikolojik baskıyla işçileri yıldıramayacağını anlaması çok zaman almayacak gibi gözüküyor. Açıkta sendikal faaliyet yürüten ve işten çıkarılıp dışarıda direnişe geçen işçilerin gücü paranın çok ötesindedir. Her gün sendikaya üye olanların sayısı artıyor. İşçiler; "Punto'ya sendika gelecek başka yolu yok ve halaylarla içeri gireceğiz" diyorlar.

Deri-İş Kazım Süren'de grev ilanı astı

H. Merkezi: Tuzla Organize Sanayii'de bulunan Kazım Süren Fabrikası'nın patronunun Mart ayından bu yana yetki almış olan Deri-İş Sendikası'yla hiçbir görüşmeye katılmaması üzerine Deri-İş Sendikası işyerine grev kararı astı. İstanbul Deri Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren Kazım Süren Deri fabrikası patronuna, Çalışma Bakanlığı'ndan Mart ayında yetki alan Deri-İş Sendikası görüşme çağrısı yapmış, ancak patron bu çağrılara yanıt vermemişti.

Resmi arabulucu aşamasında

da görüşmelere katılmayan patronun bu tavrı üzerine Deri-İş Sendikası **3 Eylül** günü yaptığı bir eylemle fabrikaya grev kararını astı. İşçiler buldukları fabrikalardan Kazım Süren Deri önüne sloganlarla yürüdü. Eylemde konuşan Deri-İş Sendikası Genel Başkanı **Musa Servi**, "Kazım Süren anlıyoruz ki, bu bölgede sendikasız işçi çalıştırmak istiyor. Biz buna müsaade etmeyeceğiz" dedi. Servi konuşmasının

devamında "Mart ayından bu yana 6 ay geçti. Ve işveren sendikal işçilere 'yetkiniz yok' diyerek niyetini ortaya koyuyor, bugün grev kararını işyerine asıyoruz" dedi. Açıklamanın ardından Grev ilanı işyerine asıldı.

Ağustos ayında en az 147 işçi yaşamını yitirdi

İstanbul: İstanbul İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclis'i Çapa Hastanesi Monoblok önünde yaptığı basın açıklamasıyla Ağustos ayında yaşanan iş cinayetlerinde en az 147 işçinin yaşamını yitirdiğini açıkladı.

Basın açıklaması öncesi iş cinayetleri ve "6331 sayılı iş sağlığı ve güvenliği kanunu"nda yapılan değişiklik üzerine forum gerçekleştirildi.

Eylemde basın açıklamasını **Dr. Coşku Canıvar** okudu. Canıvar, iş "kazası" adı altında iş cinayetlerinin aralıksız sürdüğünü belirttiği konuşmasında, "Yazılı, görsel, dijital basından takip edebildiğimiz ve emekmeslek örgütlerinden gelen bilgiler ışığında tespit edebildiğimiz kadarıyla Ağustos ayında en az 147 işçi hayatını kaybetti" dedi.

Sağlık emekçilerinin de çalışma koşullarının can güvenliğini tehdit eden ortamda gerçekleştiğini belirten Canıvar, İSKİ'nin yapması gereken tıkalı kanal açma işlemini yapması için hiçbir güvenlik önlemi almadan görevlendirilen Zafer Açıkgöz'ün duruma dikkat çekti. Temizlik işleminin sonucu çeşitli şikâyetlerle acile başvuran Açıkgöz'e akut hepatit tanısı konduğunu belirten Canıvar, "26 Haziran'da karaciğer nakli gerçekleştirildi. Zafer arkadaşımızın tedavisine halen devam edilmektedir. Görevi olmadığı halde hiçbir güvenlik önlemi alınmadan lağım temizliği yaptırılan arkadaşımızın sağlık durumu ortadadır" dedi.

Sağlık emekçilerinin çalışma koşullarından kaynaklı bu örnekteki benzer birçok sağlık sorunu ile karşı karşıya kaldıklarını belirten Canıvar şöyle devam etti: "Sorunları çözmek için mücadele edecek, sağlığınıza ve geleceğimize sahip çıkacağız."

Çadır kurmak isteyen KESK'li ailelere saldırı

İstanbul: 5 Eylül Çağlayan Adliyesi önünde KESK'li Tutsak Aileleri ve Kamu Emekçileri Cephesi "28 ilde 184 gözaltı, 70'nin üzerinde tutuklama, AKP faşizmine teslim olmayacağız" pankartı açarak bir oturma eylemi gerçekleştirdi. Polis eyleme izin vermemekle, eyleme katılan insanların kimliklerini sorguladı. KESK Tutsak Aileleri adına konuşma yapıldı. Konuşmanın ardından çadır açmak istendi. Ancak polis kitleye saldırarak çadır kurmalarını engelledi. Çadıra el koyan polisi protesto eden kitle "KESK'li tutsaklar onurumuzdur", "Polis simit sat onurlu yaşa" sloganlarını atarak oturma eylemine devam etti.

Yurtiçi Kargo iş cinayetlerine devam ediyor

İstanbul: 228. gününde ziyarete gittiğimiz Yurtiçi Kargo'da direnişin başladığı günden bu yana Haramidere'de yaz-kış demeden direnişi sürdüren **Metin Karaca** ve **Önder Odabaş** ile sohbet ettik.

Şu anda burada kaç kişi direnişte diye sorduğumuzda üç kişi olduklarını ve direnişteki diğer arkadaşlarının ekonomik sebeplerden kaynaklı iş bulup çalışmalarını gerektiğini ama hem hala sendikalı olduklarını hem de direnişi bırakmadıklarını öğreniyoruz. DİSK Nakliyat-İş'in örgütlenme çalışması yürüttüğü Yurtiçi Kargo, depo ve dağıtım üzerine çalışıyor.

Konya, Ankara, İstanbul'da devam eden örgütlenme çalışması var. Sendikal çalışmanın patron tarafından öğrenilmesiyle Türkiye genelinde 250 kişi işten çıkarılmış durumda ve devam eden bir direniş söz konusu. Şirketin yüzde 50'si **İbrahim Arıkan**'a diğer yüzde 50'si de Fransız La Poste'a bağlı **GeoPost** şirketine ait. Avrupa'da GeoPost bünyesinde çalışan herkes sendikalı ama İbrahim Arıkan'ın Yurtiçi Kargo'ya sendika girmemesi için elinden geleni yaptığını ifade ediyorlar. Anayasal hakları için mücadele eden işçiler, kendilerinden sonra çalışacak olanların da çalışma koşullarının düzelmesi için mücadele verdiklerini söylüyorlar.

Her gün 14-15 saat çalışmak zorunda kalan işçiler her an iş kazası geçirme riski de yaşıyorlar. İş koşullarının zor olmasından kaynaklı çalışanların sık sık iş kazası geçirmesi tesadüf olmaktan çıkıyor. Üstelik Haramidere ve diğer depolarda iş sağlığı ve güvenliği önemsenmediği için ölümlere varan kazalar da yaşanıyor.

Doktor haftanın üç günü 11.00 ve 14.00 arası geliyor. İşçiler diğer hastanelere gittiklerinde; "Bizim doktorumuz var neden başka yere gidiyorsun?" cevabını alıyorlar. Kendi doktorları rapor vermediği müddetçe çalışmaya zorlanıyorlar. Sadece kaza geçirince işe gitmiyorlar

yani. Daha geçenlerde işyerinde bir kaza oluyor, Mehmet isimli işçi kamyonun sıkışması sonucu yaralanıyor ve iş yerinde ambulans ve doktor olmadığı ve ilk müdahale geciktiği için felç olma ihtimali taşıyor. 54 yaşında, emekli ve hala çalışıyor ya da çalışıyordu demek daha doğru çünkü şimdi Bağcılar Devlet Hastanesi'nde yatıyor. Mehmet'e çarpan şoför Çayıroba'da hala çalışıyor. **Metin Karaca**, "Bir arkadaşım işyerinde çalışma koşullarının ağır ve yoğun olmasından kaynaklı kalp krizi geçirdi ve kucağımda öldü" diyor. Yine bir başkası trafik kazası geçiriyor ve şikâyetçi olması için kızını Yurtiçi Kargo kendi bünyesinde işe alıyor.

İşçiler patrona borçlu!

Çalışanların çok büyük bir kısmı emekli. Gençler işe girince çok fazla dayanamıyor ve işten ayrılıyorlar. Yurtiçi'nin emeklileri seçmesindeki sebep çok açık; örgütlenmenin önüne geçmek ve işçilerin taleplerini azaltmak. Bir diğer yöntem de işçileri kendine borçlu bırakmak. Maaşları yetersiz olduğu için borçlanan işçiler iş yerinden "toplu para" alıyorlar ve bu defa da Yurtiçi Kargo'ya borçlanıyorlar. Bu durumda olan işçilerin sayısı hiç de az değil.

İşçilerin maaşlarına zam alma vakti geldiğinde ise tam da bu sebepten kimse gidip zam için masaya oturamıyor ve Yurtiçi Kargo patronu İbrahim Arıkan ne uygun görüyorsa onu alıyorlar. **Metin Karaca**; "İbrahim Arıkan, 'gerekirse Yurtiçi Kargo'yu kapatırım, yine sendikayı içeri sokmam' diyor fabrikadaki

Yurtiçi Kargo'nun %50 ortağı olan Geopost'ta Avrupa'da çalışan herkes sendikalı iken İbrahim Arıkan'ın Yurtiçi Kargo'da sendikaya üye olması işten atılmasına neden oluyor.

arkadaşlarımıza" şeklinde konuşurken kendinden emin bir şekilde "Çok az kaldı. Yurtiçi Kargo'ya da MNG'ye de Nakliyat-İş Sendikası girecek, her gün üye sayımız artıyor" diyor.

Sendikal çalışmayı birçok şubede devam ettiren işçiler ve çalışanlar fabrika önünde değil dışarıda görüşmeyi tercih ettiklerini söylüyor. **Metin Karaca**'ın söylediğine göre Yurtiçi Kargo patronu kendileriyle görüşen işçileri işten çıkarmak için özel bir çaba sarf ediyor. **Önder Odabaş**'ın söylediğine göre ise eğer her gün deponun önüne gitmez ve direnişi sonlandıırırlarsa arkadaşlarının birçoğu işten çıkarılacak. Depo önünde durmalarını için kendilerine yüksek miktarlarda para teklif edildiğini fakat ne olursa olsun sendikayı ve mücadeleyi bırakmayacaklarını söylüyor. **Odabaş**; "Bizim çalıştığımız sektörde en fazla 8 saat çalışılır ama bizler uzun saatler çalıştırıldığımız için iş kazaları yaşıyoruz. Yasal olmayan ve sağlıksız koşullarda çalışıyoruz. Buna ancak sendikada örgütlenerek son verilebiliriz. Yurtiçi Kargo patronunun sendikayı karalama çalışmaları ve kendine borçlandırmasından kaynaklı işçiler sendikaya üye olmaya korkuyorlar" diyor ve şirketin bariyerlerini göstererek "Bu Fransız bariyerlerin arkasında çok yoğun bir sömürü yaşıyoruz" sözlerini sarf ediyor.

Son olarak da bize, yerlere ve duvarlara yaptıkları yazılamaları gösteriyorlar. Bir tanesinde "Yurtiçi Kargo'ya sendika girecek başka yolu yok" yazıyor. Gösterdikleri yakınlık ve direngenlik yayılması ve örnek alınması gereken bir duruşu temsil ediyor. Anayasal hakları için verdikleri mücadelede yanlarında olduğumuzu, gelişmelerin takipçisi olacağımızı ve direnişlerinde umutlarımızın hiç eksilmemesi dileklerimizle yanlarından ayrılıyor.

Adliye emekçilerinden eylem

Bursa: 2013-2014 yargı yılının açılışı ile ilgili Büro Emekçileri Sendikası (BES) "Bağımsız Yargı, Güvenceli Gelecek, İnsanca Yaşam İstiyoruz!" şiarı ile bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

4 Eylül günü BES Bursa Şube binasında Şube Başkanı **Sürmeli Selçuk Söğüt** tarafından yapılan açıklamada, çalışma koşullarının iyileşmesi ve AKP hükümetinin kendisi gibi düşüncemeyenlere rotasyon, sürgün uygulamalarına son verilmesi istendi.

Söğüt "Bizlerin komşu ülkelerle savaşa sokulmasına ve bunun maliyetinin emekçilere ödetilmesine ve hükümet yanlısı Memur-Sen ile 2014-2015 toplu sözleşmeleri ile kamu emekçileri yüz yüze bırakmışlardır" dedi. Açıklamada Söğüt bu politikalara karşı sürdürdükleri mücadeleyi bundan sonra da kararlılıkla sürdüreceklerini, AKP'nin sermaye yanlısı politikalarının karşısında olacaklarını belirtti.

Eti Krom işçileri grevde

H. Merkezi: Elazığ'ın Alacakaya ilçesinde bulunan Eti Krom madenlerinde çalışan ve 21 Ağustos'tan bu yana özlük haklarının verilmesi, çalışma koşullarının ve maaşlarının düzeltilmesi için grevde olan 400 işçiden 200'ü Elazığ kent merkezinde bulunan Postane Meydanı'nda biraraya geldi.

Davul-zurna eşliğinde uzun süre halay çeken işçiler, "İş güvenliğimizden asla vazgeçmeyeceğiz, Vergide-ücrette adalet için, ek ödemelerin emekli maaşına, fazla mesailerin temel ücrete dahil edilmesi için grevdeyiz" pankartı ile "Sendika istiyoruz", "Kızlıklar oldu mu, sokaklara doldu mu, İrfan Bal bu talanla doydu mu", "Aşk olsun Eti Krom A.Ş., aşk olsun" yazılı dövizler taşıdı.

İşçiler etten barikat ören polis, işçilerin Elazığ Valiliği'ne yapmak istedikleri yürüyüşe izin vermedi. Bunun üzerine Postane Meydanı'nda açıklama yapma kararı alan işçiler adına konuşan **Murat Yılmaz** insanca yaşamak için greve başladıklarını belirterek, grevlerini istekleri karşılana kadar sürdüreceklerini söyledi.

"Benim paramla çalışıyorsun, nasıl greve çıkarsın!"

İstanbul: TİS görüşmelerinden sonuç alınamaması üzerine Basın-İş Sendikası'nın greve çıktığı Darphane'de grev 60'lı günlere ulaştı. Hükümetin alenen tarafını açıkladığı grev, grev kırıcılığı ile bitirilmek isteniyor. İşçilerse yaptıkları açıklamalarla grevi kazanana kadar sürdüreceklerini belirtiyorlar. Özgür Gelecek Gazetesi olarak 60. gününde grev çadırını ziyaret ederek 18 yıldır fabrikada çalışan **Çetin Akyayla** ile grev deneyimi ve grevdeki gelişmeler hakkında söyleşi gerçekleştirdik.

- **Daha önce bir grev yaşamış mıydınız?**

Ç. Akyayla: Ben yaşamadım çünkü en son grev 1988 yılında yaşandı. 25 yıl önce. Tabii şu anki kadroda birkaç kişinin dışında bu grevi gören yok.

- **Peki bu altmış günlük grev yaşamınızı nasıl etkiledi?** (Sorumuzun hemen ardından Akyayla'nın küçük çocuğu yanımıza geldi)

- Görüyorsunuz çocuklar, aile burada. Bir şeyleri almak istiyorsak işçinin tek kozu grevdir. Biz çalışırken de geçinemiyorduk. Şu an da geçinmiyoruz. Pek farkı yok aslında bizim için. Ben 18 yıllık çalışmam, 1700 lira maaş alıyorum. 650 lira kira veriyorum, iki tane çocuk okutuyorum, bir tanesi üniversiteye başlayacak bu sene. Öte yandan aileye de yansıyor tabii. Yarın okullar açılacak, farklı ihtiyaçlar olacak. Elektrik, suyu, kirası var. Ama sağdan soldan başka sendikalardan yardımla, destekle bir şekilde yürüyoruz.

- **Greve destek nasıl?**

- Konfederasyondan ve belli sendikalardan destek alıyoruz tabii. Mesela dün mimarlar odası geldi. Yine bu çevrenin vatandaşı bize karşı çok duyarlı. İhtiyaçlarımızı karşıyorlar, yemek getiriyorlar. Dayanışma sandığımız var, ona yardımcı oluyorlar. Geliyorlar bizimle beraber oturuyorlar, çay içiyorlar, sohbet ediyoruz. Bir ihtiyacımız, sıkıntımız olduğunda evinin adresine kadar gösteren insanlar var.

- **Bize grevin son süreci hakkında bilgi verebilir misiniz?**

- Grevin bugün 60.günü. Altmış

gündür devlet hiçbir şekilde üretim yapamıyor. Ne altın, ne pasaport, ne para, ne evlenme cüzdanı, ne nüfus cüzdanı, ne ehliyet, ne sigara içki bandrolü hiçbir şekilde üretim yapamıyor ve grevi kırmak için elinden geleni yapıyor işveren.

- **Peki sendikayla işveren arasında herhangi bir görüşme oldu mu?**

- Geçen hafta Çalışma Bakanı

Faruk Çelik, Türk-İş'in o zamanki Genel Sekreteri şu anki yeni Başkanı **Ergün Atalay** ve Kamu İşverenleri Sendikası ve bizim adımıza genel başkanımızın bir görüşmesi oldu. Bakan, hiçbir şekilde işçiye yardımcı olmayacağını, bu şekilde hiçbir şey almadan, kazanımsız içeri girilmesini istediğini söyledi. Tabii biz de bunu kabul etmedik. Halen devam ediyoruz.

Kendi sınıfına ihanet edenlere...

- **Devlet eliyle grev kırıcılığının desteklenişinden bahsettiniz (sohbet sırasında), yine aynı şekilde son süreçte bakanın da grevi karalamaya yönelik açıklamaları var. Nasıl değerlendiriyorsunuz bunları?**

- Tabii. Bunlar şöyle düşünmüyorlar: Bu insanların yasal hakkıdır. Aldıkları para geçimleri için yeterli değil. Greve "siyasi ve politik" diyorlar. Başka yerlere çekerek masada değil de grevi kırarak çözmeye çalışıyorlar. İşveren kanadı da hükümet kanadı da böyle davranıyor.

- **Grev kırıcılığın şu ana kadar bir etkisi oldu mu?**

- Şu anda içeride 35 grev kırıcı var. Üretim hiçbir şekilde söz konusu değil. Grev kırıcıların çoğu mut-

fakçı, onarımcı vb. Üretimi yapacak bütün personel dışarıda. Bu grev kırıcılar da zaten işverenle anlaşmalılar. Onların güdümünde, grevi kırmak için ilk başta greve çıktılar. Bir buçuk gün sonra tekrar içeri girdiler. Çünkü işverenle anlaştılar. Onlar işçi değil! Kendi sınıfına ihanet edenler işçi olamaz zaten.

- **Ciddi miktarda para kaybettiklerinden, zarar ettiklerinden bahsediliyor. Buna rağmen uzlaşmalarını neye bağlıyorsunuz?**

- Şöyle düşünün, altmış gündür çalışmıyor Darphane. Şu an devletin zararı 30-40 milyon. Bunu bile göze alıyorlar. İşçi kazanmasın, devlet zarar etmiş hiç önemli değil. Öte yandan piyasada, "darphane greve çıktı, çeyrek altın karaborsaya düştü" gibi söylemler var. Darphane ne çeyrek altının fiyatını belirler ne altının fiyatını. Darphane sadece işçiliğini yapar. Satışını kapalı çarşı yapar. Yani o kısmı bizi çok ilgilendiriyor.

- **Bunun tamamen işçi düşmanlığı üzerinden şekillenen bir tutum olduğunu söyleyebilir miyiz?**

- Tabii tabii, işçiyi sindirmek ve bastırmak için. "Sen benim paramla çalışan elemanımın, nasıl greve çıkarsın!" anlamındadır.

"Bir tek arkadaşım bile iş alınmazsa..."

İstanbul: Enerji-Sen, direnişin 36. gününde BEDAŞ Genel Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması yaparak işten çıkarılan tüm işçilerin işe geri alınmasını istedi. 5 Eylül günü BEDAŞ önünde toplanan işçiler "Enerji-Sen sokakta hak kavgasında", "Atılan işçiler geri alınsın" sloganlarını attı.

İlk olarak Enerji-Sen Genel Başkanı **Ali Duman** bir açıklama yaptı. Duman "Direnişimiz 36. gününde kazanım elde etmiştir. Bugün 52 işçi arkadaşımız sabah saatlerinde iş başı yapmışlardır. Geri kalan arkadaşlarımızın işe çağrılmaları gerekmektedir. Bir tek arkadaşımız dahi işe alınmazsa mü-

cadelemizi büyüteceğiz" dedi.

Daha sonrasında direnişteki işçiler adına **Umut Eskin** basın açıklamasını okudu. Açıklamada; geçtiğimiz süreç boyunca işveren Cengiz-Kolin-Limak grubu ile defalarca görüşmeler yapıldığı, işe dönüş isteyen tüm işçilerin isimlerinin BEDAŞ'a verildiği ve bunların en hızlı şekilde iş başı yapmaları gerektiği ifade edildi. Eylem sloganlarla son buldu.

Uşak'ta üzüm yetiştiricileri isyan etti

Kartal: Uşak'ın Ulubey ilçesine bağlı Avgan beldesindeki üzüm yetiştiricileri, mahsul para etmeyince isyan etti. Kasabada geçen yıl kilogramı 80 kuruştan alıcı bulan üzümün fiyatı bu yıl 40 kuruşa kadar düşünce hayvan yemi olarak kulla-

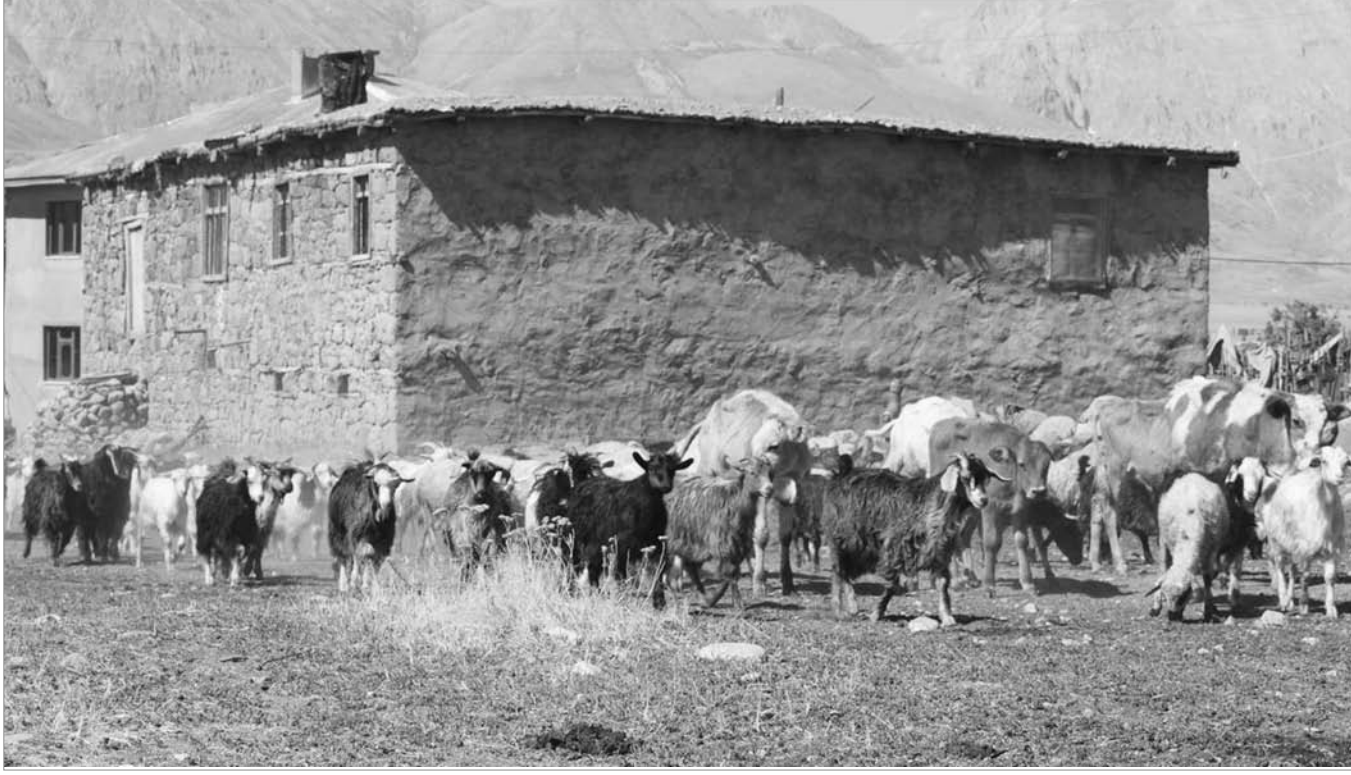
nılmaya başlandı. Belde'de toplanan köylüler 500 ton üzüm üretildiğini ifade ederek, "Kasabamızda 150 üretici üzüm üretiminden geçimini sağlıyor. Geçtiğimiz yıl kilosunu 80 kuruş olan üzümümüz bu sene firmaların fiyat kırma taktiği sebebi

ile 40 kuruşa kadar düştü. Hatta şu anda hiçbir firma Avgan'da üretilen üzümü almak istemiyor. Üzümler elimizde kaldı" dedi.

Bir kilo hayvan yeminin 90 kuruş olduğunu belirten üreticiler 1 kilo üzümün 40 kuruş olduğunu ve üzümünü hayvanlarına yedirmek zorunda kaldıklarını belirttiler

Ete zam ya da ithal et; Kâr kokusu yükseliyor!

Artık her kurban bayramı öncesi et fiyatlarına zam mı yapılacak, et ithalatı olacak mı diye tartışılıyor. Tabii zamdan da ithalattan da kâr edecek olanlar ellerini ovuşturuyor. Her yıl birilerinin cebi para doluyorken, emekçi yoksul halkımız etin yanına dahi yaşanamıyor.

Peki, sorun ne/nerede? Sorumlu kim? Devlet, hükümet, Tarım Bakanlığı, Et Balık Kurumu, ithalatçılar, büyük üreticiler, herkes kendine göre bir günah keçisi buluyor. Dış mihraklar! Et lobisi! Gezi eylemleri! Belki de vejetaryenlerdir! Ya da kedidir kedi!

Sorun var ama sorumlu yok! TC devletinin hayvancılık sektörüne, izlenen politikalara şöyle kaba taslak bakanlar, sorunun nereden kaynaklandığını ve günah keçisi arayanların bu sorunun bir parçası olduğunu görecektir. Aynı zamanda sorunun bir sistem sorunu olduğunu da...

Hayvancılık sektörünün son otuz yılı 1980 öncesine göre önemli değişiklikler arz eder. Bu değişim sektörün üretim sürecinin tüm aşamalarını kapsıyor.

"Uluslararası pazara açılma" ya da "dünya ekonomisine entegre olma" diye sunulan neo-liberal politikalar hayvancılık sektöründe de büyük üreticilerin palazlanmasını, küçük üreticilerin tasfiyesini sağladı. Başka bir ifadeyle küçük üreticiler önemli ölçüde serbest piyasa koşul-

larında desteksiz ve korumasız bırakılarak çok uluslu tekeller ve yerli işbirlikçilerince ezilerek üretim dışına sürüklendi.

Bu tasfiye süreci Türkiye özgülünde iki biçimde gerçekleştirildi. Birincisi ekonomi içi yöntemlerle devlet desteğinin kısıtlanması, teşvik uygulamalarının sınırlandırılması, kredi ulaşımının zorlaştırılması alım ve satım garantisinin verilmemesi gibi uygulamalarla küçük üreticiler serbest piyasada büyük üreticilerin insafına terk edildi. Kendi imkânları ve sınırlı desteklerle üretim yapan üreticiler, piyasada maliyetin altında kalan ürün fiyatlarıyla yoksullaştırıldı. Ve üretimden koştular.

İkincisi ekonomi dışı yöntemlerle hayvancılığın yoğun olduğu Kürdistan'da Kürt Ulusal Hareketiyle mücadele adı altında köylülerin zorla göç ettirilmesi sonucu bölgede hayvancılık bitme noktasına getirildi, dolaylı olarak da küçük üreticiler tasfiye edilmiş oldu. Hayvancılık sektöründe uygulanan politikalar sonucu hayvan sayısı 1980 yılında 84,5 bin civarındayken 2007 yılında 42,8 bine gerilemiştir. Sektörde önemli bir yere sahip olan KİT'ler, YEMSAN ve EKB özelleştirildi. Bu uygulamalar hayvansal üretimin düşmesine neden oldu. Sektörde büyük üreticilerin hâkim konuma gelmeleri sağlandı.

Tarım Bakanlığı et fiyatları ve benzeri sorunlarda hayvancılık gün-

deme geldiğinde desteklerden teşviklerden hayvan sayısının ve üretimin artışından bahsediyor. Ki söylediklerinin doğruluk payı vardır. Fakat bu, sorunu çözen bir cevap değildir, ikinci bir sorunun doğmasına vesiledir. Madem hayvan sayısı ve üretimde artış söz konusu, neden et fiyatlarına zam ve ithalat gündeme geliyor? Bakanın yaptığı açıklamalar işte bu sorunun cevabından kaçmak içindir.

Sektörde hâkim hale gelen büyük üreticiler üretim aşamalarında da söz sahibi. Dolayısıyla ellerinde bulunan bu gücü daha fazla kâra çevirmek için her yıl aynı oyunu sahneliyorlar. Piyasada et fiyatlarına istedikleri gibi baskı yapıyor ve azami kâr sağlıyorlar. Devlet sözde bu fiyat baskısını kırmak için ithalat tehdidini kullanıyor fakat et ucuzlamadığı gibi ithal et için harcanan para da ithalatçıların cebine gidiyor.

Her bayram ertesi zam-ithalat tartışmasında sektördeki tüm araçlar kâr ederken emekçi yoksul halkımız da her geçen yıl et ve et ürünlerinin yanına yaşanamıyor, et tüketemiyor. Devlet ne küçük üreticinin ne de emekçi yoksul halkımızın yararına adım atıyor, tüm hizmet büyük sermayenin azami kârı için harcanıyor, ötesi değil.

Alakır'da HES'lere geçit yok!

H. Merkezi: Alakır'da 4'ü faaliyete geçmiş, 4'ü de planlama aşamasındaki hidroelektrik santrallerinden Ado Madencilik firması tarafından başvurusu yapılan Alakır 1 ve Alakır Regülatör ve HES'leri için, Büyükşehir Belediyesi'nin 23 Ağustos günü halkın katılım toplantısının, yapılacağı duyurulmuştu.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'na yapılan ÇED başvuru sürecinde "halkın katıldığı toplantı" için köy içinde belirlenen alana, Antalya ve çevre yerleşim bölgelerinden çok sayıda köylü geldi.

Toplantı öncesi köylüler tarafından yapılan basın açıklamasında, Alakır'da mevcut 4 HES'in üzerine kurulması planlanan yeni HES'lerin vadi-deki doğal hayatı tamamen sona erdireceği belirtildi. Açıklamanın ardından köylüler düdükle, davul, ıslık ve sloganlarla aralıksız gürültü yaparak toplantıyı engelledi.

Toplantının engellenmesinin ardından tutulan tutanağın bir suretini isteyen köylüler HES yetkililerinin toplantı salonundan çıkışına izin vermedi. Jandarma kontrolünde çıkarılan yetkililerin önü bu kez yol üzerinde kesildi. Yolu 1 saat kapatan köylüler ile jandarma arasında arbede çıktı. Köylülere saldıran jandarma, zor kullanarak yetkilileri bölgeden kaçırdı.

Suriye için savaş tamtamları...

Suriye'de Şam'ın Guta bölgesinde yaşayan 1.500'e yakın kişinin Suriye yönetimi tarafından kimyasal silahlarla katledildiği iddiasının ardından emperyalist ülkeler ve onların yerli uşakları savaş hazırlıklarına girişti. Neden mi? Çünkü "Suriye'de insanlar katlediliyor", "Suriye'nin sınırı aşmaması gerektiğini öğrenmesi ve haddini bilmesi gerek" vs. Herkeste bir "insani duyarlılık", herkeste bir "kırmızıçizgi, kimyasal silah"!

Başını ABD, İsrail ve Fransa'nın çektiği ve TC'nin katılmak için can attığı bu kervan, yolda silahlarla düzülürken; kullanılacak silahlardan birinin **Tomahawk füzeleri** olması herhalde acımasız savaş gerçekliğinin tek ironisi olmayacaktır, ama önemlidir yine de... Çünkü kendisi "azaltılmış uranyum (DU-depleted uranium)" taşıyan bu füze başlıkları da kimyasal silah kapsamında ve BM tarafından daha önce 4 kez yasaklandı!

"Kimyasal kırmızı-çizgimiz"

Aslında konumuzun başına dönüp kimyasal silah kullanıldığına dair iddialardan başlamamız gerekiyor. Çünkü bu yeni savaş senaryosu, hala kanıtlanamayan "kimyasal katliam" iddiaları üzerinden kurulmaya çalışılıyor. İlk olarak Suriye yönetimi tarafından ülkeye girmeleri ve inceleme yapmalarına izin verilmeyen BM Heyeti'nin, Rusya'nın araya girmesiyle önünün açılmasından ve yaptığı incelemelerden de ABD ve bilumum savaş yanlıları elle tutulur bir savaş gerekçesi yaratamadılar. Yalnızca İngiltere'de, heyet tarafından toplanan delillerin incelenmesi sonrasında "kimyasal silah kullanılmış olabilir" denildi. Ancak kendisi de savaş yanlısı olup, toplumsal baskıdan kaynaklı parlamentosunu, olası bir askeri işgale katılmaya ikna edemeyen İngiltere'de yapılan bu araştırmanın ne kadar "objektif" olduğunu varın siz hesap edin!

Ayrıca ABD'nin işgal için ikna turları düzenleme görevini üstlenen

ABD Dışişleri Bakanı **John Kerry**'nin yaptığı bir basın toplantısında "*Çok net bulgularımız var ve bizi bir şeyler yapmaya zorluyor. Kendiniz okuyun ve kanıtlara bakın. Binlerce kanıt var*" deyip, kendi ellerindeki bulguları halkla paylaşamayacağını söylemesi ve iddialarını sosyal medyadaki görüntülere dayandırması da işgal senaryosunun hayata geçirilmesine gerekçe yapılabilecek "ciddi bir kanıtın" bile bulunmadığını gösteriyor.

Hoş, ellerinde "ciddi bir kanıtın" bulunması, işgali haklı çıkarır ya da "kimyasal silah bizim kırmızı-çizgimiz" tezini doğrular mı? Elbette hayır! 1986'da Xalepçe'de Saddam'ın kimyasal silahlarla gerçekleştirdiği katliamı görmezden gelen, "kırmızı-çizgi" olarak görmeyen ve de bu kimyasal silahları halk kasaplarına kendileri elleriyle teslim eden ABD'nin, yalnızca bu pratiğinden bile kaygılarının "insani" olmadığını ve ortada büyük pazarlıklar döndüğünü söyleyebiliriz.

"1986'da BM Güvenlik Konseyi, 1925 Cenevre Protokolü'nden beri yasadışı kabul edilen kimyasal silahları kullandığı için Irak'ın kınanmasını önerdi; Amerika Birleşik Devletleri bu öneriye karşı oy verirken yalnız kaldı. Reagan'ın Ulusal Güvenlik Konseyi yetkilisi Geoffrey Kemp, Amerika Birleşik Devletleri'nin ve Basra Körfezi Araplarının paralı askeri Saddam'la ilgili duyguları şöyle anımsıyordu: "*Onun bir O.Ç. olduğunu biliyorduk, ama bizim O.Ç'muzdu.*" (**Arap Baharı Libya Kışı, Vijay Prashad, sf.94, Yordam Kitap**)

"Masraflar yan masadan..."

İlk önce sessiz kalan ABD Başkanı Obama "Esed'e haddinin bildirilmesi şart" şeklindeki çıkış yapmıştı yapmasına, ancak bunun sorumluluğunu da tek başına üstlenmek istemiyordu. Malum herkeste "Katil ABD" şeklinde bir önyargı vardı! Oysa ABD'nin tek amacı emperyalizmin "insan hakla-

Daha önce Afganistan'da, Irak'ta ve son olarak da Libya'da "demokrasi" çığlıkları ile kamuoyunu sağır etmeye çalışarak gerçekleştirilen emperyalist işgal ve saldırılar emperyalistler açısından hüsrarla sonuçlanmış, ABD burada kan ile yarattığı bataklıktan çıkamamıştır.

rı+demokrasi" şeklindeki kanlı mö-nüsünden yer altı ve yerüstü zenginliklere sahip sömürge ve yarı-sömürge tüm ülkelerin faydalanması idi! Gerisi teferruat...

Ekonomik krizin cenderesinde görüntüsünü bozmamaya çalışan **Almanya**, askeri müdahaleye soğuk bakarken, savaş gönüllüsü **İngiltere** parlamentosunu ikna edemedi. Diğer taraftan Libya'ya yönelik emperyalist saldırganlık sürecinde olduğu gibi bu kez de ABD'den daha hızlı ve daha savaş istekli görünen **Fransa** hala parlamentosunu savaşa ikna edebilmiş değil.

ABD'de ise ikna turları Senato için hazırlanan taslağın kendini çok "sempatik" zanneden halk katili John Kerry'nin de katıldığı Dış İlişkiler Komitesi'nde 7'ye karşılık 10 oyla kabul edildi.

Bu kadar "ikna çabası" neden? ABD, emperyalist saldırganlığının faturasını ödeyemeyeceği için mi endişe ediyor? Sorun, bu saldırganlığın açığa çıkaracağı maliyet değil. Keza yine John Kerry'nin, sürdürdüğü ikna turlarına devam ederken Cumhuriyetçi senatör **Ileane Ros-Lehtinen**, Kerry'ye "finansmanın nereden sağlanacağı" sorusunu yöneltmesi üzerine verdiği cevap "finansmanın" kim olacağını gösteriyor: "*Gerçekte, bazı Arap ülkeleri, ABD'nin daha önce birkaç yerde yaptığı gibi, bütün işi üstlenmesi durumunda, tüm masrafları karşılayacaklarını söyledim!*"

Her ne kadar bu söylemi duyunca insanın aklında altınlar içinde yüzen Arap Şeyhlerinin ABD'yi para ile satın aldığı gibi bir görüntü canlansa da işin esasının tam olarak böyle olmadığını biliyoruz. Emperyalistler ve Ortadoğu'daki kuklaları olan Arap şeyhlerinin Ortadoğu coğrafyasında yaşayan halkı yoksulluk deryasında boğup elde ettikleri zenginlikleri gasp ettikleri ve görünen o ki, Suriye'ye yönelik olası bir saldırının faturasının da yine Ortadoğu halklarına kesileceği açıktır.

ABD'nin bu "ikna turlarına" soyunmasının nedeni; 2.5 yıldır besleme çeteleri aracılığıyla bir türlü hakimiyetleri altına alamadıkları Suriye'de, çetelerin beceremediğini kendileri yapmak, Esed'i yıpratma ve yıkma çabalarına girişmek zorunda kalmalarıdır. Ancak daha önce Afganistan'da, Irak'ta ve son olarak da Libya'da "demokrasi" çığlıkları ile kamuoyunu sağır etmeye

çalışarak gerçekleştirilen emperyalist işgal ve saldırılar emperyalistler açısından hüsrarla sonuçlanmış, ABD burada kan ile yarattığı bataklıktan çıkamamıştır. Ama petrolün, paranın ve egemenliğin o sıcak kokusu; emperyalist-kapitalist sistemin kriz bataklığı ABD'yi ve bilumum çevresini saran AB'li emperyalistleri yeni işgallere, yeni savaşlara zorlamaktadır. Yoksa Suriye'de kimyasal silahla katledilenler; emperyalist işgal ve saldırılar sonrasında Irak'ta 1 milyon ya da Libya ve Afganistan'da sayıları yüz binleri aşan insanın katledilmesinde görüldüğü gibi umurlarında bile değil!

ABD'nin tereddüt yaşamasındaki diğer bir neden ise Rusya'nın "kimyasal silah iddialarının deli saçması" olduğunu söyleyip, emperyalist saldırıya zemin olmadığını savunması... Rusya ile ABD'nin ikili görüşmelerini iptal etmeleri, G20 Zirvesi'nde Putin ile Obama'nın yan yana oturmaması için araya içlerinde TC'nin de bulunduğu 5 devletin konulması gibi pratikler; emperyalistlerin "çocukça küskünlükleri" değil, aksine çıkar dalaşında henüz bir ortaklaşmaya varamadıklarını göstermektedir.

Bu oyun bitmez!

ABD ile İsrail, Akdeniz sularında savaş gemilerini konumlandırıyor; Rusya, Çanakkale Boğazı'ndan geçirdiği savaş gemileri ile dünyaya şov yapıyor. Suriye'ye girebilmek için azgın köpek gibi salyaları akan TC ise ABD'ye ait Adana İncirlik Üssü'nün dışında Antep'e konuşlandığı patriotlar ve Ankara ile Kayseri'de yaptığı savaş hazırlıkları ile ABD'nin gözüne girmeye çalışıyor, herhangi bir saldırı girişiminde gözü kara şekilde bu saldırının bir parçası olacağını gösteriyor.

Ancak TC'nin çok fark etmediği ama efendilerinin onun tasmasını çekiştirmesine ve kendilerinin tereddütte kalmasına neden olan esas mesele; ülkemizi de içerisine alan Ortadoğu ve K. Afrika gibi büyük bir coğrafyada patlak veren isyanların tehdit edici özellikleridir elbette. Emperyalistler Ortadoğu'da halkların kanı ve canını ortaya koyarak kurdukları satranç tahtasında taşlarını artık o kadar kolay hareket ettiremiyorlar. Yemen'den Tunus'a, Suriye'den Rojava'ya, Mısır'dan Türkiye'ye halklar ayağa dikilmeye çalışırken, bu oyunu oynamaları olmaz değil, ama artık daha zor!

AKP Duvara Koşuyor!

ABD'nin yıllardır BOP (Büyük Ortadoğu Projesi) ile götürmek istediği "demokrasi" 3 yıldır Suriye'yi kan gölüne dönüştürmeye devam etmektedir. Bu projede çetelere büyük işlerin düştüğü de ortada. Özellikle de El Kaide'ye bağlı El Nusra Cephesi bu görevini yerine getirmek için "insan katlini", "tecavüzü" fetvalarla din kisvesi altında yerine getirmektedir.

El Nusra Cephesinin özelde Rojava halkına dönük saldırıları artırması 3. yolu seçen Kürt halkına büyük acılar yaşatmaktadır. Bu saldırılarda kadın, çocuk, genç, yaşlı demeden öldürülmektedirler. Dahası BOP ile birlikte kendini bu projenin eş başkanlarından ilan eden AKP hükümeti Başbakanı Erdoğan, bunlara sessiz kalarak görevinin yerine getirmektedir. Yerine getirdiği görevi ise bu paramiliter

güçlere mühimmat temini ve bu gibi araç gereçlerin sağlanması. Hatta sınırda eğitim vererek, sınır giriş çıkışlarında uyguladığı serbestlikle kendi, bu katliamların emrini vermiştir.

NATO ile kalkan, füzeyle oturur!

Bunca saldırıda, katliamda rol oynayan AKP'nin, yıllar önce uygulamaya çalıştığı "Komşularla sıfır sorun politikası" hayalî bir politikadan öteye gidememektedir. Çünkü sıfır sorun değil, çıkar ilişkisi esastır. Ve bu yüzden TC savaş çığırıklığından başka hiç bir şey yapmamaktadır. Bu çığırıklığın başına bela olacağını bilen TC patriot füzelerinin Türkiye'ye yerleştirilmesinde büyük bir gayret sarf etmiştir.

Gelinen aşamada Esad'ın olası bir saldırı ile meşru savunmaya geçeceği ve

gerekiirse Türkiye'yi vuracağı dillendirilmektedir. Emperyalistler çıkarlarını tekrardan gözden geçirirken Erdoğan'ın savaş çığırıklığına devam etmesi "uşaklıkta" ilk sırayı kimseye vermemesi olarak açıklanabilir. Özellikle Esad ülkesine yönelik yapılacak askeri müdahalede sadece Suriye'nin vereceği cevabın değil ilk müdahale sonrası ortaya çıkacak durumun da konuşulması gerektiğini belirtti. Esed, müdahale sonrası oluşacak durumu kimenin bilemeyeceğini ekleyerek, "barut fiçisi patladığı zaman herkes durumun kontrolünü kaybedecek. Kaos ve aşırılık yayılacak. Bölgesel savaş riski bulunmaktadır" diyerek gözünü kan bürümüş uşaklara da olası savaşta "patriotların" önemini yitirdiğini anlatmak istenmiştir.

Klik dalaşları devam ederken 3. yolu seçen Rojava halkı ise kendi kendini yönetmeye başlayarak kazandığı alanlarda hâkimiyetini oturtmuştur. Verdiği mücadele ile birçok alanı hakimiyeti altına alan YPG yakaladığı ivme ile birlikte oturmuş bir güç olduğunu göstermiştir.

Girdiği çıkmazda yalpalayan AKP hükümeti yıllardır yok saydığı Rojava'daki esas muhattapları olan Kürtlerin Ortadoğu'da gelişen bir güç olarak ortaya çıkması Suriye savaş çığırıklığına da bir sebebidir. 90 yıllık TC geçmişinde inkar daima öncül olduğu için imha ve katliamlar her daim gündemdeki yerini korumuştur. bu mirası devam ettiren, ettirmek isteyen AKP hükümeti son sürat duvara çarpmaya yol almaktadır.

Dayiken Şemiyê eyleme devam ediyor

238. HAFTA

Cumartesi Anneleri/Dayiken Şemiyê'nin Yeni Demokrat Kadın'ın da katıldığı eyleminde; yapılan açıklamada 7 Ocak 1994 tarihinde Habur Sınır Kapısı'nda bulunan arama noktasında, askerler tarafından gözaltına alınan ve üç gün sonra araçları yakılmış halde bulunan, kendilerinden bir daha haber alınamayan **Mehmet Ömeroğlu** ve **Ahmet Şayık**'ın hikâyesi anlatıldı.

239. HAFTA

Bu hafta 17 yıl önce kaybedilen İsa Efe'nin hayat hikâyesi anlatıldı. Merdî Derik'te Cumhuriyet Savcılığı'nın 04.08.2013 tarihli kararıyla başlatılan kazı çalışmasında İsa Efe'ye ait kemikler bulunduğu belirtilen açıklama, Efe için oturma eylemi gerçekleştirilmesinin ardından sona erdi.

H. Merkezi: 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde ülkemizin birçok yerinde başta Kürt halkı ve LGBT örgütleri olmak üzere binlerce kişi sokağa dökülerek "barış" taleplerini haykırdı.

İSTANBUL

* Kadıköy'de gerçekleştirilen mitingde Partizan, YDG, ESP, BDP, SDP, SYKP, Nor Zartonk gibi birçok devrimci, demokrat ve yurtsever kurum Haydarpaşa Numune Hastanesi önünden yürüyerek katıldı. Tepe Nautilus kolundan ise KESK, DİSK, İHD gibi birçok demokratik kurum ve sendika, miting alanına yürüdü.

Partizan kortejinde yürüyüş sırasında sık sık "Kürdistan faşizme mezar olacak", "Rojava halkı yalnız değildir", "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakaya", "Elif Kaya yalnız değildir" sloganları atıldı. "Gezi tutsaklarına özgürlük" yazılı pankart açan YDG sloganlarıyla alana yürüdü.

Miting programı yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından Gezi Direnişinde yaşamını yitirenler için bir dakikalık alkış eylemi yapıldı. İHD İstanbul Şube Başkanı **Ümit Efe**, HDK İstanbul Milletvekili **Sırrı Süreyya Önder**, HDK adına milletvekili **Levent Tüzel**, DİSK Genel Sekreteri **Arzu Çerkezoğlu**, TMMOB İKK sözcüsü **Süleyman Solmaz** ve BDP Eş Genel Başkanı **Selahattin Demirtaş** katılarak konuşma yaptılar.

* **Dolmabahçe:** Kadıköy'deki mitingün yanısıra birçok noktada barış için oluşturulan insan zincirinin Dolmabahçe koluna polis saldırdı. Beyaz giyenlerin ağırlıkta olduğu kitlenin oluşturduğu zincire, İstiklal'de polislerin o meşhur "süpürme" yöntemiyle kitleye saldırması üzerine kitle Kaba-taş'a doğru zincir oluşturdu. Ardından, Gezi Parkı tekrar halka kapatıldı.

* **Kadıköy-Altıyol:** Kadıköy'deki yürüyüş Boğa Heykeli önünde başla-

ıldı. Çok sayıda kişinin katıldığı zincir, Yoğurtçu Parkı'na doğru uzadı. Çocukların da katılımının yoğun olduğu zincirde "Barış İçin El Ele" yazılı bayraklar vardı.

* **Üsküdar:** Üsküdar Sahili'nde oluşturulan zincir ise, yoğun katılım ile Harem'e kadar uzandı.

BURSA

Yüzlerce kişi Setbaşı Mafhel Cafe önünde toplanarak Heykel'deki Kent Müzesi'nin önüne yürüdü ve forum yapıldı. HDK, KESK, Nilüfer Halk Forumu, İlle de Barış Platformu tarafından organize edilen eyleme; **Partizan**, ve **BDSP** de katılım sağladı.

AMED

Homofobi ve transfobi karşıtı bir "Barış Yürüyüşü" gerçekleştirildi. İstasyon Caddesi boyunca yapılan yürüyüş, slogan ve zılgıtlarla miting alanı olan İstasyon Meydanı'nda sonlandırıldı.

KeSKeSoR LGBT Oluşumu, Amed Anarşi Kolektifi ve Yeni Demokrat Kadın'ında katıldığı yürüyüşte; "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Homofobik/Transfobik devlet, yıkacağız elbet", "Biji berxwada Rojava", "Susma haykır, eşcinseller vardır", "Gezi'den Amed'e, LGBT'ler her yerde" sloganları atıldı.

MERSİN

HDK bileşenleri, KESK, Mersin 7 Renk LGBT örgütlerinin katıldığı bir eylem örgütlendi. İstasyon önünde toplanan kitle sloganlar atarak ve marşlar söyleyerek Taş Bina önüne yürüdü.

İlk olarak geçtiğimiz hafta yaşamını yitiren BDP Mersin İl Eş Başkanı **Halis Ernarici** şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Mersin'de yapılan mitingde en canlı ve renkli kortejlerden biri de henüz yeni örgütlenmeye başlayan Mersin 7 Renk LGBT'nin kortejiydi.

Depremzedeler açlık grevinde

H. Merkezi: Wan'da 2011'de meydana gelen depremin yaraları hala kanıyor. Deprem sonrası konteynır-kentlere yerleştirilen depremzedelerin bir kısmı yapılan kalıcı konutlara yerleştirilirken; bir kısmı hiçbir yer gösterilmeksizin konteynırlardan çıkarılmaya çalışılıyor.

Wan'daki dört konteynır-kentten biri olan Anadolu konteynır-kentindeki depremzedeler; sağlık, eğitim ve barınma gibi onurlu bir yaşamın en insani taleplerinden yoksun bir şekilde yaşamlarını devam ettirirken, bu koşullara bir de Valilik-TEDAŞ işbirliğiyle yirmi günlük elektrik kesintisinin eklenmesinin ardından açlık grevine başladı.

28 Ağustos'tan bu yana açlık grevini sürdüren depremzedeler, elektrik ve su kesintisiyle hayata geçirilmeye çalışılan yıldırma politikalarına karşı açlık grevlerini kararlılıkla sürdürüyor. Devam eden açlık grevinin 8. gününde dört kişinin fenalaşması ve tedavi altına alınması üzerine; 20'den fazla depremzede eylemlerini dönüşümlü açlık grevine çevirirken, 20 depremzede dönüşümsüz olarak eylemlerini sürdürüyor.

Geceleri mum ışığında konteynırlarda yangın çıkma korkusuyla uyuyamadıklarını, yemeklerini etraftan topladıklarını karton ve odunlarla taş ocaklarda pişirdiklerini ve banyo ihtiyaçlarını gündüz güneşte bekleterek ısıttıkları su dolu bidonlarla gidermeye çalıştıklarını söyleyen depremzedeler, rant alanına çevrilen toplu konutların afet mağdurlarına tahsis edilmesi gerektiğini belirtiyor.

Açlık grevinin yapıldığı alana "**Peşkeş çekilen TOKİ'ler araştırılsın**", "Mülteciye evet vatandaşına hayır", "**Mağdurlar burada rantçılar nerede**" ve "Son dakika 1960'lara geri döndük" dövizleri asan eylemciler, talepleri dikkate alınana kadar eylemlerini sürdüreceklarını açıkladılar.

Roboski'de değişen bir şey yok!

Amed: Şirnex ili Uludere (Qileban) ilçesi Gülyazı (Bujeh) ve Ortasu (Roboski) köylerinden Irak sınırından geçip geri dönen sınır ticareti yapan 34 Kürt genci TSK'ya ait F16 uçakları tarafından katledilmiş; biri yaralı, iki kişi bombardımandan kurtulabilmişti. Sınırın sıfır noktasında 28.12.2011 tarihinde 21:30- 22:30 sularında katledilen Kürt gençlerine burjuva-feodal medya sessiz kalmış ve AKP hükümetinin olaydan bir gün sonra yaptığı açıklamaya dayanarak olayı saptırmaya çalışmıştır.

Katliamı "içlerinde PKK'liler vardı" diyerek meşrulaştırmaya girişmiş, olayın fazla büyütülecek bir yanı olmadığını söylemişlerdi. T. Kürdistan'ndaki birçok katliam gibi Roboski de sıradan bir "kaza"ymış gibi gösterildi, gösteriliyor.

Roboski katliamı sonrası gelişen Kürt halkının öfkesi ile TBMM'de Uludere Alt Komisyonu oluşturulmuş ve bu olaydan 3 ay sonra Uludere Raporu yayınlanmıştır. Raporunda; Roboski katliamı sınırötesi operasyon olarak gösterilmiş ve bu operasyonu

TBMM'nin hükümete vermiş olduğu yetkiye dayanarak Genelkurmay Başkanlığı'nın yapmış olduğu belirtilmiş, Erdoğan TC askerini "başarısı" için tebrik etmişti. Hazırlanan raporun içeriği gizli tutularak kamuoyuna açıklanmamış ve TC'yi aklar şekilde oluşturulmuştu. Devlet katliamının üzerini kapatmak için diğer katliamlarda olduğu gibi çaba harcamış ve bu doğrultuda Roboski ailelere tazminat teklif etmiş ancak aileler tazminatı değil sorumluların cezalandırılmasını talep etmiştir. Roboskililerin mücadelesine tazminatla set çekemeyen devlet, yakınlarına gözaltı gibi çeşitli yöntemlerle baskı kurmaya çalışmıştır.

Roboski katliamına ilişkin soruşturma yürüten Cumhuriyet Başsavcılık'ı "taksirle ölüme sebebiyet vermek" gerekçesiyle görevsizlik ve yetkisizlik kararı vermiş, dosyayı Genelkurmay Başsavcılığına havale etmiştir. Bu karara Roboski aileler iki kere itiraz etmiş ve itirazları ret edilmiştir. Oğulları öldürülen Roboski anneler "çocuklarımızı öldüren Türk askeri nasıl olacak ki ölümlerin sorumlularını bulacak?" diyerek "**Roboski Katliamı Dosyası İçin Askeri Yargı İstemiyoruz**" başlıklı kampanya başlatmışlardır.

Hem askeri hem sivil mahkemeler topu birbirine atmış, olayın üzerine 1.5 yılı aşkın süredir açıklama yapmamışlardır. Soruşturma kapsamında olayın aydınlatılması için Roboski ailelerle görüşmeden görevsizlik ve yetkisizlik kararı verilerek olayın üstü örtülmeye çalışılmıştır.

Wan'ın Özalp ilçesinde sınır ticareti yapan 33 köylüyü kurşuna dizdiren Mustafa Muğlalı'nın adını askeri kışlalara veren TC, Roboski tetikçilerini de terfi ettirerek ödüllendirmiştir. Böylece devletin zihniyeti 33 Kurşun Olayı'nda, Roboski Katliamı'nda ve Gezi Ayaklanması'nda olduğu gibi kendini ayyuka çıkarmıştır.

Tüm bu pratikler aslında koltuk değiştirerek devlet sisteminin değişmeyeceğini bariz bir şekilde ortaya koymaktadır. Hem "sivil", hem de askeri mahkemeler bu devletin ideolojik baskı aygıtlarıdır. Egemenler bir taraftan mahkemelerin "bağımsız"lığından dem vururken, "yargıya gereken talimatı verdik" diyerek bağlantıyı kendileri teşhir etmektedir.

Bu talimatı alan mahkemeler bütün olguları alt üst ederek katliamın sorumlularını sınır ticareti yaptığı için katledilenleri göstermiştir. Savaş tırmanınca idamı gündeme getiren, Gezi Ayaklanmasında "camide içki içildi, türbanlı kadınlarımızı saldırdılar" diyen devlet, Roboski katliamında da kürtajı gündeme getirerek katliamı manipüle etmeye çalışmıştır. Katliamın üzerinden 2 yıla yakın bir zaman geçmesine rağmen herhangi bir yol katedilememiş, Roboski katliamı halen güncelliğini yitirmediği bir şekilde hissettirmektedir.

Roboski demek devletin Kürt Meşalesine bakış açısı demektir. Çünkü Roboski katliamına karşı durmak isyanı büyütmenin ve cüreti kuşanmanın adıdır. Çünkü Roboski AKP'nin 34 kurşunudur. **(Bir ÖG okuru)**

Polis terörü bir can daha aldı

H. Merkezi: Cizre'nin Yafes Mahallesi'nde 23 Nisan 2013 akşamında yolu trafiğe kapatarak eylem yapan yurtsever gençlerin gelen arabalara kimlik kontrolü yaptığı esnada oradan geçen ve içinde iki sivil polisin bulunduğu araç kitlenin üzerine silahla ateş açmıştı. Açılan ateş sonucu 4 kişi yaralanırken, polis aracı 17 yaşındaki **Sinan Saltıkalp** isimli genci ezmişti. 4 aydır Batman Medicalpark Hastanesi Yoğun Bakım Ünitesi'nde tedavi altındaki tutulan Saltıkalp, 26 Ağustos'ta yaşamını yitirdi.

3 MKP gerillası sonsuzluğa uğurlandı

H. Merkezi: 29 Ekim 1994'te şehit düşen ve gerillalar tarafından Dersim'de toprağa verilen 3 MKP/HKO gerillasının cenazesi aileleri tarafından 31 Ağustos günü Alibeyköy Cemevi'nde yapılan tören sonra-

sında memleketlerine uğurlandılar.

Partizan'ın da katıldığı tören saat 12.00'de Alibeyköy Cemevi'nde saygı duruşuyla başladı. 1994 yılında şehit düşen **Mehmet Doğanoglu (Pir Ahmet)**, **Daimi Kişin (Piro Şiar)** ile **Nihat Aydın (Taylan)** için yapılan törende Yeni Demokrasi Aile Birliği (YDAB) adına açıklama yapıldı. Açıklamada, 3 gerillanın şehit düştüğü çatışma anlatıldı.

Cenazeler omuzlarda taşınırken sık sık "**Halk savaşçıları ölümsüzdür**" sloganı atıldı. Mehmet Doğanoglu (Pir Ahmet) ve Nihat Aydın (Taylan)'ın cenazeleri Dersim Düzpelit Köyüne gönderilirken, Daimi Kişin'in cenazesi ise (Piro Şiar) Bingöl'ün Gözeler köyüne gönderildi.

Dersim'de operasyon 1 aydır sürüyor

Dersim: Yerel kaynaklardan aldığı bilgilere göre; Dersim'de 25 Temmuz günü Dinar HES inşaatına yönelik TKP/ML TİKKO gerillaları tarafından gerçekleştirilen eylemin ardından başlatılan operasyon hala sürdürülüyor. Askeri operasyonlar bir ayı aşkın süredir Pertek, Xozat ve

Çemişgezek bölgelerine genişletilerek devam ediyor.

Özellikle Pertek'te Ardıç Köyü, Ardıç-Zeve arası, Fındıklı Mezrası, Bergani-Çelhani arası, Kırmızıdağ; Xozat'ta Zankirek, Taşkirek, Sarısaltuk civarında süren operasyonlar kapsamında her gün Dersim göğünde as-

keri helikopterler havalanıyor, bölge teröristlere ediliyor. Yine yerel kaynaklardan aldığımız bilgilere göre gündüz operasyon düzenleyen asker, gece pusulama yapıyor. Köylere giden sivil unsurlar, köylülerden gerilla hakkında bilgi almaya çalışıyor. Çemişgezek ağırlıklı olmak üzere bölgedeki bu operasyonlarda korucular da etkin bir şekilde kullanılıyor.

Muhtarlar tehdit ediliyor

Ayrıca bölgede gerilla çalışmalarına karşı "kapsamlı bir çalışma" yürüten jandarmanın, geçtiğimiz günlerde karakol komutanı aracılığıyla Xozat-Ge-yiksuyu'nda bulunan köylerin muhtarlarını topladığı, muhtarlardan gerilla ile ilgili bilgi almaya çalıştığı ve muhtarları tehdit ettiği de gelen bilgiler arasında.

Toprak kavgaları, toprak devriminin yakıcılığını gösteriyor

Son dönemde toprak paylaşımı sorunu nedeniyle aileler, aşiretler arasında kavga ve ölümlerle sonlanan anlaşmazlıklar toprak sorununun yakıcılığını daha açık bir şekilde gündeme getirmiştir. Farklı illerde bu nedenle yaşanan sorunlar T. Kürdistanı'nda daha ağır sonuçlar doğuracak bir hal almış durumdadır. Diyarbakır'ın Bismil, Silvan, Hazro, Lice ve Ergani ilçeleri ile Batman, Muş ve Mardin'de yaşanan kavgaların hepsi arazi-toprak paylaşımı sorunu yüzünden yaşanmıştır. Sadece T. Kürdistanı'nda değil örneğin Ordu'da 10, 17 ve 18 Ağustos tarihlerinde arazi anlaşmazlığı nedeniyle yaşanan kavgalarda 5 kişi, Düzce'de 19 Ağustos'ta benzer nedenle yaşanan kavgada 2 kişi hayatını kaybetmiştir. (22.08.2013, Milliyet) Bunlar bildiğimiz, medyaya yansıyan olaylardır. Aynı nedenlerle farklı bölgelerde pek çok sorun yaşandığını söyleyebiliriz.

Yaşanan olayların hepsinin de toprak sorunu ile ilgili olması bir tesadüf değildir. Türkiye'de özellikle T. Kürdistanı'nda toprağın mülk edinme biçimi ağırlıklı olarak feodaldır. Toprak üzerindeki üretim ilişkisi de yine ağırlıklı olarak yarı-feodaldır. Bir tarafta kapitalizm öncesi feodal mülkiyet biçimi diğer tarafta kapitalist mülkiyet biçimi mevcuttur. Küçük, orta, zengin köylülük, küçük ve büyük toprak ağalığı mevcuttur ve bu toplumsal katmanlar toprak üzerindeki feodal mülkiyet biçimi temelinde ayrılmıştır.

Köylülüğün ezici çoğunluğu -ki bu ortalama bir rakam olarak yüzde 70 demektir - geçimlik temelde üretim yapmaktadır. Sahip olduğu sınırlı miktardaki toprakla bundan daha fazlasını yapmak mümkün değil. Bunun yanı sıra zengin köylülük, küçük ve büyük toprak ağaları ellerindeki topraklar üzerinde köylülere yarı-feodal temelde bir üretim ilişkisi geliştirmenin yanında salt ücretli emekçi çalıştırarak kapitalist üretim de gerçekleştirmektedir. Öte yandan kapitalist tarım şirketleri, bankalar, tüccarlar tarafından mülk edinilen veya işletilen tarım arazileri de mevcuttur ve buralarda kapitalist üretim ilişkisi söz konusudur. Toprak üzerindeki bu mülkiyet ve üretim ilişkisi ezilen, sömürülen, açlık ve yoksulluk içinde yaşanan milyonlarca köylü demektir ve her daim çatışmanın, mücadelenin nedeni, temelidir.

Özellikle yoksul köylülüğün küçük

ve orta toprakları ya hile ve zorla ya toplulaştırma ya da ödeyemediği borcu vb. nedenlerle ellerinden alınmaktadır. Bu durum, sorunu ağırlaştırılmaktadır.

Bakan'dan saçma(lama)lar!

Arazi kavgası ile ilgili Gıda Tarım ve Hayvancılık Bakanı Mehdi Eker: "... Tamamen kültürel ve silahlanmaya bağlı. İnsanların öfke kontrolü yok. O olaylar ramazan ayında oldu, sıcakta oldu. Bu olayların çoğunda otomatik silah var. Tetiğe bir kere basıyorsun 75 tane kurşun sıkıyor. Ve uzun namlulu silahlar bunlar. Bu maalesef kültürel bir problem" açıklamasında bulundu. (29.08.2013, Milliyet)

Bakanın bu açıklaması devlet geleceğinin anlayışı bakımından şaşırtıcı değil aslında. Bakan halkın akli ve mantığıyla dalga geçmektedir. Kendisi de toprak ağası olan Mehdi Eker, yaşanan olayların nedenini bilmiyor olmaz, ama bilinçli bir şekilde çarpıtmayı tercih ediyor. Hem toprak ağası hem de bir bakan olarak uygulanan politikaların yol açtığı sorunları gizlemek için sorunu Ramazan ayı, oruç, açlık ve silahla açıklıyor. Bu tür olaylar ne sadece bu yıl ve ramazan ayında ne de ilk defa ve T. Kürdistanı'nda yaşanıyor. Bakan başka zamanlarda benzer nedenlerle yaşanan ve yaşanacak bu tür olayları hangi mevsimle açıklamayı düşünüyor acaba? Bu kadar sorumsuz, ciddiyetsiz ve halkın aklıyla alay eden, onu aşağılayan bir yaklaşım insanların hayatlarını, yaşanan olaylarda hayatını kaybedenleri umursamamak anlamına gelir. Eker toprak ağası bir bakan olarak istediği gibi saçmalayabilir ama bu onun da yaşanan olaylardan sorumlu biri olduğunu değiştirmeyecektir.

Ulusal Hareketin yaklaşımına dair

Bu olaylarla ilgili ulusal hareketin yaklaşımının da genel olarak yüzeysel ve sorunun esas nedeni ve çözümünden uzak olduğu söylenebilir. Yaşananların toprak sorunundan kaynaklandığı kabul edilmekle birlikte sorunun çözüm yönteminin kitlelerin demokratik katılımı bir yapıda örgütlenmesinden geçtiği savunulmaktadır. (29.08.2013 Delil Karakoçan, Özgür Gündem) Aynı yazıda sorun ile ilgili olarak başka bir noktaya şöyle dikkat çekilmiştir: "Diğer bir şey ise, aşiretçi feodal yapı-

ların 'siyaset sınıfı' tarafından 'oy ve nüfus' kaygısıyla aşırı önemsenmesi, tolere edilmesidir. Hatta 'toplumsal suç' kapsamına girecek bazı olaylara karışmalarına rağmen izole edilmeyişi, kanlı olayları tetiklemiş, sosyal devrim karşı konumlanmalarına objektif olarak sunulmuştur."

Sorunun PKK gerillalarının sınır dışına çekilmesi ile başlamadığı ve onunla sınırlı olmadığı açıktır. Ulusal sorunun-çelişkinin ağırlığı bu sorunları öteleyen, ikinci plana iten gerçekliği bugün "çözüm süreci"ne bağlı olarak değişmiş ve toprak sorununun yakıcılığının kendini göstermesine fırsat sunmuştur. Ulusal hareket niteliği gereği yukarıda da belirttiği gibi feodal sınıfları, ağaları karşısına almayı onlarla uzlaşmakta, onların ekonomik ve siyasal nüfusunu korumasına ve güçlendirmesine dokunmamaktadır. Her şeyden önce bu sınıflar kendi iktisadi ve siyasi gücünün zayıflamasına izin vermez, bunun için savaşır.

Ulusal hareket bunları bire bir karşısına almak yerine, uzlaşarak sorunun bu sınıflarla demokratik katılımı yönetimi ve yöntemlerle çözülebileceğini düşünmektedir. Bu sınıfların sosyal ve iktisadi dayanaklarıyla mücadele etmeden, ortadan kaldırmadan sınıf konumlarını-nüfuslarını terk edeceğini, taviz vereceklerini düşünmek hayalperestliktir. Diğer yandan bu sınıflar, ancak iktisadi, sosyal, siyasal dayanaklarını-gücünü yıkmayı hedefleyen bir devrimle ortadan kaldırılabilir ki ulusal hareket hem sınıfsal niteliği hem de programı itibarıyla bunu gerçekleştirmekten uzaktır. Demokratik katılımı yönetim ve örgütlenmenin hedefi de zaten bu sınıfların sınıfsal konumunu-dayanağını yıkmayı değil uzlaşmayı, onlardan

bazı tavizlerde bulunmayı içeriyor. Toprak ağaları kendi topraklarını paylaşacak, onun üzerindeki sahipliğinden vazgeçecek, taviz verecek kadar sınıf bilincinden, aidiyetinden uzaklaşmış değildir! Dolayısıyla bu sınıfları hedefine koymayan hiçbir yöntemin sorunun gerçek anlamda çözümünü sağlayamayacağı açıktır.

Demokratik katılımı değil Yeni Demokratik Devrim

Yaşanan olaylar yarı-feodal üretim yapısının ürettiği sorunlardır. Çözüm de bu yapı ve ilişkilerin hedeflenmesiyle mümkündür. Sorunları sosyal bakımdan açıklamaya çalışan ama sorunun toprağa bağlılık yani geçim ve üretim aracı olan toprak paylaşımındaki eşitsizlik ve çelişkilerin ürünü olduğunu görmeyen, bunlar üzerinde durmayan yaklaşımlar yüzeysel olmanın ötesine geçemeyecektir. Sorunun sosyal boyutu onun iktisadi ilişkilerinin bir sonucudur. Yarı-feodal üretim tarzının hâkimiyeti bu tür sorunların yaşanmasını kaçınılmaz kılmaktadır.

Dolayısıyla sorunun sosyal boyutu da onun nedeni üretim tarzı ve bunun dayanağı olan toprak ağalarının hâkimiyetine son vermekle çözülebilir. Bunun hedeflenmediği, gerçekleşmediği yerde sorunun sosyal yönünü çözme düşünmek iyi niyetli bir yaklaşım olarak kalacaktır.

Gerçek anlamda bu sorunun çözümünü dert edenler proletarya önderliğinde köylülerle ittifak halinde gerçekleştirecek ve büyük toprak ağalarının topraklarına el koyarak köylülere dağıtmayı hedefleyen demokratik halk devrimi mücadelesine katılmalı, bu mücadeleyi destekleyerek bu yönde çözüm üretmeli çaba harcamalıdır.

Hepimiz Elif'iz! Diren Elif seninleyiz!

Elif'ten dayanışma için teşekkür

www.geziparkitutsaklari.org

H. Merkezi: Elif Kaya Yeni Demokrat Kadınlara mektup yollayarak *"Bu mektubu giriş olsun diye selamlarımı yollamak için yazayım dedim. Dayanışma için teşekkürler"* dedi.

"Mektuplar sayesinde bir sürü yeni arkadaşım oldu. Bazen yetiştirmekte zorlanıyorum. Tanımadığım kişilerden ve diğer kadın hapishanelerden gelen mektuplara pozitif ayrımcılık uyguluyorum" diyen Elif, özellikle kadınlardan sık sık mektup aldığını belirterek *"İzmir'de katıldıkları forumlardan, eylemlerden bahsediyorlar. 'Biz kadınlar olarak Gezi direnişiyle mutfağlarımızdan çıktık ve sonra mutfağımıza geri döndük. Ama bir farkla; gözümüzün ve kulağımızın biri sürekli sokakta, ocakta yemeğimize de yansa bir şey olduğunda sokağa çıkmak için hazır bekliyoruz' diyorlar"* dedi.

Olanaklar sınırlı da olsa direnişi sürdürdüklerini söyleyen Elif, hapishanede her gün **"Her yer Taksim, her yer direniş"** sloganını atarak, Gezi ruhunu hapishaneye taşıdıklarını belirtiyor. *"Tutuklanmamıza sebebiyet veren meseleyle ilgili olarak fikir beyan etme hakkımız da mektuplarımız karalanarak gasp edildiğinden, direkt kendi ağzımızdan kendi sözcüklerimizle ifade edemiyoruz kendimizi"* diyen Elif, CHP'li milletvekillerinin geçtiğimiz günlerde yaptığı görüşmenin ardından sözlerinin burjuva basın tarafından çarpıtıldığını söyledi.

"Eril bir dille, meselenin magazin-sel yönünü bu kadar ön plana çıkaran, psikolojik işkence kapsamına da giren bir çıplak aramayı bu biçimde haberleştirerek bir boyutta şan kazandırmış oluyorsun aslında. Burjuva medya... Çok farklı bir şey beklemiyordum zaten. Neyse küçük bir rahatsızlığımı paylaşmak istedim sadece" diyen Elif, *"Bu mektubu giriş olsun diye selamlarımı yollamak için yazayım dedim. Şimdilik burada noktalayayım. Herkese kucak dolusu sevgilerimi ve selamlarımı yolluyorum. Dayanışma için teşekkürler"* diyerek mektubunu sonlandırıyor.

Kadınların Gezi İsyanındaki yeri ve oraya taşıdığı ruh, en çok da devletin dikkatini çekti kuşkusuz. Bu nedenle de, varlığının başlangıcından bu yana kullanageldiği kadınlara yönelik baskı mekanizmalarını yaşama geçirmekte bir beis görmedi. Bu baskı mekanizmaları, söz konusu kadınlar olduğunda elbette en çok da cinsel taciz ve tecavüz vakalarıyla yaşam buldu/buluyor.

İşte **Elif Kaya** da, tam da devletin bu politikalarının bir sonucu olarak tutuklanarak götürüldüğü Aliğa-Şakran Kadın Hapishanesi girişinde "ince arama" adı altında çıplak arama dayatmasıyla fiziksel ve sözlü tacize uğramış, direnişi karşısında da fiziksel şiddet görmüştür. Gezi İsyanı'nın intikamını almak isteyen devlet İzmir'de başlattığı "cadı avı" kapsamında gözaltına alınarak tutuklanan Elif Kaya'ya yönelik cinsel taciz hapishane içinde de devam etmiştir.

Avukat görüşüne çıkartılırken yine "ince arama"ya tabi tutulmak istenen Elif, gardiyanların hem sözlü hem de "ince arama" dayatmasıyla fiziksel taciz ve şiddetine uğramıştır. Elif'in bu tutum karşısındaki direnişi de hapishane idaresi tarafından bir aylık görüş yasağı ile "cezalandırılmak" istenmiştir. Elif'i hapishane girişinde zorla çıplak aramaya tabi tutarak yapılan işkence hepimize, biz tüm kadınlara yapılmış bir işkencedir. Bu nedenle de **"HEPİMİZ ELİF'İZ!"** Tacize direnen Elif tüm baskılara karşı direnmeye devam ederken, kuşkusuz en büyük gücü başta biz kadın yoldaşları, dostları olmak üzere onun yanında olanlardan alacaktır/almaktadır. Bu yüzden de **"ELİF SENİNLEYİZ!"**

İZMİR

3 Eylül günü Karşıyaka Adliyesi'nde görüş yasağı uygulamasına karşı açılan mahkeme duruşması öncesinde YDK'lı kadınların da içerisinde bulunduğu **İzmir Kadın Platformu** tarafından Adliye önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklamasında *"Gezi direnişi sürecinde İzmir'de tutuklanıp Şakran Hapishanesi'ne götürülen ve gardiyanlar tarafından çıplak aramaya tabi tutulan, buna karşı çıktığı ve direndiği için 1 ay süreyle görüş yasağı alan arkadaşımızı merak ediyoruz"* denilerek, erkek egemen devletin kadın kimliği üzerinden her

gün bir yenisini geliştirdiği politikalarıyla kadınları kimliksizleştirmeye ve nesneleştirmeye devam ettiğine ve Şakran Hapishanesi'nde de yaşananlar karşısında üç maymunu oynadığına dikkat çekildi.

Mahkeme sırasında kadınlar adliye önünde bekleyişe devam ederek, **"Diren Elif İzmir Seninle", "Her Yer Şakran, Her Yer Direniş"** sloganlarıyla Elif'e destek sunuldu. İnternet üzerinden yapılan çağrı ve forumlardan gelenler, ilerici, demokrat ve devrimcilerde Elif'e destek amaçlı Adliye önündeydi. Mahkeme bitiminde Adliye önünde destek için gelen kitle ring aracının önünde **"Diren Elif, Seninleyiz", "Gezi Tutsakları Onurumuzdur", "Gezi Tutsakları Serbest Bırakılsın"** sloganlarını haykırdı.

Mahkeme sonrasında Elif Kaya'nın avukatı mahkemeye ilgili açıklama yaparak duruşmanın 11 Eylül'e ertelendiğini belirterek müvekkiline yapılan çıplak aramanın bir işkence olduğunu, bu durumda yargılanacak olanın müvekkili Elif Kaya değil bu işkenceyi yapanlar olduğunu belirterek yaşanan hukuksuzluğa dikkat çekti. Ardından Elif'in ablası **Aysel Kaya**, Şakran Hapishanesi'nde kardeşine yapılan cinsel tacizin, hapishanelerde yıl-

lardan beri yapıldığına ve devletin kadın bedenine yönelik sistemli saldırılarından biri olduğuna dikkat çekti. Aysel Kaya, ayrıca 10 Eylül'de Bayraklı Adliyesi'nde Gezi Tutsakları'nın ilk mahkemesine destek çağrısında bulundu.

(İzmir YDK)

İSTANBUL

* 1 Mayıs Mahallesi'nde 30-31 Ağustos/1-2 Eylül tarihlerinde düzenlenen festival kapsamında 31 Ağustos akşamı **"Gözaltında çıplak aramaya son! Elif Kaya'ya özgürlük"** şiarı ile düzenlediğimiz eylem için Pir Sultan Abdal Kültür Derneği önünde buluştuk. **"Gözaltında tacize, tecavüze son", "Diren Elif, seninleyiz", "Elif Kaya yalnız değildir", "Tacizci devlet hesap verecek", "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam", "Yaşasın kadın dayanışması"** sloganları ile ana caddede üzerinde yolu keserek festivalin gerçekleştirildiği Deniz Gezmiş Parkı'na yürüdük.

Park girişinde araçlardan biri ile kitle arasında kısa süreli bir arbede yaşandı. Kısa sürede sloganlarla tekrar biraraya gelen kitle **"Bu daha başlangıç, mücadeleye devam", "Diren Elif seninleyiz"** sloganları ile parka giriş yaptı. Parkta bulunan kitlenin alkışlarla destek verdiği ve sloganlara eşlik ettiği eyleme **Partizan** da kitlesel olarak destek verdi. (Sarıgazi YDK)

* Elif'in mahkemesinin görüldüğü 3 Eylül günü İstanbul YDK tarafından Galatasaray Lisesi önünde bir oturma eylemi düzenlendi. Eylemde sık sık, **"Tacizci devlet hesap verecek", "Diren Elif, seninleyiz", "Yaşasın kadın dayanışması"** sloganları atıldı. Ayrıca eylemde Elif'in fotoğrafının bulunduğu maskeler takıldı. Yapılan oturma eyleminde YDK adına yapılan açıklamanı ardından Elif'ten gelen mektubu okundu.

ULM

Yeni Kadın tarafından organize edilen basın açıklaması ile Elif Kaya'nın yalnız olmadığı bir kez daha gösterildi. Gezi Direnişi'nde çekilen onlarca resmin sergilendiği ve yine gezi tutsağı Elif Kaya'nın resim ve dövizlerinin yanısıra ATİK, YDG ve Yeni Kadın bayrakları açıldı. Almanca bildiriler dağıtıldı. Basın açıklamasına ADHK VE AGİF de destek verdiler.

(Ulm Yeni Kadın)

İzmir/Adliye

İstanbul/1 Mayıs Mahallesi

İstanbul/Taksim

Elif için dayanışma

Yeni Demokrat Kadın aktivisti Elif Kaya'nın tutsak bulunduğu hapishanede uğradığı çıplak arama işkencesine

karşı ve gerçeklerin sesini duyuran, yansıtın gazetemiz Özgür Gelecek'in 65. sayısına ise toplatma kararı çıkmasının ardından mahallemizde ozalıt çalışması yaptık.

Gazi Mahallesinde 2 Eylül günü "Özgür Gelecek susmadı, susmayacak", "Hapishanelerde tacize ve tecavüze son, Elif Kaya'ya özgürlük" şiarlı ozalitlerimizi merkezi yerlere as-

tık. Bizler tüm bu yaşanan baskılara karşın gerçekleri duyuran gazetemiz Özgür Gelecek'i sahiplenmeye devam edeceğiz.

(Gazi Mahallesi ÖG okurları)

"Elif'le olmak kadınlığa/insanlığa sahip çıkmaktır"

İzmir: Elif'in tacize karşı direnişini, sürecini takip eden kadınlara sorarak neler hissettiklerini, ne düşündüklerini sorduk, aldığımız cevaplarla Elif'in direnişinin birçok insanı etkilediğini, direnişin ne kadar önemli olduğunu bir kez daha görmüş olduk.

- Elif'in sürecini takip edebildiniz mi, bu süreçle ilgili neler düşünüyorsunuz?

- Hadiye: Bu ülkede en çok kadının üzerine gidiliyor, neden dersiniz çünkü hayatı yaşatan esasta kadınlar, kadınların sustuğu bir toplumda her şey rahat rahat susturulmuş olur, kadın susarsa evler susar, evdeki çocuk susar, pence-reler susar, erkekler susar. Kadın üreten olduğu için hayat durur.

İstedikleri şey, kadın evde otursun, 3 çocuk yapsın, ardından tacizler cinayetler, sokaklarda "namusumu temizledim" diyenlerin artık daha "cesur" dolaşması ve onlara müdahale edilmemesi gibi örnekler çıkar.

Tabii burada direnen kadın öne çıktı, Gezi Direnişi bize kadınının daha çok direndiğini gösterdi. Gezi Direnişinin sembolü kırmızılı kadın, göğsünü tomaya geren kadın. Kadınların direnişini gösterdi. Ben Elif'i şahsen tanımıyorum, sadece mücadele eden bir kadın olarak görüyorum. Davasını bilgi anlamında takip ediyorum.

Niye takip ediyorum, bir kere çıplak aramaya tabi tutuldu, çok ahlaksızca, onursuzca bir aramaya tabi tutuldu, aslında bütün insanlık için onursuzca bir şeydir bu. Tabii Elif sadece kadın olduğu için değil aynı zamanda direndiği için maruz kaldı. O nedenle çok önemli Elif'in direnişi, bildiğiniz gibi Elif direndikçe daha çok "ceza" alıyor, direndikçe hücre cezaları alıyor, direndikçe daha çok üstüne gidiliyor. Örneğin Karşıyaka'daki mahkemede iki tane dava aynı anda görüldü. Biz de o gün oradaydık ve bekledik, arka kapıdan kaçırmaya çalıştılar, bizler dağıldık, oraya buraya, sonuçta buradayız dedik, sesimizi de Elif'e duyurduk diye düşünüyoruz.

- Elif'in direnişi biz kadınlara bir mesaj verdi mi sizce?

- Vermez olur mu? Siz direnmeseniz de yaşayacaksınız bunları, ama Elif direndi. Köşede beklemenin yolu yok, artık insanların bunu anlaması lazım, kenarda beklemek artık sizi korumuyor. Bu öyle bir zulüm ki herkese bulaşıyor, herkes yani düzenden yana olmayan herkes her şeye maruz kalabilir. Ölebilir, gözü çıkabilir, bıçaklanabilir, tecavüz edilebilir, o nedenle özellikle kadınların direnişi seçmesi lazım. Buna Elif sembol. Burada Elif'e sahip çıkmak önce kadınlığa, insanlığa sahip çıkmaktır.

Kadını kimliksizleştirmek...

- Siz bu konuda yani Elif'in direniş süreci ile ilgili ne düşünüyorsunuz?

Adem Aras: Sisteme karşı olan devrimcilere sürekli yapılan bu uygulamalar Gezi Direnişi boyunca yapıldı pek çok işkence türü olarak. Gözaltında özellikle kadınlara polis araçlarında cinsel taciz uygulaması çok sık yapılan şeylerdi.

- Özellikle kadınlara yapılmakta dediniz, neden sizce devlet böyle bir yöntem kullanmaktadır?

- Çünkü Türkiye gibi ataerkil bir ülkede en sistematik saldırdır bu saldırı şekli. Yıllardan beri bu düşünce etrafında devlet kadına en iyi uygulama bu diye düşünerek bunu yaptı/yapıyor. Kadına cinsel tacizde bulunarak "kimliksizleştirmek" ve toplumdan dışlamak gibi bir amaçla yapmaya devam ediyor. Elif'le ilgili gazeteden okudum, oradan takip ettim.

(Sözü burda yanımızda duran başka bir kadın aldı.)

Elif direnişle kazanacak!

Sevta Çoşkun: Devletin her zamanki baskısı, sesini çıkardığı için yaşananlar basına yansıdı ve herkes tarafından sahiplenildiği için susturulmaya çalışılıyor. Aslında şöyle bakarsak; başbakan kadına 3-5 çocuk yapsın kürtaj yasak derse, kadını doğuran olarak, cinsel obje olarak görürse polisin de ondan farkı olmaz. Ben duyduğumda tabii ki utandım, yani herkes yaşayabilir bunu, o şekilde düşünmek lazım. Elif nezdinde ben kadınlara direniş çağırısı yapıyorum. Bu yaşananların medyaya daha doğrusu sosyal medyaya yansımalarının çok önemli olduğunu düşünüyorum.

Elif direnişle kazanacaktır, tabii bizim desteğimizle olacak bu. Ben mesela kreş hakkı için aylarca mücadele ettim işimi kaybetme pahasına. Elif de umarım sonuna kadar gider. Bizler Elif'in yanında olmaya devam edeceğiz.

Elif'in direnişi gurur verici

- Siz Elif'in sürecini, direnişini takip edebildiniz mi ve neler hissettiniz?

Gizem Çoşkun: Gezi'den başlarsak Gezi Direnişi'nde kadınların rolü çok büyüktü, daha çok özgürleştiklerini, ben de dahil, düşünüyorum. Yani sokağa çıktığımızda, normalde daha önce çıktık ama kadınlarla en önde olduğumuzda kendimizi daha özgür hissettik. Elif de eminim böyle hissetmiştir. Elif'in yaşadığı şeyi duyduğumda kötü hissettim kendimi, bugüne kadar yaşanan cinsel saldırılar özellikle gözaltında, karakollarda yaşanan bu tarz şeyler çok daha fazla olmaktadır. Bununla birlikte şunu öğrendik, devlet, iktidar, erkekler bir şekilde kadınları taciz etmeye devam ediyor, hiçbir şey değişmemiş. Elif polis şiddetini yaşamışken bir de bedenine yönelik saldırıya maruz kalıyor. Eminim çok daha fazla incinmiştir.

Bence Elif'in direnişi bizler açısından çok gurur verici. Çünkü ufak tefek şeylerde bile kadınlar tacizi dillendirmekte ya da şiddete uğradıklarını dillendirmekte zorlanıyorlar. Elif'in çok zor şartlarda bunu dile getirmesi, direnmesi ve daha başka şeyleri yaşayacağını bile bile bunu dile getirmesi bence takdire şayan bir durumdur, bir kadın olarak gurur duyduğumu söyleyebilirim.

Zaten taciz daha sonra devam etmiş, bununla yetinilmemiş görüş cezaları almıştı, o süreçte hiçbir şekilde yalnız bırakmamak gerektiğini düşünüyorum. Kadınlar olarak kampanyalar, platformlar oluşturuldu, daha da güçlendirmek gerekir. Birçok şey yapılabilir aslında, bir simge haline de getirilebilir. Bence daha fazla destek olmak lazım, medyaya yansıdı ama yeterli değil. Çünkü onun orada daha fazla desteğe ihtiyacı var. Sürekli aynı şeyleri yaşıyor olabilir. Bizim daha fazla yanında olmamız, onu asla unutmadığımızı her şekilde dillendirmemiz gerekiyor. Yani mektup yazılabilir, dayanışma etkinlikleri düzenlenebilir.

Elif için Meclis'e soru önergesi

H. Merkezi: BDP Batman Milletvekili **Ayla Akat Ata**, Elif için Adalet Bakanı Sadullah Ergin'e soru önergesi verdi. Ata önergede, "Türkiye'nin de imzalamış olduğu uluslararası sözleşmelere göre çıplak arama 'insanlık onuruna aykırı' olarak tanımlandığı halde, çıplak arama dayatması ve bunun sonucunda gelen disiplin cezaları döngüsü, Şakran Cezaevi'nde daha önce de pek çok kadına dayatılan hukuk dışı uygulamalardan biridir" dedi.

Ardından Ata, Bakan Ergin'e şu soruları sordu; "Bugüne kadar, Şakran Kadın Cezaevi'nde 'zorla çıplak arama' yapıldığı gerekçesiyle suç duyurusunda bulunan tutsak sayısı kaçtır? Suç duyurularından hareketle, sorunun çözümü için hangi adımlar atılmıştır? Bugüne kadar Şakran Kadın Cezaevi'nde 'hukuka aykırı disiplin cezası' verildiği gerekçesiyle suç duyurusunda bulunan tutsak sayısı kaçtır? Suç duyurularından hareketle, sorunun çözümü için hangi adımlar atılmıştır? Şakran Cezaevi'nde yaşanan hak ihlalleri ve insanlık onuruna aykırı uygulamaların defalarca gündeme gelmiş olmasına rağmen, burada yaşananları araştırmak için Bakanlığınız bünyesinde bir çalışma yapılmış mıdır? Şakran Cezaevi açıldığından bu yana disiplin cezası alan kadın tutsak sayısı kaçtır? Bu disiplin cezalarının gerekçeleri nelerdir? Türkiye'nin de taraf olduğu uluslararası sözleşmelerce çıplak arama 'insanlık onuruna aykırı' bulunduğu halde, Türkiye cezaevlerinde bu uygulamanın devam etmesinin sebebi nedir? Cezaevlerinde çalışan idari personel ve ceza infaz memurlarının tutsaklara karşı tutumunun uluslararası düzlemde kabul edilen insan haklarına uygunluğunu denetleyen bir yapı bulunmakta mıdır?"

"Nazliye Sincar ölümsüzdür, mücadelemizde yaşayacak!"

Bir güne üç kadın katliamı sığmıyor değil mi? Az geliyor size bu rakam. Yine sığdırdınız bir kadının adını daha katliam defterinize. Dün, yani 1 Eylül günü,

herkes "barış"tan bahsediyordu, barış umutlarını yüklüyordu göğze; siz yine iş başındaydınız. Sadece dün Fatma Büyükerca ile oğlu Devran ve kızı Rojda'yı, Karin Sucu'yu ve yetmedi BDP'li Nazliye Sincar'ı "sevginiz"le öldürdünüz. Sakat bıraktıklarınızdan, tecavüz ettiklerinizden henüz bahsetmedik bile. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, medyanızla katliamları meşrulaştırıp; sevgi, cinnet, alkol gibi bahanelere büründürerek cezalarınızdan kaçmaya çalışıyorsunuz. Gerçi çok çaba harcamanıza gerek yok, devlet yargısı sizin zaten.

Dünya kanaksıyor sanıyorsunuz değil mi? Hayır! Kanıksamıyoruz aslında. Sizin, devlet ve erkekler aracılığıyla tam yetki vererek uyguladığınız şiddetiniz, yanı başımıza kadar sokulsa da; kazıyacağız kökünden zihniyetinizi. Bizden çokça beklediğiniz gibi, çamaşlarınızı değil, kirliliğinizin zihinleri yıkıyoruz. Böyle savaşıyoruz sizinle. Evet, evet sizden bahsediyoruz; erkek egemen zihniyetle silahlanmış, bir avuç sömürücüden. Hala kendinizi güçlü zannediyorsunuz, daha da güçlenmeye çalışıyorsunuz; bunun da farkındayız. Fakat siz de şunun farkındasınız biliyoruz: sizden daha güçlüyüz!

Hesabının sorulacağından hiç kuşkunuz olmasın. Ne öldürmekle bitirebilirsiniz Nazliye Sincarları, ne de taciz etmekle yıldırabilirsiniz Elif Kayaları. Verdiğimiz kadın mücadelemize ekleyeceğiz kayıplarımızı, acımızı. Ve sonunuz gelene kadar vazgeçmeyeceğimizi tekrar pahasına söylüyoruz, bunları bilin istedik.

Nazliye Sincar ölümsüzdür, mücadelemizde yaşayacak.

Yeni Demokrat Kadın

Mersin Sincar için yürüdü

Mersin: Kadın Platformu, Nazliye Sincar'ın eski eşi tarafından öldürülmesini protesto etti. BDP Mersin İl Başkanlığı önünde toplanan kadınlar, sloganlarla Taş Bina önüne yürüdü.

Burada platform adına açıklama yapan BDP Mersin Kadın Meclisi üyesi **Mesude Şahin**, "Kadınların ka-

AYIPLI (!) KELİMELEER!

Cinselliğin bu denli sağlıksız algılandığı, bu algı sakatlığının fosseptik çukurundan farksız ahlak çukurlarında bu denli bulanıklaştırıldığı, cinsel bilincin bu kadar içdiş edildiği kaç ülke daha vardır acaba?

Yazıyı yazmak için Google arama motoruna "sansür" yazar yazmaz hemen aşağıda RTÜK ile ilgili bağlantılar sıralandı, yanında o aşına "Kendimi şanslı hissediyorum" ibaresi. Kendimi şanslı hissettim mi peki? Hayır, pek sayılmaz. Bazen bir konuyu anlatmak için sayfalarca yazmak gerekmez, bu da onlardan biri; çünkü özellikle AKP hükümeti döneminde RTÜK'ün Türkiye'deki sansürünün zirve noktası haline geldiği hepimizin malumu. Tarihi dizilerin cinsel içerikli sahnelerine köpürüp "Ceddimiz yapmaz öyle şeyler!" diyerek bilimselliğin dibine vuran(!) anlayışın tezahürü olan bir kurumdan çok da farklı bir beklenti içine girmemek gerekiyor herhalde.

Nitekim geçtiğimiz günlerde ana akım medya gazetelerinin birinde ilginç bir haber yer alıyordu. Habere göre Görevimiz Tehlike- 2 adlı filmde geçen "penisilin iğnesi" ifadesinin içinde "penis" geçtiği için biplenerek verilmiş, yine alt yazılı bir filmde geçen "seks" kelimesi "anlık zevk" olarak çevrilmişti. Kanalların "para cezası kâbuslarını" büyüten diğer kelimeler "gey, şarap, cenabet, lan, tecavüz, kokain" olmuş ve bu ayıplı(!) kelimeler de biplenmekten kurtulamamıştı.

Son olarak Sina Koloğlu'nun köşesinde yer bulan ayıplı(!) kelimeler "ahlak timsali" kanalların (gayri resmi olduğu iddia edilen ama bal gibi resmi olan RTÜK talimatlarıyla) bulunduğu karşılıkları "Buyur buradan yak!" dediyecek cinsten. CNBC-E ve E-2 dizilerinin Türkçe çevirilerinde "seks" kelimesi yasak olduğu için "anlık zevk"; "fahişe" kelimesi içinse "kevgir" kelimeleri kullanılmakta!

Skandal bununla bitmiyor elbette. "Conan ve Jay Leno şovlarında Türkçe çevirilerde seks sözcüğü yerine ayrıca "beraber olmak" deyimini kullanılıyor, "penis" kelimesi ise alt-

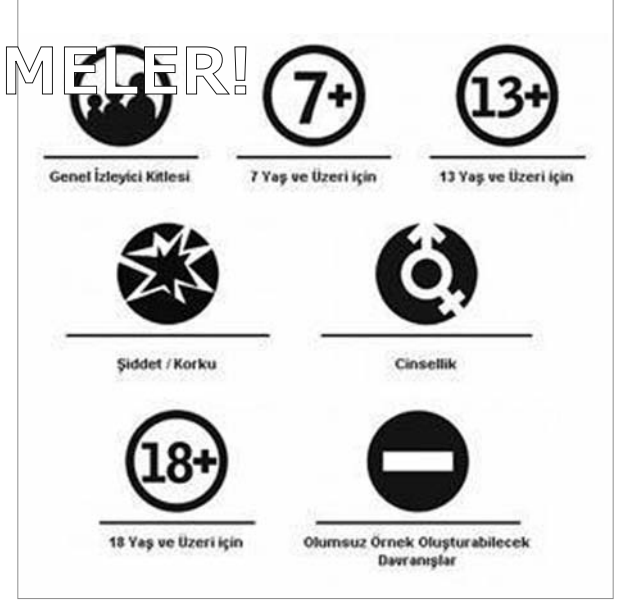
yazılarda üç nokta ile sansürleniyor ya da "çıt çıt" ifadesi kullanılıyor. Özellikle "çıt çıt" ifadesi bana çocukken annemin verdiği oldukça geri düzeydeki cinsel eğitimi hatırlattı; gülsem mi kızsam mı bilemedim; ben de "sefilce" bulmaya karar verdim!

"Kevgir" ifadesi ise en "ağzı bozuk ergen" (yazıyı okuyan ergenlik çağındaki arkadaşlar üzerinize alınmayın, elbette sizden bahsetmiyorum!) tipini anlamsız bir neşe krizine sokacak iğrençlik ve zavallılıkta! Bu ifadeleri kullananların bilinç altından korktum, gerçekten korktum, kesif pis bir koku tüttürüyor, yer yer de zehirli gaz kusuyor olmalı...

Cinselliğin bu denli sağlıksız algılandığı, bu algı sakatlığının fosseptik çukurundan farksız ahlak çukurlarında bu denli bulanıklaştırıldığı, cinsel bilincin bu kadar içdiş edildiği kaç ülke daha vardır acaba? Muhtemelen sayıları hiç de azımsanmayacak kadar varlar!

Meseleden çok da uzaklaşmadan kendi ülkemize dönecek olursak... Radyo ve Televizyon Üst Kurulundan (RTÜK) aldıkları para cezaları nedeniyle ekonomik sıkıntı yaşayan zavallı(!) televizyon kanalları da, ne yapsınlar, yayınladıkları filmlerde otosansür uyguluyorlarmış. RTÜK Başkanı da "RTÜK, sansür kurumu değildir" diyormuş mesela. Mesela, "vatandaş RTÜK'ü yanlış algılıyor", "RTÜK korkulan değil, daha çok birlikte hareket edilen (ama kiminle?!) yayıncıların katkılarıyla sorunları (!!!) çözmeye çalışan bir kurummuş." Mesela yani...

Gelelim bu konunun neden kadın sayfamızda yer aldığına... Sanırım egemenlerin (toplumun da büyük oranda paylaştığı) sakat/sapık cinsellik algılayışından en çok kadınlar çektiği için. Ya da kadınlar olarak yürüt-

tüğümüz tartışmaların geliştiriciliğinde bu konuya dair söyleyebilecek daha fazla sözümüz olduğu için. Ya da batısınca "ahlak"larından aldıkları güçle giriştikleri katliamların, tacizin, tecavüzün kurbanları olarak; bu ikiyüzlülüğün tiksindiğimiz için. Ya da belki hepsi ve çok daha fazlası...

Bir sonraki sayıya kadar akıllı sağlığınıza özenle koruyunuz efendim...

(Bir YDK'lı)

Translara çete saldırısı

H. Merkezi: İstanbul'da 4 Eylül günü sabah saatlerinde 15 kişilik bir çete, iki trans kadına saldırdı. Saldırının ardından Pembe Hayat LGBT Derneği'ni arayan bir görgü tanığı, kadınların bir eczaneye sığındıklarını ve kıyafetlerinin yırtıldığını aktardı.

Rapor almak için İstanbul Şişli Eftal Hastanesi'ne giden Duygu ve Rüya adlı kadınlar, on beş kişilik linç çetesinin önce sözlü, ardından satırlı saldırısına uğradı. Çevrede bulunan bir eczaneye sığınan yaralı kadınlar, polis tarafından Şişli Polis Merkezi'ne götürüldü. Pembe Hayat, İstanbul LGBTT ve Lambdaistanbul başta olmak üzere çeşitli örgütler, saldırının ardından kadınlara destek olmak için harekete geçti. Saldırı sonrası transların şikâyetlerini geri çekmesi üzerine SPoD Adalet Saha Koordinatörü Levent Pişkin, "Saldıran taraf ölümle tehdit ettiği için trans arkadaşlar şikâyetlerini geri aldılar; çünkü LGBT'lerin yasal güvencesi yok!" diyerek yasal eksikliklere dikkat çekti.

tillerine caydırıcı ağır cezalar verilmeli. Daha önce kadın katillerine indirim yok diyen Yargıtay sözünü tutmayıp, adaletin tecelli etmesini engelledi ve kadın cinayetlerinin önünü açmıştır" dedi.

Devletin kadın cinayetlerine kayıtsız kaldığını söyleyen Şahin, "Her gün kadına karşı bir kırım yürütülüyor. Tecavüzler, tacizler

ve cinayetler tüm vahşetiyle gözler önünde... Fakat her gün büyüyen öfkemiz ve mücadelemizle kadına yönelik yürütülen tüm kirliliği politikaları boşa çıkaracak, mücadelemizi büyüteceğiz. Kıyımdan geçirilen, hayatın dışına atılan her yaşamın hesabını soracağız" diye ekledi. Açıklama, sloganlarla son buldu.

“Biz dostu da düşmanı da iyi biliriz”

İstanbul: Kocaeli Üniversitesi öğrencisi **Fatma Kuşçu**, Emre Yeşilyurtan, **Ömürcaan Sağ** ve Ozan Öner isimli YDG'lilerin ailelerinin TMSŞ polisi tarafından aranıp tehdit edilmesi İHD İstanbul Şube'de yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. İHD adına **İhsan Kaçar** tarafından yapılan konuşmanın ardından ailesi polis tarafından tehdit edilenlerden **Ozan Öner**; ailelerinin polisin isteklerini yerine getirmeyeceği takdirde “*müdahale edin*

masıyla protesto edildi. İHD adına **İhsan Kaçar** tarafından yapılan konuşmanın ardından ailesi polis tarafından tehdit edilenlerden **Ozan Öner**; ailelerinin polisin isteklerini yerine getirmeyeceği takdirde “*müdahale edin*

yoksa...” diyerek ucu açık tehdit edildiğini söyledi. Ayrıca Öner; “*Polisin, 'yoksa...'dan sonra cümleyi nasıl tamamlayacağını biliyoruz*” diyerek soruşturmaların, davaların, tutuklamaların kastedildiğini buna karşın demokratik mücadeleden vazgeçmeyeceklerini belirtti.

Daha sonra söz alan **Ömürcaan Sağ** ise: “*Korkutmaya çalışıyorlar fakat biz biliyoruz ki asıl onlar korkuyorlar ve bu korkudan dolayı saldırıyorlar. Biz tüm yaşananlara rağmen mücadeleye devam edeceğiz*” dedi. Açıklama, YDG'nin açıklamasının okunması ile sona erdi.

Taksim Gezi Parkı'nda polis yalnızca ağaçların kesilmesine karşı çıkan birkaç çevrecinin değil; kitlelerin uzun yıllardır biriktirdiği ve patlamaya hazır bir dinamit haline gelen öfke ve tepkisinin fitilini ateşe verdi. 27 Mayıs'ta başlayan ve 31 Mayıs'ta artık bir ayaklanmaya dönüşen isyan, tarihe büyük ve anlamlı bir not düştü. Tarihin not defterine düşen bu kayıtlarda ezilen, horlanan, yok sayılan, ikinci sınıf muamelesi gören; kimliği, dili yasaklanan, toplumun tüm kesimlerinin renklerini görmek mümkündür. Polis/devlet terörüne, zulmüne plastik ve gerçek mermilere, TOMA'lara karşı yığınlar, barikat barikat, sokak sokak direnerek ilerlemeyi başardı.

11 Haziran'da meydana, 15 Haziran'da da Gezi Parkı'na adeta Hitler'in savaş orduları gibi saldıran polis her şeye karşı karşıyada büyük bir direniş buldu. Yığınlar, devlet terörüne kendi geliştirdikleri biçimleriyle karşı koydu. Taksim Gezi direniş ruhu sistemin tüm araçlarını seferber etmesine ve bir bütün olarak taarruza geçmesine karşı yok edilemedi. Direniş, uzunca bir süre Ankara'da ve özellikle de Antakya'da çatışmalarla devam etti. Sonrasında ise direniş ruhu yeni bir biçim alarak forumlarla bugüne geldi.

Kitleler Gezi Ayaklanmasında yaşadıklarını, eksiklerini hatalarını buradan öğrendiklerini, geleceğe dair öngörüle-

rini, hayallerini, semtinin, kentnin, ülkenin sorunlarını birlikte tartıştı. Birlikte aynı sofraya oturup, hep birlikte özgür bir dünya düşü kurdu. Bu kavgada Ethem'i, Abdullah'ı, Mehmet'i, Ali İsmail'i ve Medeni'yi güneşe uğurladık. Onların kavga ve direniş sloganlarını rehber edindik. Onların anıları ve özgürlük düşlerini mücadele gerekçemiz saydık.

Bülen Arıncı'nın, “*En azından eylülde sonra üniversitelerin açılmasını bahane edebilirler, spor gösterilerini bahane edebilirler. Farklı günleri kendi amaçları bakımından çok önemli saydıkları için o günlerde yine geçmişte yaşadığımız olaylara benzer bir takım davranışlarda bulunabilirler. Bunlara kesinlikle müsaade edilmez. Hukukun dışına çıkıldığı zaman hukuk devleti bunlara mutlaka karşı koyar. Biz de elimizdeki imkanlarla bunları önlemeye çalışırız...*” (30 Temmuz 2013) sözleri Gezi'den duyulan korkunun küçük bir yansımasıdır. Uyguladığı politikalarla büyük bir yıkıma neden olan, yoksulluk ve işsizliği artıran, temel hak ve özgürlükleri adeta yok eden, kazanılmış haklara saldıran AKP hükümeti, biriken öfkenin farkında. Bu birikimin toplumun en dinamik ve radikal kesimi olan gençlik tarafından tetiklenmesindedir korkuları.

Erdoğan'ın “*Eğer şiddet varsa şiddetin karşılığı şiddettir. Bunu herkes*

böyle görecektir. Onun için de devlet üniversitelerinde artık güvenlik gücü olarak çok kısa zamanda onu da söylüyorum artık biz özel güvenlik değil, devletin kendi güvenlik güçlerini üniversitemize yerleştireceğiz. Çünkü buralarda da çok farklı şeylerin olduğunu görmek, yaşamak bizi ayrıca bir sorumluluğa itiyor.” (13 Temmuz 2013) sözleri boşuna değildir. AKP hükümeti eğitimi paralı hale getirerek, neo-liberal politikalarla daha fazla sermayeye açarak, yoksul halk gençliğine üniversitelerin kapısını kapatıyor. Suriye'de emperyalistlerin güdümünde yaşama geçirdiği savaş politikalarıyla halk gençliğini ölüme sürüklüyor.

Üniversitemize Ethem'in, Abdullah'ın, Mehmet'in, Ali İsmail'in, Medeni'nin katillerini sokmayacağız. Gezi İsyanı sırasında on binlerce insanı yaralayan, binlercesini işkenceden geçiren, onlarca insanı sakat bırakan polisi, üniversitemizde istemiyoruz. Biz YDG'liler üniversitelerin açılmasıyla kitle faaliyetine yoğunlaşacağız. Açacağımız standlarla, burada polis terörünü, Gezi Direnişine dair resimlerimizle, ajitasyon konuşmalarıyla teşhir edeceğiz.

Rojava'da yaşanan katliamları, Kürt halkına yönelik saldırıları, Suriye'de AKP hükümetinin politikalarını deşifre edeceğiz! Sistemin korkusunu daim kılmak için bulunduğumuz alanlarda çevre çeperimizdeki tüm yoldaşlarımızla sürece dair toplantılar yapacak, neler yapabileceğimizi tartışacak, önümüze somut görevler koyacağız. Gezi Ayaklanmasının coşkusu ve enerjisiyle; heyecanlı, üretken bir faaliyeti örgütleyecek, halk gençliğiyle daha fazla kaynaşacak daha çok insana ulaşacağız.

Geleceğimize sahip çıkacak, polis terörüne boyun eğmeyecek, neo-liberal politika ve fişlemelere geçit vermeyeceğiz. Özerk-demokratik üniversite talebimizi yükseltecek; eşit, parasız, anadilde eğitim mücadelemizi ileri taşıyacağız. Gezi Ayaklanmasında haykırdığımız gibi “*artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak*” çünkü **#BAŞKALDIRIYORUZ!**

hafta uzaklaştırmaya kadar cezalar aldı.

Geçen dönem içerisinde yoğunlaşan soruşturma terörü öğrenciler tarafından üniversitede gelişen muhalif havayı engelleme ve devrimci, yurtsever, demokrat öğrencileri yıldırma amaçlı olarak yorumlamıştı.

Gezi sürecinden dolayı üniversitelerin açılmasından korkan egemenlerin, KYK burslarını kesme tehditlerinde olduğu gibi daha birçok yöntemi devreye sokacağı son cezalarla bir kez daha görüldü.

KOÜ'de polis standı

Kocaeli Üniversitesi'nin kayıt günlerinin başlamasıyla yurt, dernek, sivil toplum kuruluşlarının yanı sıra poliste standını açarak çalışmalarına başladı. Üniversitede öğrencilerin kayıt sırasında sivil ve üniformalı olan polislerin stant açıp bildiri dağıtması öğrencilerin ve velilerin dikkatini çekti. Polisin dağıttığı bildiri “*Terör örgütleri gençlerin hangi özelliklerinden faydalanır?*” sorusuyla başlayıp şöyle devam ediyor: “*İllegal yapıların çeşitli faaliyetlerine katılan yüzlerce öğrencinin- Soruşturma geçirdiği, -Okuldan uzaklaştırıldığı, -Gözaltına alındığı, -Cezaevine girdiği ve hayatlarının karardığı unutulmamalıdır*”.

İlk önce sevecen tavırlarla gençleri uyaran bildiriye sonralara doğru tehdit etmesi de eşyanın doğasındandır. “*Eylül Sendromuna*” yakalanan hükümetin polislerle bizleri terörist olarak göstermesi boşuna değildir. Çünkü biz biliyoruz ki demokratik haklarını savunanlara özellikle de devrimcilere saldıranlar halk gençliğinin mücadelesini büyütülmesinden korkmaktadır. Üniversitelerde bir terör varsa o da polis terörüdür. Ali İsmail'in, Ethem'in, Abdullah'ın ve Medeni'nin katilini üniversitede istemiyoruz ve **#BAŞKALDIRIYORUZ!** (Kocaeli'den bir YDG'li)

Tunceli Üniversitesinde stant çalışması

Dersim: Üniversite kayıtlarının başlamasıyla birlikte Dersim YDG olarak bizler de 2 Eylül günü üniversitede politik gündemin atmosferini yansıtmak için stant açarak yerimizi aldık. Bu yıl Gezi Ayaklanmasının mimarları olan gençlik için üniversitelerin başlaması ile devletin “*Eylül*” sendromu olarak adlandırdığı döneme geçmiş bulunuyoruz. Standımızda Gezi Ayaklanması üzerine görseller bulunurken gazete vb. materyallerle gençlik ve ailelerle iletişime geçtik.

Gezi şehitlerinin resimlerini görenlerin oraya yönelerek sohbet etmeleri, tartışmaları oldukça güzel bir görüntüydü. Ailelerden ve gençlikten yana ilginin olması açık ve net bir şekilde gösteriyor ki süreç bizler için direnişlerle dolu bir yıl olacaktır.

Yemekhane direnişine ceza yağdı

Ankara: Ankara Üniversitesi'nde geçtiğimiz yıl içinde yemek ücretlerine yapılan zammın ardından öğrenciler yemeklerin daha nitelikli hale gelmesi, 1 TL olması ve işçilere güvence sağlanması talebiyle direniş başlatmıştı. Talepler doğrultusunda binlerce imza toplanmış, üniversitede yönetimi tedirgin eden bir hareketlilik yaşanmıştı.

8 Mart, 16 Mart ve Newroz gibi günler için birçok öğrenciye soruşturma açan Rektörlük, yemekhane direnişini de hedefine almış ve onlarca öğrenciye soruşturma açmıştı. Soruşturmalar TMSŞ polislerinin sorgularını andırarak yapıldı, sıra yönetimin kararına gelmişti.

Ağustos ayının son günlerinde öğrencilere ulaşan soruşturma sonuç tebliğlerinde sayısını tam olarak bilemediğimiz çok sayıda öğrenci üniversite yönetimi tarafından kınamadan iki-dört

"Aleviler Tabuta, Hıristiyanlar Beyrut'a!"

100 bin insanın ölümüne, 100 binlerce insanın yaralanmasına ve 2 milyonu ülke dışına olmak üzere 6 milyon insanın evini terk etmesine; açlığa, yoksulluğa neden olan çatışmalarla Suriye giderek daha büyük bir kaosun içine sürükleniyor. Muhalifler eliyle Esad'ı devirmeyi planlayan ancak hesapları tutmayan emperyalistlerin, işgal ve saldırı hazırlığı yaptığı Suriye'yi daha karanlık günler bekliyor.

Suriye, mezhep çatışmalarının giderek derinleştiği ve ülke sathına kanlı bir biçim alarak yayıldığı, buradan tüm bölgeyi ateşleyecek bir barut fıçısına doğru yol alıyor. Resmin bu hale gelmesinde kuşkusuz "Şii/Alevi" Esad'a karşı savaşmak üzere Suriye'ye akın eden cihatçıların, El Kaide vb. İslamcı örgütlerin payı büyük. İslam referansından yola çıksa da birbirinden çok farklı noktalarda duran bu örgütlerin ortak noktalarının başında Alevi, Hıristiyan düşmanlığı geliyor. Bölgeden her gün yeni yeni hak ihlali, kaçırma ve katliam haberleri geliyor.

Muhalifler Alevileri Katlediyor

Suriye'de emperyalistlerin güdümündeki silahlı muhalefetin Esad'a karşı verdiği mücadele bir mezhep savaşına, "cihada" çoktandır dönmüş durumda. Dünyanın dört bir yanında Suriye'ye şeriat devleti ve cihat için savaşmaya gelen militanlar burada çok sayıda örgüt kurmuş durumda. El Kaide çizgisindeki örgütler Sünni inancından olmayan herkese karşı büyük bir düşmanlık besliyor. Kendi içlerinde de kanlı bir iktidar savaşı veren bu örgütler, Alevilere yönelik saldırılarını aralıksız sürdürüyor.

Bu saldırılar Esad'ı desteklemeyen Alevi inancından emekçileri de Esad'ın safına itiyor. Oysa Arap ve Nusayri bir kökenden gelse de Esad ailesinin Alevi inancını devletin resmi dini olarak uyguladığı söylenemez. Öte yandan Suriye'de küçük bir grup Arap Nusayri egemen sınıf duru-

munda. Bu kesim dışında Alevi inancından emekçiler aynı sınıfı paylaştıkları Sünnilerle benzer koşullarda yaşamaktadır. Suriye'deki mücadeleyi ezilen emekçilerin sömürü ve zulümden kurtarılmasından öte dini referanslarla yürüten emperyalistler ve onların işbirlikçi, uşaklarından askerilejistik destek alan muhaliflerin gazabından, belirledikleri yaşam ölçülerine uygun hareket etmeyen Sünni Araplar da nasibini alıyor. Ancak İslamcı örgütler Beşşar Esad'ın Arap-Nusayri olmasından hareketle Suriye'de bu inanca sahip tüm kesimlere sınıfsal bir ayırım gözetmeden yöneliyor, köylere, mahallelere baskınlar düzenliyor, insanları kaçırarak katlediyor. İslamcı muhaliflerin sayısı arttıkça ülkede, Alevi inancında emekçilere yönelik saldırılar çoğalıyor.

Bölgeden kamuoyuna yansıyan ilk katliam haberi 20 Aralık 2012'de gelmişti. Hama şehrine bağlı Akrab köyünde muhalifler tarafından Beşşar Esad'ın düzendiği saldırılara yanıt amacıyla gerçekleşen saldırıda patlayan bombalar en az 125 kişinin ölümüne veya yaralanmasına yol açtı. 5 Ağustos 2013 tarihinde ise Suriye'de silahlı çeteler Lazkiye ve Şam'da "Esad yanlılarına" saldırırken, bir aileyi çocuklarıyla birlikte katletti.

Daily Telegraph gazetesinde 12 Ağustos günü yayımlanan ve Suriye'de Alevilerin yoğun olarak yaşadığı Lazkiye'de yaşanan çatışmaları ele alan haberde, muhaliflerin bölgedeki halka yönelik saldırılar gerçekleştirdiğine yer verildi. Lübnan'ın başkenti Beyrut'ta bulunan Ruth Sherlock'un haberine göre muhaliflerin Lazkiye ve çevresindeki saldırılarında yüzlerce insan yaşamını yitirdi, yaralandı ya da kayboldu. Haberde görüşüne yer verilen Lazkiyeli Alevi din adamı Şeyh Muhammed Reda'nın: "Hala evlerinde öldürülmüş insanlar, çalıklarda bırakılmış cesetler buluyoruz. Şimdiye kadar köylerden 150 Alevi kaçırıldı. Aralarında kadın ve çocuklar var. Onlarla tüm bağlantımızı kop-

tu" sözleri yaşanan vahşeti gözler önüne seriyor. Haberde, bu saldırıların Beşşar Esad'ın Alevi olması ve aile köklerinin Lazkiye'de olmasıyla ilgili bağının olduğu da belirtiliyor.

25 Ağustos 2013 Suriye'de El Kaide bağlantılı El Nusra Cephesi komutanlarının yaptığı intikam açıklamaları da Suriyeli Alevilerin başına gelebilecekler hakkında fikir veriyor. YouTube'da yer alan ses kaydına göre Sünni El Nusra grubundan Abu Muhammed el-Golani "Şam'da insanlarımızın üzerine düşen her kimyasal füze için, Allah'ın izniyle, onların bir köyü bunu ödeyecek. Guta katliamı için onların kasabalarına ateşlenecek binlerce füze hazırlayacağız" sözleriyle Esad'dan intikam almak amacıyla Alevi bölgelerini vuraçağı tehdidini savurdu.

Son olarak El Kaide'yle ilişkili "Irak ve Şam İslam Devleti" isimli örgütün görüntüleri internet ortamına düşen ve otoyolda durdurdukları kamyon şoförlerine "Sünni misin yoksa Alevi mi? (Nusayri mi)" diye sorduktan sonra Alevi olduklarını öğrenip katlettikleri görüntüler de muhaliflerin yaklaşımını gösteriyor.

El Nusra'nın saldırılarına Alevilerle birlikte hedef olan Hıristiyanlar da Suriye'de büyük bir korku içinde yaşıyor. Bu saldırılardan biri 5 Eylül günü Şam'ın 60 km kuzeydoğusundaki çok eski Ortodoks Hıristiyan kalıntılarının bulunduğu, hacıların uğrak yeri Malula'da yaşandı. Cihatçıların "Aleviler tabuta, Hristiyanlar Beyrut'a" sloganı yeni Suriye'nin nasıl şekilleneceğini de anlatıyor. Katliamların en yoğun yaşandığı Suriyeli Arap Alevilerin ya da Nusayriilerin- Lazkiye'nin geçmişi de benzer acılarla dolu.

Yavuzun Cihatçı Torunları

Bugün dünyanın dört bir yanından akın eden radikal İslamcı silahlı örgütlerin vahşetine maruz kalan Aleviler, tarih boyunca benzer saldırılara maruz kaldı. Yavuz isminin Anadolu

ve Lazkiye'deki Arap Alevilerinin tarihinde, katliam, zulüm, acı ve kıyımı ifade ettiği bilinir. 1514'te 40 bin Anadolu Alevi'sini katleden Yavuz, 1516'da Hama'da, Humus'ta, Şam'da Alevilere karşı katliamlar gerçekleştirir. 1517'de Suriye'yi ele geçiren Yavuz, 70 bin Arap Alevisini öldürür. Bu katliamdan kurtulanlar Lazkiye, Antakya ve İskenderun'a yerleşmişlerdir.

Bugün Yavuz'un Cihatçı torunları, aralarında, "Yavuz Sultan Selim Birliği", "Fatih Sultan Mehmet Tuğayı", "Sultan Abdülhamit Tuğayı"nın da bulunduğu örgütlerle Esad'a karşı cihat savaşı verirken Alevi inancından Suriye halkını katlediyor. Oysa Lazkiye Alevilerin, Sünnilerin, Türkmenlerin ve Hıristiyanların barış ve kardeşlik içinde yaşadığı, farklılıkların zenginlik olarak korunduğu bir kenttir. Cihatçı çeteler ise Lazkiye'deki barışı ve kardeşliği ortadan kaldırmının ve Akdeniz'e açılacak enerji koridorunu efendilerinin hizmetine sunmanın derdinde.

Lazkiye emperyalist müdahalelerle ilk kez de tanışmıyor. Lazkiye "Alavi Özerk Bölgesi" olarak da bilinir. 1925'ten 1944'e kadar "Alavi Devleti" özerklik statüsü sürmüştür. Lazkiye Alevi devletinin başkentiydi!

TC'nin Alevi Düşmanlığı

Suriyeli Sünni mültecileri sınırdaki kötü koşullarda ve sürekli bir baskı ortamının hâkim olduğu- kamplara yerleştiren AKP, El Nusra saldırılarından kaçan Alevi Türkmenlere ise sırtını dönüyor. Aileler kaldıkları parklardan AKP'li belediyeler tarafından dışarı atılıyor. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nin yardım elini uzattığı Suriyeli Alevilere yönelik bu tutum kimseyi şaşırtmadı. Bunun nedeni Beşşar Esad'ı devirmeye adeta ant içmiş Erdoğan'ın bugüne kadar Alevilere hakaret yağdıran, ötekileştiren, her konuşmasında Esad'ın Alevi kimliğine dikkat çeken tutumudur. Bu politikanın sonucunda AKP hükümeti, ülkemizde yaşayan Alevi inancından halkımızın tepkisini üzerine çekmiştir. Suriye'ye yakın bölgelerde özellikle Arap/Alevi nüfusun yoğun olduğu Antakya'da büyük bir öfke gelişmiştir. Taksim Gezi İsyanı sırasında çatışmaların en yoğun geçtiği ve en uzun sürdüğü, iki şehit veren Antakya, AKP'nin Suriye politikasının Alevilerdeki somut karşılığını göstermiştir.

Hâkim sınıflar emekçi yığınlar arasındaki farklılıkları mezhep ayrımlarıyla derinleştirmeyi, sınıfsal çıkarlarının ortak olduğu gerçeğinin üstüne sis perdesi indirmeyi amaçlamaktadır. Oysa dini, dili ve inancı ne olursa olsun emekçi yığınların kurtuluşu; birlikte hareket etmesinden, dayanışmayı büyütmesinden ve mücadeleyi ileri taşımasından geçecektir!

Kumlu gitti, kavga bitti Mİ?

"Türk-İş topluluğu içinde şube yöneticiliğinden genel başkanlığa kadar her kademedede otuz altı yıl emek vermiş bir sendikacı olarak Türk-İş'in yüksek çıkarları benim için önemlidir. Verdiğim bu önem gereği, Yönetim Kurulu içinde yaşanan problemlerin aşılmasındaki en önemli görevin bana ait olduğu inancını taşıyor, bu temenniyle Türk-İş Genel Başkanlığı'ndan istifa ediyorum."

Türk-İş Genel Başkanı **Mustafa Kumlu** işte bu açıklama ile 2 Eylül sabahı görevinden istifa etti. Kumlu istifası ile ilgili yaptığı açıklamada, oldukça "duygulu" ve kibardı. Hemen işleme konulan istifasının ardından Türk-İş Genel Merkezi'ni terk ederken, Türk-İş'ten "dostları" ile aynı gün öğleden sonra Sürmeli Otel'de (aşığı kurtarmazdı zaten) biraraya gelecek, onlardan "helallik" istedi.

Kumlu'nun yerine "Gelen gideni aratır" sözünü doğrulattıcasına Türk-İş'e bağlı Demiryol-İş Sendikası'nın Genel Başkanı **Ergün Atalay** getirildi. Evet, yanlış duymadınız, Ergün Atalay, dedik. Hani Tekel Direnişi döneminde "İzmir'de çalışan işçiyi gönderin Hakkari'ye, Muş'a zaten gidemez" diyerek, 4-C'yi hayata geçirme konusunda Başbakan Erdoğan'a "fikir babalığı" yapan sendikacı. Aynı zamanda Erdoğan'ın yakın arkadaşlarından olduğu da söylenen Atalay, 1999'dan bu yana Türk-İş yönetiminde olan Kumlu ile hep aynı listede yer alıyor, "aynı kaptan besleniyor"du!

Kumlu, Tekel direnişine adım yazdırdı

Türk-İş'in, "devletin işçi içerisindeki tamponu olması" için kurulduğu, kuruluş tarihi olan 1952'den bu yana bilinen bir gerçek. Ancak sınıf bilinçli işçi ve emekçilerin mücadelesinin ve ödedikleri bedellerin bir sonucu olarak Türk-İş'teki sendikalar sınıf mücadelesinde zaman zaman önemli roller üstlendiler. Ancak sendikalar-daki bu değişimin, Türk-İş'in en tepedeki bürokratzimini çok etkilediği söylenemez.

Gelelim 1999'dan bu yana yöne-

Türk-İş'te değişiklik yaratacak tek bir şey vardır; o da artık sarı-beyazı aşmış; uzlaşmacılıktan işbirlikçiliğe geniş bir yelpazedeki işçiye uzak tüm özellikleri taşıyan sendikal sınırları yıkan bir işçi ve emekçi hareketi...

timde olan Kumlu dönemine... Bu dönem, Türk-İş ile hükümetlerin yan yana poz verdiği ve bundan alenen en

fazla gurur duyduğu dönemdir herhalde. Özellikle son süreçte Gezi İsyanı sırasında Erdoğan'ı "yedirtmemek" için gazetelere hükümete bağlılık ilanı verenler arasına giren Türk-İş'in bu tavrında, Kumlu'nun artık uzlaşmacılığın ötesine geçen duruşunun etkisi var elbette.

Yakın zaman olduğu için iyi hatırlanır; 2010 kışında Ankara'nın göbeğinde 4-C'ye karşı aylarca çadır kuran Tekel işçilerine "bizden değil" diyerek sırtını dönen ve AKP'nin etkileri altına gizlenen Türk-İş, kısa süre sonra da hükümetle Tekel işçileri adına görüşerek, işçilerin direnişinin altını boşalttı. Ve işçilerin aylarca kar-kış-kıyamet demeden mücadele ettikleri 4-C'nin altına imza atarak binlerce işçiyi etkileyecek bir anlaşmayı yürürlüğe soktu. Hükümet, uğraşsa bu kadar "iyi", bu kadar yandaş bir yönetim bulamazdı herhalde!

AKP mimarı, yolsuzluk ustası, işçi düşmanı Kumlu!

Peki "gururuyla" istifa eden Mustafa Kumlu kimdi? İstifa ettiği için pek bir anlam ifade etmeyecekmiş gibi görünse de, Kumlu'nun kimliği Türk-İş'in şekillenmesi ve AKP'yle ilişkileriyle yakından ilgilidir.

1977 yılında Tes-İş Kayseri Şubesi yönetimine giren Kumlu, 1990'da Tes-İş Genel Merkez yönetimine ve 1999'da da genel başkanlığa seçildi ve o günden bu yana hakkında çıkan tüm yolsuzluk iddialarına karşın bu

görevini sürdürdü. Ve dikkat çekmek isteriz ki, bugün Kumlu'nun istifası ile tartışılan konular arasında bile işçinin alınterini emen bu sülüğün yolsuzlukları yer almıyor.

2008 yılı Aralık ayında Olağanüstü Genel Kurulu'nu toplayan Tes-İş Sendikası'nda, Kumlu aleyhinde ciddi yolsuzluk iddiaları gündeme gelmişti. Genel Kurul öncesinde "**Demokratik Değişim Grubu**" adıyla birlikte hareket eden 17 şube başkanından oluşan muhalif sendika yöneticileri, Kumlu'yu, Tes-İş Sendikası'nı 250 milyon TL zarara uğratmakla suçlamıştı. Tes-İş Sendikası Denetleme Kurulu'nun geçen yıl hazırladığı çok kapsamlı bir rapor halen savcılıkta bulunuyor. Ve o dosyanın akıbeti bilinmiyor!

Kumlu'nun genel başkanlığa getirildiği ilk genel kurul olan 2007 tarihli kurula, Cumhurbaşkanı Abdullah Gül ile Başbakan R. T. Erdoğan da katılmıştı. O kurulda, yeni genel başkan Ergün Atalay da Kumlu'nun listesinde yer alıyordu. Kumlu burada yaptığı "*Genel Başkanlık ateşten gömlek, verirsiniz Allah razı olsun, vermezseniz de demiştim. Siz bu ateşten gömleği bana ve arkadaşlarıma giydirdiniz. Bu ekiple hiçbir engel tanımayacağımıza inanıyorum. Bunlar AKP'liydi, MHP'liydi dediler bizim için. Bunları kafanızdan çıkartın. Allah utandırmasın*" şeklindeki konuşma ile adeta Gül ve Erdoğan'ı selamlamış ve bağlılık yemini vermiştir.

Ayrıca herkesçe bilinen bir gerçektir ki, 2000-2001 yıllarında inşa edilmeye başlanan AKP'ye en büyük destek o dönem Kumlu'nun genel başkanlığını yaptığı Tes-İş Sendikası'ndan gelmiştir. AKP inşa toplantıları

için tüm salonlarını seferber eden Kumlu'nun bu hizmetleri, AKP hükümeti tarafından Türk-İş Genel Başkanlığı ile ödüllendirilmiştir.

Ayrıca Kumlu'nun genel başkanlığını yaptığı Tes-İş Sendikası'ndaki pratiklerini incelediğimizde; Kumlu'nun işçi düşmanı yüzünü bir kez daha görürüz. Tes-İş'in örgütlü olduğu enerji işkolunda ise şalter yıllardır sadece bir kere indi. O da 16 Haziran 1975'te... Yani, Kumlu, ne Türk-İş Genel Mali Sekreterliği ne de Türk-İş Genel Başkanlığı yaptığı dönemlerde, altına imza attığı iş durdurma kararlarına uydu.

"Kumlu gitti, kavga bitmedi"

Peki şimdi Kumlu gitti, kavga bitti mi? Hayır bitmedi. Ne Kumlu'nun gitmesi ne de "*Biz bundan sonra arkadaşlarımızla beraber Türk-İş'in birliğini ve bütünlüğünü korumak için ve ülkemizde hak ettiği en saygın yere ulaşması için elimizden geleni yapacağız*" diyen Atalay'ın gelmesi Türk-İş'te bir değişiklik yaratabilir ve kimse de beklentiye girmesin, yaratmayacak. Çünkü Türk-İş'te iyice ayyuka çıkan hükümet-sendika bürokratlarının ilişkilerinin bu kadar alenen olması yaşanan değişikliğin bazı "içsel" anlaşmazlıklardan kaynaklandığını gösteriyor. Yoksa Kumlu, işçi sınıfından beslenen ya da en azından yüzünü işçi sınıfına dönen bir muhalefetten kaynaklı gitmedi. Ki hükümetin, Türk-İş'e bu kadar rahat bir biçimde "arka bahçe" muamelesi yapması ve burada at koşturması tam da bu muhalefetin yokluğundan kaynaklanıyor. Türk-İş içerisinde "muhalefet" iddiasıyla ortaya çıkan çeşitli birliktelikler ilerici nüveleri içerisinde barındırsa da hiçbir vakit -Gezi'de de gördüğümüz üzere- "duran adam" olmanın ötesine gidemediler.

Türk-İş'te değişiklik yaratacak tek bir şey vardır; o da artık sarı-beyazı aşmış; uzlaşmacılıktan işbirlikçiliğe geniş bir yelpazedeki işçiye uzak tüm özellikleri taşıyan sendikal sınırları yıkan bir işçi ve emekçi hareketi... Hayal değil, bu söylediklerimiz. Keza Gezi İsyanı'ndan gördük ki, halk yeni örgütlenme şekilleri oluşturuyor; sınırları yıkıp geçiyor ve yeni bir direniş kültürü yaratıyor.

Bizim dayanacağımız nokta tam da burası.

Boğazpınar, HES'e karşı mücadelede kararlı!

Mersin: Mersin'in Tarsus ilçesine bağlı Boğazpınar köylüleri, Türkiye'nin gündeminden düşmeyen HES'lerle ilk kez 2009 yılında tanıştılar. Köylülerin yaz aylarında mesire alanı olarak kullandığı **Gökharman Nehri** üzerinde HES kurmak için harekete geçen özel bir şirket, projenin ardından nehir çevresinin daha güzel olacağını, birçok köylüye iş olanağı sağlanacağını söyledi.

Ayrıca şirket, arazilerini satmak istemeyenler olursa devletin zorla ellerinden alacağını da söyleyerek köylüleri "ikna etmeyi" başardı. Sonuç olarak köylüler "razı oldu" ve Boğazpınar'a inşa edilen Gök HES, 2010 yılında faaliyete geçti. Biz de konuyla ilgili Boğazpınar köylülerinden biri ve Boğazpınar HES Karşıtı Platformu'nun da sözcülüğünü üstlenen **Ahmet Öztürk**'le sohbet ettik.

HES çalışmaya başladığında kazma kürek işinde çalıştırılan 20-30 köylü sonradan işten çıkarılmıştı. Köyden sadece şirketle birlikte köylüyü ikna etmek için çalışan eski köy muhtarı çalışıyor. Mesire alanı olan ırmaktan su akıyordu bile. Irmak yatağı bataklık olmuş, ırmağa inen yolun 3 km ilerisi zincirle kapatılarak, bırakın ırmağı, köylünün tarlalarına girmesi bile engellenmişti. Bataklıkta oluşan sivrisinek yayla olarak tabir edilen Boğazpınar köyünü ciddi olarak rahatsız ediyordu artık.

Tarım ve hayvancılık da nasibini almıştı bu durumdan. Hayvanlar ırmağa inemiyordu. Köyün iklimine oldukça uyum sağlayan ürünlerin barajın oluşturduğu nemden dolayı rekoltesi düşmüş, iklim değişmişti. O zaman anladı

Boğazpınar halkı; bu insanlar artık ekmeğine göz dikmişlerdi. Her gün evine götürdüğü ekmeğe bir dilim daha eksiliyordu Boğazpınar halkının. "Ülkemiz kalkıyor" deniliyordu. Türkiye'deki bütün HES'ler ülke enerjisinin yüzde 5'ini karşılıyor maşallah ama elektrik de hiç ucuzlamıyordu. Şirket patronunun kalkındığını görebiliyorduk daha doğrusu, helikopteriyle köyün üzerinden geçişini görüyorduk!

"İkinci HES'le her yeri betonlamak istediler!"

Şirketin gözü doymak bilmiyordu. Bir tane HES yetmemişti. Kadıncık Vadisi'ni boydan boya betonlarla kaplamak istiyorlardı. Ancak işleri kolay değildi bu kez. Çünkü Boğazpınar halkı, olanları ve olacakları artık herkesten daha iyi biliyordu.

Birilerinin adım atması, bir kıvılcım çakması gerekiyordu. O kıvılcım üç arkadaşın astığı pankartın HES'çiler tarafından çalınmasıyla başladı. Köylü o gençlerine ve pankartına sahip çıktı.

Köylüler kararlıydı. Boğazpınar'da ikinci HES'e izin yoktu. Karasu'da, Gökharman'da ve Tarsus'ta onlarca eylem yapıldı. Boğazpınar'da ulusal ölçekte sanatçıların katıldığı, "Suyumuza sahip çıkıyoruz" temalı bir kültür sanat festivali gerçekleştirildi. Köylüler, ikinci HES'le ilgili ÇED toplantısının yapılmasına izin vermedi.

"ÇED olumlu raporu hukuksuzdur"

Tüm bunlara rağmen Mersin Çevre ve Şehircilik İl Müdürlüğü tarafından projeye "ÇED Olumlu" kararı verildi. Mahkemeye gittik. Mersin Barosu, bir grup yaşam savunucusu ve 48 köylü tarafından projeye karşı üç ayrı dava açıldı.

Boğazpınar halkı mahkeme süreci bitmeden hiçbir şekilde herhangi bir şirket aracını, şirket çalışanını köye sokmamakta kararlı. Artık hukukun bittiği yerde kendi hukukumuzu kendimiz yaratacağız. Suyun kullanım hakkının 49 yıllığına şirketlere veril-

mesini hiçbir mantık kabul edemez. Oradaki insanların, kuşun, böceğin, balığın, ağaçların kullanım hakkı yok mudur? Bu kimin adaletidir? Bizler Boğazpınar halkı olarak yaşayabileceğimiz hakkımızı savunuyoruz.

Mücadeleye devam

Hakkında dava açılan ve Tarsus'un Kadıncık Vadisi üzerinde bulunan Boğazpınar, Olukkoyağı, Fakılar, Kenzin, Korucak, İnköyü ve Darıpınarı köylerini tehdit eden Akhan 1-2 HES regülatörü ve baraj projesine karşı Boğazpınar HES Karşıtı Platform tarafından uzun süreden beri bölge halkını bilgilendirme faaliyetleri yapılıyor.

Nisan ayının sonunda Mersin'in Mut ilçesinde düzenlenen "Santrallerin Mut iklimine olumsuz etkileri" panelinde söz alan Boğazpınarı HES Karşıtı Platform sözcüsü Ahmet Öztürk, kendi köylerinde yaşadıkları durumu ilk ağızdan aktararak Mut'lulara HES yapacak şirketlerin toz pembe yalanlarla nasıl içlerine sızdıkları hakkında bildiklerini anlattı. 30 Nisan'da Tarsus'ta düzenlenen Köyler Arası Futbol Turnuvası'na Boğazpınar köyü futbol takımı, "**Boğazpınar'da HES İstemiyoruz**" pankartı ile çıktı.

Gezi Parkı Direnişi'nin fitilini ateşleyen parkın içine hafriyat yapmak için kamyonların girdiği tarihten yalnızca bir gün önce, 26 Mayıs'ta Tarsus'un en işlek caddesinde Boğazpınar HES Karşıtı Platform tarafından "**HES İstemiyoruz**" yürüyüşü düzenlendi. İlki 28 Ekim 2012 tarihinde gerçekleştirilen 2. Boğazpınar Köyü Kültür ve Sanat Festivali **10-11 Ağustos 2013** günlerinde yapıldı.

Emekle kurulan Emekevler yıkıma tepkili

Kartal: Kentsel Dönüşüm projesi kapsamında İstanbul'da başlatılan yıkımlar devam ediyor. Bu yıkımlardan birisi de **İstanbul Ataşehir**'deki **Emekevler Mahallesi**'nde gerçekleşti. Yaklaşık 400 evin yıkıldığı mahalleyi Özgür Gelecek gazetesi olarak ziyaret ettik ve süreç hakkında mahalle sakinlerinden **Sevim Güneş** ile sohbet ettik.

- Emekevleri'nde yaşanan kentsel dönüşüm sürecini kısaca anlatabilir misiniz?

Sevim Güneş: Burası Ataşehir Belediyesi'nin sakin ve huzur bakımından devamlı takdirini alan bir mahalledir. Biz bu mahalleye geldiğimizde burası boş araziydi. Kendi emeklerimizle yaptık bu evleri. Su yoktu, elektrik yoktu. El emeği göz nuru koruduk bu mahalleyi. Diğer mahallelerde o kadar olay olur ama bizim mahallemizde herkes namazında niyazında. Ne olduysa bir gün mahalleye belediyeden tebligat geldi yıkım olacağı üzerine. Tebligatta yı-

kım tarihi vardı ve o tarihte de gelip yıkıldılar.

- Yıkımın gerçekleşeceği tarihe kadar hiçbir görüşme yapmadınız mı?

- Yaptık tabii ki. Ataşehir Belediye Başkanı Battal İlgezdi ile olsun, Başkan Yardımcısı Sadık Kayhan'la olsun, hepsiyle yaptık. Tapularımızın olduğunu da söyledik. Sadık Kayhan bize ev vereceğini söyledi. Biz bu şekilde yaşamaktan memnun olduğumuzu söyledik. Arsalarımız karşılığında yaptıkları daireleri bizlere belli bir miktarda satacaklar. Bu kabul edilebilir mi? Biz de kabul etmedik.

- Kabul etmeyince ne dediler?

- Biz mahallenin % 80'i ile anlaşlık kesin yıkacağız dediler. Yüzde 80 ile anlaşma yaptığını ispatlasın, bizler hiçbir şey istemeden Emekevler'den gitmeye razıyız. Ama yalan söylüyorlar. Biz de belediyeden tartışarak çıktık. Mahalleye geldiğimizde yıkım tarihinden bir iki gün önce yollara bariyer kurmaya başladık.

Yıkım günü geldiğinde ise gaz atıldılar, su siktılar bize. Ya böyle bir şey var mı ya! Tekbir getirdik. Allah rızası için yapmayın dedik. Allah-u Ekber dedik. Allah Allah diye bizlere copla vurdular.

- Mahallede toplam kaç ev yıkıldı.

- Yüz seksen.

- Sizin eviniz de dâhil diğer evler yıkılmadı, yıkılan evler sizce anlaşma yapan evler olabilir mi?

- Yok ya alakası yok. Bir anlaşma olmadı ki! Zaten anlaşma olsa millet niye çıkıp evinin yıkılmasına izin vermiyor. Bu alçak belediye millete yalan söyleyerek kendini haklı çıkarıyor. Şimdi belki rapor hazırlayacak, böyle bir proje gerçekleştirdim, filanca yerden filanca destek isteyecek.

Bir de bizim evimizi yıkmadılar ama her gün yıkılacak korkusu

yaşıyorum. Tüm ev kadınları korkuyla yaşıyor. Her an yıkım olacak diye yatamıyoruz. Pazara, konu komşuya gidemiyoruz. Mecburen bir yere gitsen dahi evde mutlaka bir nöbetçi bırakıyoruz. Her an yıkım oluyor haberi alacağız diye çocuk psikolojik baskı altındayız.

- Evleri yıkılan ailelere ne oldu, şimdi neredeler?

- Belediye onları şimdilik otele yerleştirdi. Kimileri de akrabalarının yanına gitti.

- Bu süreçten sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

- Bizim bütün evlerimizin tapusu var. Dava açtık. Belediye bunun hesabını verecek.

Merdiven boyayanlara polis saldırısı

Kocaeli: İzmit İlçesi'nde 5 Eylül günü bir grup merdivenleri boyamak isteyen polislerin saldırısıyla gözaltına alındı. İzmit Dayanışma Forumu'nun Fa-

cebook'tan yaptığı çağrıyla toplanan insanlardan 6 kişi, merdivenleri boyamak için gittikleri sırada ilk önce sivil polisler tarafından taciz edilip daha sonra da çevik kuvvetin saldırısıyla

gözaltına alındı. Çevik kuvvetin saldırmasıyla gözaltına alınan isimler şöyle: **Mesut Yılmaz**, Gökhan Alkaya, **Gizem Güzel**, Çetin Ak, **Hazal Korkmaz**, Yunus Akan.

Cemaat ile Cem Vakfı'nın Alevi oyunu...

"Osmanlı'da oyunlar bitmez..." Ve onun mirasçısı TC'de de oyunlar ikiyüzlülük ve yüzsüzlükle birlikte inatla sürüyor. Neyleyelim, devletin temelini işlemiş, oyun-suz bir gün var edemeyecek kendisini, oyun oynamasa halkın öfkesiyle baş edemeyecek, mirasçısı olduğunun sonu gibi zulmüyle tarihe göçecek, çökecek... Ha bir de seçimler var değil mi? Hani şu egemenlerden hangilerinin birkaç yıllığına halkı sömüreceğinin belirlendiği seçimler... Bir de ona hazırlığı var devletin, sözcüsü AKP'nin, Cemaatin ve benzerlerinin... İşte seçim için oynanan oyunlar da yavaş yavaş somutlanıyor, kirli pazarlıklar ortaya çıkıyor, ezilenler ezildikleri meselelerden ve bizzat ezenleri tarafından alışığı olduğumuz bir "cesaretle" uyarılıyor...

Aylar öncesinden fısıldanan, aynı yerde Cem evi-Cami projesinin Cem Vakfı ve Fetullah Gülen ortak imzasıyla 8 Eylül günü Ankara'da temelleri atılıyor. **Cumhuriyetçi Eğitim Vakfı** (Cem Vakfı) tarafından düzenlenen inanç önderleri toplantısında bizzat vakfın genel başkanı olan **İzzettin**

DEVLETİN
ALEVİSİ
OLMAYACAKIZ

Doğan'ın açıklamaları sanki projeyi değil de İzzettin Doğan'ın "barış süreci"nde neden devlet tarafından akıl insan olarak seçildiğini anlatır gibi...

Fethullah Gülen Cemaatinin "barış" ve "kardeşliği" güçlendirmek, Alevi-Sünni birlikteliğini "ileriye taşımak" için önermesi ve İzzettin Doğan çizgisinin de kabulüyle başlayan Cami-Cem evi projesi; Ankara'da geniş bir arazide yapılacak ve tüm masraflarını Gülen Cemaati karşılayacaktır. Ayrıca İzzettin Doğan da camilere yeni fonksiyonlar gerektiğini belirterek Cami ve Cem evi yanına bir de aşevi yapılmasını söylemiş. Cem Vakfı'nın resmi internet sitesinde de temel atma töreninin "Gelin Canlar Bir Olalım" başlıklı duyurusunda; yıllardan beri Cemevlerini bir ibadet yeri olarak görmeyenlerin, bu projeye Cami ile Cemevi'nin aynı mekanda buluşmalarını göreceklere söyleniyor.

Tuhaftır, on yılların devlet anlayışına yaslanan ve kendi son on yılında da barış, kardeşlik namına ne varsa katleden AKP'nin ve aralarındaki tüm "gerilmele-re" rağmen Gülen Cemaati'nin ipliğe kuyuya inilmekte, parasıyla Cemevi açılmaktadır. Tuhaftır, projenin bütün masraflarını cemaat karşılamaktadır. Çok paraları olduğu için mi ya da çok hayırsever oldukları için mi? Neyin karşılığında bu servet, bu pazarlık? Yine tuhaftır ki, yıllardan beri Cemevlerini

ibadet evi olarak görmeyenler sanki şimdi görüyorlar, sanki Cemevine **cümbüş evi** dememişler ya da diyenlerin akılları başlarına gelmiş gibi konuşuluyor.

Devletin işi; "imha, inkar, asimilasyon"

Aslında zerre tuhaflık yok. İzzettin Doğan'ın çizgisini ve ezilen ezen saflaşmasında yerini gösteren ifade Vakfı'nın ismidir. Evet "**Cumhuriyetçi**" kelimesiyle aslında çoğu şey anlatılmakta. Cumhuriyet denilen devletin ta kendisi, 90 yıllık tarihin adı; Türk ve Sünni kesim dışındaki ulus, milliyet ve inançlar için **imha, inkar, asimilasyon**; Türk, Kürt, Alevi, Sünni... Bütün bir halk için **dizginsiz bir zulüm** demek... Aleviliğin katli, yok edilmesi, Sünnileştirilmesi demek. Devletin Alevi olmak demek. İzzettin Doğan demek. Ki İzzettin Doğan ve vakfı ne yaptıklarını da çok iyi biliyor. Yani onlar ezilen Alevi'nin değil, kendisini kuruluş gününden bu yana Alevilerin inkarı üzerine ayakta tutmuş olan devletin yanındadır.

Aleviler Sivas'ta cayır cayır yakılırken hayatta olan ve bizzat olayın içinde olanlar, bugün Alevilerin evleri işaretlenip katliam provaları yapılırken ve türlü baskılara uğrarken iktidarda, devletin en üstünde, devletin ta kendisidirler. "Zorunlu din dersleri kaldırılın" talebi bile din derslerinin daha da zorunlu hale getirilmesiyle karşılanırken, Cemevlerine yasal statü talebiyle de "Cümbüş evi" denilerek dalga geçilmektedir. Vaziyet buyken Cemeviyle Camiyi yan yana bir bahçeye koyup, tam da "kardeşlik" hikayesine uygun bir görüntüyle inşaa etmenin nasıl bir anlamı vardır? **(Bir ÖG okuru)**

Maoist hackerlar görev başında!

H. Merkezi: Wan-Erciş'te 2011'de yaşanan depremden bu yana prefabrik konteynirlarda kalan ve bugünlerde buradan da çıkarılmaya çalışılan Wanlılar, günlerdir açlık grevindeydiler. Maoist Kürt Hacker Grubu **Anarchy Cr3w** da Wan halkının açlık grevi eylemine destek için <http://vanilafet.gov.tr/> sitesini çöktürdü.

E.A için hack!

Bingöl'de 8 uzman çavuşun cinsel istismarına uğrayan E.A.'nın davasının görüldüğü 3 Eylül günü <http://bingol.gsb.gov.tr>, <http://www.bingolproje.gov.tr>, <http://bingolozelidare.gov.tr> siteleri Anarchy Cr3w tarafından hacklenmiş ve erişime kapatılmıştır.

Gerilla için hack!

Ayrıca Merdın-Nisabın'de Gerilla Şehitliği'ni taciz edip, bir gerillanın mezarını kazan asker misilleme amacıyla <http://www.sehitlervegaziler.gov.tr/> sitesi çöktürüldü. Anarchy Cr3w konu ile ilgili yaptığı açıklamada "**Nusaybin'de Gerilla Şehitliği'ni taciz edip, bir gerillanın mezarını kazan faşist devlete sanaldan misillememiz olacaktı elbet. İçişleri Bakanlığı'nın Domain'ine ait http://www.sehitlervegaziler.gov.tr/ an itibarı ile #AnarchyCr3w tarafından hacklenmiştir**" denildi.

ODTÜ için hack!

AKP Üsküdar Belediyesine ODTÜ'ye destek amacıyla **#AnarchyCr3w** tarafından sızma eylemi gerçekleştirilmiştir.

Yapılan açıklamada "**Sadece insan hayatına değil, doğamıza dahi göz koymuş bir sisteme, direnişin simgesi ODTÜ'de fiziksel olarak olmasak da becerilerimizi kullanarak yanlarında olduğumuzu göstermek istedik. Bu sebeple daha önce 'kadrolaşmanın doruklarında olduğu' Üsküdar belediyesine yapmış olduğumuz eylem ile, onların 'süper belediye portalı' dedikleri portala sızarak tüm kullanıcı bilgilerini ele geçirdik. Bu eylemimiz ODTÜ'de halen direnmekte olan devrimci yoldaşlara adıyoruz**" denildi.

Antakya savaşa karşı direnişte

Mersin: Antakya Dayanışması tarafından düzenlenen "**Emperyalist Savaşa Karşı Barış Mitingi**"nde on binlerce kişi barış zinciri oluşturdu. Doğu Okulları önünde toplanan halk, Uğur Mumcu Meydanı'na yürüdü.

Kürtçe, Arapça ve Türkçe "Yaşasın halkların kardeşliği" dövizleri taşınan yürüyüşte kitle; alana girerken, kendilerini arayan polise "**Polis defol bu sokaklar bizim**" sloganıyla tepkisini dile getirdi.

Uğur Mumcu Meydanı'ndaki miting, devrim ve özgürlük mücadelesinde yaşamını yitirenler anısına saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunun ardından, **Antakya Dayanışması** tarafından yapılan açıklamada, Antakyalıların emperyalist devletlerin Suriye'ye yönelik savaş kararına karşı çıktığını belirterek, buna izin vermeyecekleri söylendi. Roboski ve Reyhanlı katliamlarının lanetlendiği açıklamada, Rojava ve Lazkiye halkının yalnız olmadığı dile getirildi. Açıklamada, tüm Gezi tutuklularının derhal serbest bırakılması da istendi. Bunun üzerine "**Bizi de alın, memleketi kurtarın**" sloganı atıldı.

Gerze'de direniş kazandı

H. Merkezi: Anadolu Grubu'nun Sinop'un Gerze ilçesine kurmak istediği kömürlü termik santral projesinin Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED) raporu, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından şirkete geri iade edildi.

ÇED Raporu'nu dördüncü kez iade eden Bakanlık, hem proje sahası içinde hem de yakın çevrede orman alanı bulunduğu için ÇED sürecinin yeniden başlamasını uygun görmedi. Gerze halkı Anadolu Grubu'nun kömürlü termik santral planına karşı 5 yıldır direniyor. Yaklaşık üç yıldır santral sahası önünde nöbet tutan köylüler, bir yandan da hukuki mücadelelerini sürdürüyor.

Direniş süreci boyunca polisin ve jandarmanın baskılarına maruz kalan, gözaltına alınıp tutuklanan köylüler direnişten asla vazgeçemediler. Direnişi daha da büyüten köylüler kolluk güçlerinin saldırılarına karşı orman için-

den pusu kurarak saldırmış ve her seferinde kolluk güçleri bölgeden yenik ayrılmıştı.

Bölgede mücadele bilincini geliştiren bu direnişte yıllara varan bir çalışmadan bahsetmek mümkün. Direniş ile santralin kurulmak istendiği **Yaykıl Köyü** direniş meydanı olarak ilan edilirken bölge halkı içinde de ortak üretim ve paylaşımın olanakları yaratıldı. Çevre koşusu, çocuk korosu, nöbet, çevre temizliği ve doğa gezileri gibi etkinlikler mahalle halkının biraraya gelerek oluşturduğu birkaç örnektir. Ayrıca Gerzelilerin direnişi, Amerika'nın en önemli çevre kuruluşlarından Sierra Club tarafından 2012 yılının en başarılı direnişlerinden biri seçilmişti.

2 hasta tutsak tahliye edildi

İstanbul: Hasta tutsaklar **Sabri Kaya** ve **Kemal Avcı** tahliye oldu. Sincan 2 Nolu F Tipi Hapishane'de tutuklu bulunan Sabri Kaya 28 Ağustos tarihinde tahliye edildi. Tekirdağ 2 Nolu F Tipi hapishanesinde tutuklu bulunan ve mide kanseri olan tutsak Kemal Avcı'nın avukatlarının mahkemeye yaptığı başvurunun kabul edilmesinin ardından Avcı 29 Ağustos tarihinde tahliye edildi.

Sabri Kaya PKK davasından müebbet hapis cezası almıştı. 3 ay kadar önce kalp ameliyatı geçiren Kaya bu süreçte iki kez de mide kanaması geçirmiş, kaldırıldığı hastanede bir gece tutulduktan sonra tedavi edilmeden tekrar hapishaneye gönderilmişti. Kemal Avcı ise Aralık 2012'de Okmeydanı Hastanesi önünde Nebiha Aracı'ya destek amacıyla yapılan basın açıklamasına katıldığı için gözaltına alınarak tutuklanmıştı. Hapishanede kaldığı süre zarfı içerisinde midesinin üçte biri alınan Kemal Avcı, 29 Ağustos tarihinde tahliye edildi.

Kırıklar'daki Gezi tutsakları açlık grevinde

H. Merkezi: Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İzmir Şubesi tarafından Kırıklar 2 No'lu F Tipi Hapishane idaresi tarafından tutsaklara yönelik işkence ve kötü muameleye karşı 5 Eylül günü dernek binasında basın toplantısı düzenledi.

Kırıklar 2 Nolu F Tipi Hapishane idaresi tarafından Ağustos ayından bu yana tutuklulara karşı işkence ve saldırıyı rutin hale getirdiğini söyleyen Çalım, "Ağustos ayında 3'ü Gezi eylemcisi 12 kişi işkenceye uğramıştır. Süngerli oda ve tek kişilik hücreler devreye konarak, tutuklulara işkence katmerleştirilmiştir" dedi. Çalım, şunları dile getirdi: "27 Ağustos günü Gezi tutsağı Hicri Selviler, Faruk Erdoğan ve Orhan Öztürker hücredeyken saldırıya uğramıştır. Hicri Selviler'i kollarından ikişer kişi tutarak yerde sürükleyerek, sırtına vurarak tek kişilik başka bir hücreye götürerek burada bırakmışlardır. Hücredeki diğer iki Gezi eylemcisine de benzer şekilde saldırı olmuştur. Hicri de üç saat sonra hücrelerine geri getirilmiştir" diye konuştu. Gezi tutsağı Öztürker, Erdoğan ve Selviler'in tek kişilik hücreye atılmaları ve işkence görmeleri nedeniyle bu durumu protesto etmek için 29 Ağustos tarihinden bu yana açlık grevine başladığına dikkat çeken Çalım, tutsakların talepleri kabul edilene kadar açlık grevine devam edeceklerini açıkladıklarını aktardı.

Selamlar!!!

Sizlere Sincan Kadın Hapishane'den yazıyoruz. Yüreği bizden yana atan dostlara selamlarımızı ve sevgilerimizi iletiyoruz. Hapishaneler bugün kitelerin vermiş olduğu demokrasi mücadelesine karşı baskı aracına dönüştürülmüştür. Toplumu sindirme, susturma baskı altına alma aracı olarak kullanılmaktadır. Tutsak olmanın yanında hapishanelerde süren tecrit tredmana bağlı politikalar, hak gaspaları birer cezalandırma aracı olarak kullanılmaktadır. Bunların en önemlilerinin başında hasta tutsaklar sorunu gelmektedir. Her gün kimi gazete sayfalarında gözlerinizin değdiğini kulaklarınızın aşına olduğunu biliyoruz. Fakat bu sorun sadece duyarlı kesimle sınırlı kalmaktadır. Amacımız hasta tutsaklar meselesini toplumun en geniş kesimlerine yaymak ve sahip çıkılmasını sağlamaktır.

Nedir hasta tutsaklar meselesi?

Geçtiğimiz yıllarda tutsaklar devletin düzenlediği katliamlarla öldürülürken bugün AKP'nin yönetimindeki hapishanelerde hasta olan tutsakların tedavileri geciktiriliyor, engelleniyor. Hastaneye gidip gelişlerinde ring işkencesi yaşatılıyor. Sağlıklı, hijyenik ve insani koşullarda tedavi edilmiyorlar. Devletin amacı hasta tutsakları tedavi etmek değil, adım adım ölüme göndermektir.

Tecrit- tredmana bağlı koşullarda kanser veya kalp hastası olan bir insan tedaviye olumlu yanıt verebilir mi? Coğrafyamızın farklı hapishanelerinde

rinde 412 hasta tutsak bulunmaktadır. 100'e yakını ölüm sınırında! **Abdullah Kalay** Kandıra Hapishanesi'nde kalp krizi geçirdi. 10 saat sonra müdahale edildi ve bu yüzden kalbi %35 kapasite ile çalışmaktadır, hala hapishanededir. Kemal Avcı mide kanseri. Midesinin dörtte üçü alındı, hala hapishanede. **Avni Uçar, Halil Güneş, Fatma Tokmak, Mehmet Ali Çelebi...** Buraya adını sayamadığımız onlarca hasta tutsaktan sadece birkaçı.

Yakın zamanda Metris Hapishanesi'nde bekletilen hasta tutsaklara ilişkin çeşitli haberler yansıtıldı. Adli Tıp rapor almak için Metris'te toplanan hasta tutsakların çoğuna Adli Tıp Kurumu "hapishanede tedavileri yapılabılır" raporu vermiştir. Mengele artığı ölüm mangalarından oluşan Adli Tıp Kurumu'nun bilimsel hiçbir niteliği kalmamıştır. AKP hükümetinin siyasi amaçlarının tamamlayıcısı olarak çalışmaktadır. Olası ölümlerden Adalet Bakanlığı, Adli Tıp Kurumu ve bir bütün olarak AKP hükümeti so-

rumludur. Buradan çağrı yapıyoruz. Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!

Son olarak; Daha dün halkımız sel olup sokaklara aktı. Kabaran öfkesini sokaklarda barikata dönüştürdü. Biliyoruz ki halkımız istediğinde ve gücünü birleştirdiğinde üstesinden gel(e)meyeceği sorun yoktur. Dilimiz düşüncemiz, kimliğimiz ne olursa olsun hasta tutsaklar sorunu insanlık sorunudur. Her kesimin duyarlılık göstermesi gerektiğini düşünüyoruz. Gelin hep beraber duvarlar arkasında ölüme terk edilen arkadaşlarımızı, faşizmin elinden alalım.

Dışarıdan içeriye siz dostlarımızın umut kapısını aralayacağına olan inancımızla aşağıda imzası bulunan Sincan'daki siyasi kadın tutsaklar olarak tüm halkımıza çağrımızdır. Hasta tutsakların özgür koşullarda tedavi edilmeleri için sesimize kulak verin. **Hasta Tutsaklara Özgürlük!**

(Sincan Kadın Hapishane'den MKP, DHKP-C, TKP/ML, MLKP dava tutsakları)

TKMP'den Kalay için Kandıra önünde eylem

Kartal: Tecrite Karşı Mücadele Platformu, hasta tutsak Abdullah Kalay'ın durumuna dikkat çekmek amacıyla Kalay'ın tutuklu bulunduğu Kandıra 2 No'lu F Tipi Hapishane önünde oturma eylemi gerçekleştirdi.

Kalay'ın ailesinin de katıldığı eylemde platform adına basın açıklamasını **Sedar Fırat Kınalı** okudu. Türkiye'de demokrasi olup olmadığının anlaşılması için hapishanelerde bakılmasının yeterli olacağını belirten Kınalı, "1980 askeri darbesinin ardından Diyarbakır, Metris, Marmak'ta, 1990'lı yıllar sonrasında Ümraniye ve Burdur Cezaevlerinde, 1996'da Ulucanlar ve 2000'de 'F tipi cezaevleri' profesinin hayata geçirilmesi için düzenlenen 'Hayata Dönüş' operasyonlarında yüzlerce tutsak katledildi" dedi.

Hapishanelerde 100'ü ölüm sını-

rında 412 hasta tutsağın bulunduğu belirten Kınalı, MKP davasından hükümlü olarak tutulan ve hapishanede geçirdiği kalp krizi sonrası geç müdahale edildiği için kalbinin sadece yüzde 32'si çalışan hasta tutsak Abdullah Kalay'ın durumuna dikkat çekti.

Kalay'ın kalp krizi sonrası koma halindeyken yürütülerek hastaneye götürüldüğünü, hastaneye geç kaldırıldığı için kalbinde ağır tahribat oluştuğunu ve kalbinin fonksiyonlarını artık yerine getiremediğini belirterek, "Abdullah Kalay bir an önce serbest bırakılmalıdır" dedi.

"Abdullah Kalay'a özgürlük!"

İstanbul: Demokratik Haklar Federasyonu 4 Eylül günü Galatasaray Meydanı'nda yaptığı oturma eylemiyle hasta tutsak **Abdullah Kalay**'ın durumuna dikkat çekerek, "Abdullah Kalay'a özgürlük" dedi.

Eylemde DHF adına basın açıklamasını okuyan **Esra Soyaktaş** Kalay'ın kalp krizi geçirdiği ve hapishane yönetiminin buna rağmen tedavisini engellediğini hatırlattığı konuşmasında, Kalay'ın hapishane koşullarında tedavisinin yapılmasının mümkün olmadığını, Wernicke Korsakof hastası olduğunu ve daha birçok rahatsızlık yaşadığını belirtti.

Abdullah Kalay'ın tedavisini engelleyerek ortaya çıkabilecek olumsuz sonuçlardan AKP'nin ve kurumlarının sorumlu olduğunu belirten Soyaktaş, "Başta Abdullah Kalay olmak üzere tüm hasta tutsakların derhal serbest bırakılmasını ve tedavilerinin sağlıklı koşullarda yapılmasını istiyoruz" dedi. Eylem sloganlar eşliğinde devam eden oturma eyleminin ardından sonlandırıldı.

6-7 Eylül 1955; KAN, GÖZYAŞI VE ÖLÜM

1955 yılında bir İngiliz sömürgeci olan Kıbrıs'ta bağımsızlık mücadelesi Kıbrıs bunalımına sebep oldu. 1955 yılında Dışişleri Bakanları düzeyinde Londra'da gerçekleştirilen toplantıda, Yunanistan Dışişleri Bakanı **Mc Millian Stefanapulo** ile Türk Dışişleri Bakanı **Fatin Rüştü Zorlu** arasında sürmektedir. İngiltere-Yunanistan-Türkiye arasında süren görüşmelerde Yunanistan self-determinasyon (kendi kaderini tayin) hakkını savunmaktadır. Türkiye bu hakkın Yunanistan ile birleşme anlamına geleceği için şiddetle karşı çıktı. Toplantı tarafların anlaşamaması yüzünden tıkandı. F. Rüştü Zorlu görüşmelerde daha etkili bir politika elde etmek için Ankara'ya şifreli bir telgraf yolladı. Bir şeylerin yapılmasını istedi. Ve toplantıyı terk etti.

Zorlu'nun istediği şeylerin yapılabilmesi için MİT (Milli İstihbarat Teşkilatı) önceden CHP'lilerin yönetiminde olduğu paravan **Kıbrıs Türk Cemiyeti** adı altında bir dernek kurdu. Görüşmelerin çıkmaza girmesi durumunda Türkiye'de yaşayan Rumların rehine olarak kullanılacak, basında çıkan ırkçı, şoven "Kıbrıs Türk'tür, Türk kalacak" kışkırtmaları ile önceden tasarlanan plan-program çerçevesinde hareket edilecekti. MİT mensubu Mithat Perî'nin çıkardığı DP yanlısı İstanbul Ekspres Gazetesi özel sayı ile "*Selanik'te Atatürk'ün evine bomba atıldı*" haberi okuyucularına duyurdu. Olayların gelişim seyrine bakıldığı zaman, DP Başkanı, Başbakan Adnan Menderes, Kıbrıs Türk Cemiyeti Başkanı Hikmet Bil ile özel bir görüşme yaptı. Olayları başlatan, kitleleri sloganlarla galeyana getiren CHP dernek yöneticileri 6-7 Eylül olaylarında fiili olarak rol oynadı. Devletin başında bulunan Celal Bayar ile iktidarda olan DP Başkanı Adnan Menderes, Dışişleri Bakanı F. Rüştü Zorlu muhalefette CHP dernek yöneticilerinin katkılarıyla devlet organizasyonu olduğu ortaya çıktı. Devlet üçlüsünün bilgi ve onayı dahilinde gerçekleştirilen saldırılarda ateşi tutuşturan ise CHP'liler oldu. Sonradan ise Kıbrıs Türk Cemiyeti'nin, Özel Harp Dairesi'nin kurduğu bir örgütlenme olduğu ortaya çıktı.

Nikoların, Simonların, Yorgoların tasfiyesi

6-7 Eylül 1955'te Rum, Ermeni, Yahudi azınlıklara karşı yürütülen saldırılar "Atamızın evi bombalandı" haberi ile başladı. Cumhuriyet tarihinde görül-

memiş bir şekilde 200 bin civarında olduğu tahmin edilen başta Taksim olmak üzere azınlıkların oturduğu Adalar, Kumkapı, Şişli, Tünel civarında toplanan kalabalık her yeri ateşe verip, yağma yıkım, linç olaylarına girişti. Ev ve işyerleri, ibadet yerleri, mağazalar, vitrinler parçalanarak yollara atılıp yakıldı-yıkıldı. Önlerine gelen insanlar linç edildi. Taciz, ölüm, vahşet kol gezmeye başladı.

Önceden 20 bin olan İstanbul Ekspres gazetesi tirajını 290 bine yükselterek her tarafa dağıtıldı. İstanbul'da nüfusu 60 bin civarında olan Rumlar korku ve dehşet içerisinde ölümü beklediler. Kıbrıs Türk'tür Cemiyeti nerede Türk, nerede gayri müslüm yaşıyor, hepsinin listesini almıştı. İstanbul dışında da cereyan eden olaylar Ankara, İzmir, Adana ve Eskişehir'de devam etti. Kalabalığın içerisinde birileri hareketi yönetiyor, nerelere saldıracaklarını gösteriyordu. Sonradan hükümetin muhalefetteki CHP ile Kıbrıs Türk'tür Cemiyeti ile ortak hareket ederek saldırıları organize ettiği ortaya çıktı.

Adalara giden 200-300 kişilik kalabalık bir grup Rum ve Ermenilerin işyerlerini tahrip ettikten sonra polislin gözleri önünde ellerini kollarını sallayarak geri döndü. Polisten yardım isteyen bir Rum vatandaş "*ben bugün polis değilim, Türk'üm*" cevabını aldı. O gün polisler karakolları terk etmemeleri için emir verilmişti. Bilanço çok ağır oldu. 4214 ev, 1004 işyeri, 73 kilise, 1 sinagog, 2 manastır, 32 Rum, 8 Ermeni okulu, fabrika, otel gibi yerlerin bulunduğu 5317 mekan saldırıya uğradı. 16 Rum öldürüldü, sakat kalanlar oldu. ABD konsolosluk raporlarına göre 200 Rum kadına tecavüz edildi. Kıbrıs olaylarını bahane edip, kitleyi harekete geçirecek bombayı atan kişinin yani **Ok-tay Engin**'in MİT görevlisi olduğu ortaya çıktı. Aynı kişi 1992 yılında Nevşehir'e Vali olarak atandı.

Ertesi gün Adnan Menderes, olayların sorumlusu olarak solcuları, komünistleri işaret etti. Birçok insanı gözaltına aldılar. 1. Şubede önceden fişlenen solcu ve komünistler adreslerinden teker teker alındılar. İstanbul'a hayatta uğramamış insanlar tutuklandı. Ölmüş, mezarda olan insanlar için tutuklama kararları çıkarıldı. Aziz Nesin, Nihat Sargın, Boratav, Kemal Türkler, H. İzzettin Dinamo... Bunlar aylarca Harbiye'de hapiste kaldılar. 44 kişi haksız yere ay-

larca tutuldu. Fatura aydınlara, solculara, komünistlere kesildi.

DP İstanbul milletvekili olan **Aleksandros Haçopulos** yaptığı konuşmada başından geçenleri şu şekilde anlattı: "*Evimin yanında polis karakolu var. Bizi tanır, anne ve babamı bilirler. Tahripçiler evimin içine girdiler. Tamamiyle tahrip ettiler. Evimin önünde duran jandarmalar ise hiçbir müdahalede bulunmadı. Bu hadisede evim değil, tahripçiler muhafaza edildi. Babam ve anem 80 yaşındaydı. Yataktan atılmış ve gece yarısı yatakları dahil her şeyi tahrip edilmişti. Başbakanlık müsteşarı Salih Korur evimin halini gözleriyle gördü. Saldırganların sarf ettikleri cümleler de şunlardı: 'Kırın, yıkın mebusun evini, bedavadan para alıyor.'*"

Güvenlik kuvvetlerinin önlem alınması konusunda soruları cevaplayan Başbakan yardımcısı **Fuat Köprülü** "*Bu hadiseden hükümet önceden haberdardı. Ona göre bazı tertibat da almıştı. Fakat hadisenin günü ve saati belli değildi*" diye açıklama yaparak ağzındaki baklayı çıkardı. ABD'nin İstanbul konsolosu **Arthur Richard** raporunda "*Polis hiçbir şey yapmadan durdu, bir sürü dükkanın yağma edilmesini gözlemlerimle gördüm*" dedi. Trabzon milletvekili **Selahattin Karayavuz** 12 Eylül 1955'te TBMM'de yaptığı konuşmada "*Asıl safha bir tertiptir. Yunanistan'da muhterem Atatürk'ün evine atılan bomba hadisenin işaretinden başka bir şey değildir. O işaret üzerine buradaki fesat unsurları harekete geçirmiş-tir*" diyordu.

Fenerbahçe'nin Rum asıllı efsane oyuncusunun başına gelenler için ne dersiniz? Büyükada'da bulunduğu evde saldırıya uğradı. Her gün çay içtiği, sohbet ettiği komşuları tarafından evi taşlandı. İçeri girmeye çalıştılar. **Lefter** silahıyla kapıda sabaha kadar nöbet tutmak zorunda kaldı. En yakın arkadaşları " *vurun şu gavura*" diye bağırdı-

yorlardı. Lefter'in evinin basıldığını okuyan Fenerbahçeliler hemen Kartal'dan motora binip Ada'ya koşturdular. Evinin önünde barikat kurdular. "*Sana bunu kim yaptırıyor söyle haddini bildirelim*" diye isim sordular. Hepsini tek tek tanıdığı halde kimseyi ihbar etmeyen Lefter Fenerbahçelilerin verdiği destekten güç almış, "her toplumda böyle şey olur" demişti.

Dostluk, dayanışma, ezilene yardım etme, zor günlerde destek verme ile komşusuna ihanet etme, arkadan vurma, fırsatçılık olaylarına 6-7 Eylül olaylarında insanlar tanık oldu. Bazı yerlerde bir kısım Müslüman, Hıristiyan olan komşularını ihbar ederek yağmacılara yol gösterdiler. Bir kısmı ise ne pahasına olursa olsun komşularını korudu. İşte bunlardan biri olan **kapıcı Mehmet**'ti.

Bütün gece elinde Türk bayrağı ile kapının önünde oturdu. Gelen kalabalıklara "burada Rum yok" diyerek geri çevirdi. **Markaris**, edebiyat öğretmenin kendisine "*Petro bilmeni isterim halkım adına utanıyorum ve senden özür diliyorum*" dediğini hiçbir zaman unutmadı. Büyükada'da yanlışlıkla saldırıya uğrayan bir otelin müdürü, kaymakamı arayarak önlem alınmasını ve saldırıların durdurulmasını istemiş; Kaymakamın cevabı "*Nasıl olur sizin otel listeye dahil değildi*" olmuştur.

Özel Harp Dairesi Başkanlığı da yapmış olan Orgeneral **Sabri Yirmibeşoğlu** bir röportajında "Ne mükemmel özel harp harekatıydı, amacına da ulaştı" demiş, bir anlamda devlet organizasyonu olduğunu itirafını da yapmıştı. Resmi olarak ise TBMM'de 1990 yılında çıkarılan bir yasa ile idam edilen Menderes ve arkadaşlarının itibarı iade edildi. 1955 yılında yaşanan olaylar bir anlamda savunuldu ve aklandı. Bugün ise R. T. Erdoğan bu katilleri "demokrasi şehidi" olarak anıyor.

(Bir ÖG okuru)

Tarihten kısa kısa...

18 Eylül 1908. Şark Demir Yolları'nda grev başladı.

11 Eylül 1973. ABD destekli askeri cuntanın yönetime el koymasına direnen Şili Cumhurbaşkanı Salvador Allende katledildi.

12 Eylül 1987: Metris Askeri Hapishane yönetimi, tutsakların taleplerini kabul etti. 63 devrimci tutsak 30 gün boyunca sürdürdükleri açık gre-

vine son verdi.

13 Eylül 1992: TKP/ML Hareketi'nin bildirilerini dağıtan Ali Şahin ve Erol Poyraz, Adana'da sokak ortasında katledildiler.

17 Eylül 1988: 18 devrimci tutsak 118 metre tünel kazarak Kırşehir E Tipi Hapishane'den kaçtı.

23 Eylül 1974: Şilili şair Pablo Neruda yaşamı yitirdi.

22 Eylül 1919: Türkiye İşçi ve Çiftçi

Sosyalist Fırkası kuruldu.

23 Eylül 1969: Ortadoğu Teknik Üniversitesi (ODTÜ) öğrencisi Taylan Özgür İstanbul'da polis kurşunuyla katledildi. Aynı gün Deniz Gezmiş tutuklandı.

14 Eylül 1867: Karl Marks'ın yazdığı Kapital'in ilk cildi yayımlandı.

12 Eylül 1970: FHKC gerillaları, ABD, İsviçre, İngiltere ve Almanya'ya ait dört uçağı kaçırdı. Gerillalar uçak-

lardan üçünü Ürdün çölünde havaya uçurdular.

12 Eylül 1980: Gelişen devrimci harekete ve toplumsal muhalefete karşı kapsamlı bir hareket olarak başlatılan 12 Eylül Askeri Faşist Cunta döneminde onbinlerce insan gözaltına alındı, fişlendi, işkenceden geçirildi, katledildi, idama mahkum edildi. Bu faşist darbe, günümüzde hala özünü sürdürmektedir.

Nepal'de son politik süreç üzerine

Nepalli Maoistlerin 33 parti ile birlikte yaptıkları boykot programının ülke içindeki etkisi de bu seçim süreci sonunda önemli oranda ortaya çıkacaktır. Kısacası Kasım ayına kadar Nepal devriminin kalbi sokak eylemlerinde, genel grevlerde ve seçim sonuçlarında atacak gibi görünüyor.

Nepal'de 28 Ağustos'ta Nepal Komünist Partisi(Maoist) önderliğinde 33 politik parti ortak bir açıklama yaparak 19 Kasım'da gerçekleştirilecek Kurucu Meclis seçimlerini boykot etmek ve dağıtmak amacıyla ortak bir protesto programı oluşturduklarını, bu sürecin 11 Eylül'de başlayarak 25 ve 26 Eylül tarihlerinde gerçekleştirilmesi planlanan genel bir grevle taçlandırılacağını duyurdu. Bir yandan bu gelişme olurken, diğer yandan Nepal Kongresi (NK), Birleşik Marksist-Leninist (BML), Birleşik Nepal Komünist Partisi(Maoist) [BNKP(M)] ve Birleşik Demokratik Madeshi Cephesi (BDMC) de seçimlere yönelik ittifak oluşturdu.

Seçimlerde kurulan bu ittifaklar, kuşkusuz bir anda gelişen bir sürecin ürünü değil. Ülkede özellikle yeni kurulan ve başkanlığını Kiran'ın yaptığı NKP(Maoist) ile Prachanda liderliğindeki BNKP(Maoist) arasındaki ayrılık ve mücadele bu süreci koşullayan en önemli etmenlerden birini oluşturuyor. Bu haliyle de, bu mücadele sağ ve sol arasında, statükoyu temsil eden 4 parti ile radikalleri temsil eden 33 parti (ki bu ittifak sosyal demokratları, etnik Janjatisleri ve diğer devrimci komünist güçleri kapsıyor) arasında geçiyor.

Kral Gyanandra'nın otokrasisini diğer yasaklanmış partilerle birlikte yıkan ve 1996-2006 yılları arasında Halk Savaşına önderlik eden "orijinal" NKP(Maoist), toprak reformunu da içeren ve tüm ezilen, marjinalleştirilen topluluklara adalet getireceği ifade edilen "Yeni Nepal" planının özellikle 2006'da gerçekleştirilen Karşılıklı Barış Anlaşması ile birlikte başarısızlığa uğraması bu sürecin başlangıcı olarak kabul edilebilir. Oysa kralın devrilmesinin ardından gerçekleştirilen karma seçim sisteminde NKP(Maoist) % 40 oy alarak hükümetteki en büyük ortak

olma fırsatını yakalamıştı. % 40'lık oy oranı, UML ile ittifak içerisindeki Prachanda yönetiminde kurulan hükümette bağlanan büyük umutların göstergesiydi. Ki bu ittifak da, Prachanda'nın Nepal Ordusu'nun sivillerin kontrolüne almasıyla birlikte Dehli'nin de kışkırtmasıyla UML'nin ayrılmasıyla sonuçlanacaktı.

Bu noktada elbette Hindistan'ın rolüne dikkat çekmek gerekir; zira Nepal Hindistan'ın yeni sömürgesidir ve ekonomisi, finans sektörü Hindistan çıkarlarına göre belirlenirken, Hindistan'ın kültürel nüfuzu da özellikle din ve Bollywood üzerinden tüm Nepal halkı ve siyasetine sirayet etmiştir.

Hindistan, Karşılıklı Barış Anlaşması ile sonuçlanan barış görüşmeleri sürecinde önemli bir rol oynamıştı. Bundaki amacı ise bugün ya da yarın, ama her ne olursa olsun, Nepal Maoist hareketini çöktürmekten başka bir şey değildi. Bu amaç, özellikle de kendi ülkesinde de başta kırsal kesimler olmak üzere yoksulluğun, açlığın ve adaletsizliğin diz boyu yaşandığı koşullarda, üstelik Maoist bir devrimin hızla boy verdiği durumda daha bir önem kazanıyordu.

Hindistan için birer kukladan başka bir şey olmayan mevcut partiler, Maoist hareketin önderliğinin kafasını çelmek göreviyle donanmıştı. Bu görev, Prachanda ve vaktiyle rakibi olan Bhattarai'nin kendi partilerinin devrimci sorumluluklarından kaçmak için yol aradığı koşullarda daha rahat bir şekilde yerine getirilebilmiştir.

Prachanda'nın güç bela gizlediği hırsız doğası onlar için kolay lokmaydı ve bu süreçte Prachanda Lazimpat'ta konak sahibi olmaktan, CIA'nin ajanı gibi çalışan Republica'nın (ki bu gazete International Herald Tribune gazetesinin ortağı olan Nagarik-Vatandaş'ın İngilizce versiyonudur) % 50

ortaklığına kadar büyük bir servet yapabiliyordu kendine. Aynı zamanda Prachanda Hindistan gizli servisi (Araştırma ve Analiz Kanadı-RAW) ile düzenli toplantılar almaktadır. Nitekim bu herkesin bildiği bir "sır" durumundadır. Bu toplantıların sonucusu ise 28 Ağustos'ta gerçekleştirilmiştir.

Bhattarai ise akademik yıllarından itibaren her zaman Hindistan egemenlerinin dalkavuşu olarak görüldü ve nitekim NKP(Maoist)'in reformist bir partiye evrilmesinde önemli bir rol oynadı. Özellikle de "içerideki feodalizm ilericisi Hindistan kapitalizminden daha büyük bir düşmandır" sözüyle Hindistan'ın yayılmacı karakterinin önemsiz gösterilmesinde...

Prachanda'nın ihaneti ve çürümesi birçokları için şok etkisi yaratmış olabilir ama en azından Bhattarai politik ve ideolojik olarak "Mr. Hindistan" adını gururla taşıyarak safını belirlemede politik ve ideolojik olarak bir beis görmemiştir. İşte tüm bu gerçekler ve bu gerçeklerin yol açtığı pratikler (Halk Ordusunun BM kamplarına yerleştirilmesinden silahsızlandırılmasına kadar) Haziran 2012'de devrimci komünistlerin yolu BNKP(Maoist)'ten ayrılmasına neden olmuştur. BNKP(M)'de kalanlar ise bir başka komprador, statükocu partiyi oluşturarak demokratik, devrimci ve yurtsever maskelerin ardındaki Hindistan yanlısı geleneksel partilerin yanında yer almıştır.

Yani önümüzdeki süreçte yapılması planlanan seçimler, sıradan basit bir seçim deneyimi değil, gericilik ile ilerlilik, Demokratik Halk Cumhuriyetini geliştirecek olan sol ile komprador, feodal ve bürokrat kapitalizme teslimiyet anlamına gelen sağ arasındaki net bir seçimdir. Hindistan da bu nedenle diğer uluslararası güçler gibi (ABD, AB, BM ve onların 5 yıldızlı otellerde konaklayan ıvır zıvır "hükümet dışı örgütleri" gibi) süreci büyük bir iştahla izlemektedir. Ki bu izleme sadece soyut anlamda kullanılmaktadır. Zira sadece başkent Kathmandu'da en az 25 bin Hindistan gizli servis elemanı bulunmaktadır. Ve

bunların Himalaya eğlencesine katılmak için burada olmadığı çok açıktır.

Kısacası, Nepal, özellikle de 10 yıllık Halk Savaşının kazanımlarını Nepal egemen sınıflarına, Hindistan yayılmacılığına ve diğer emperyalist güçlere hediye eden BNKP(M)'in yozlaşmış önderlerinin icraatları nedeniyle kritik bir süreçte yer almaktadır. Kuşkusuz emperyalist-kapitalist sistemde gerçekleştirilen seçimler meşruiyeti sağlamaz ancak süreci doğru takip edebilmek ve kitlelerin ruh halini asgari düzeyde de olsa kavramak açısından takibi mutlak gerekli bir süreçtir. Nepalli Maoistlerin 33 parti ile birlikte yaptıkları boykot programının ülke içindeki etkisi de bu seçim süreci sonunda önemli oranda ortaya çıkacaktır. Kısacası Kasım ayına kadar Nepal devriminin kalbi sokak eylemlerinde, genel grevlerde ve seçim sonuçlarında atacak gibi görünüyor.

(Kaynak: revolutionaryfrontlines)

NKP (Maoist) askeri eğitim yaptı

Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in Rukum bölgesinde bir haftalık askeri ve politik eğitim kampı yaptığı öğrenildi. Kampın amacının ise kadroların, 19 Kasım'da gerçekleştirilecek Kurucu Meclis seçimlerini bozmak için hazırlık ihtiyacını gidermek olduğu ifade edildi.

Bir haftalık eğitim, batı Rukum'un Garayala kasabasında gerçekleştirildi. Kampta 36 bölge kadrosu savaş becerileri konusunda eğitim gördü. NKP(Maoist) bölge lideri Sher Bahadur'un ifadesine göre, eğitim özel olarak savaş becerileri ve politik yönelim üzerine yoğunlaştı. Kadrolar savaş sanatları teknikleri, cop kullanmanın yolları, bomba ve çeşitli patlayıcıları imal etme eğitimi aldı.

Bu tür eğitimlerin 1996'da Halk Savaşının ilanında önce de benzer şekilde ve benzer konularla gerçekleştirildiği belirtiliyor. Üstelik de aynı bölgedeki Maurikhara dağının eteklerinde... Eğitim sürecinin bitimiyle, kadroların seçim boykot programını uygulayacakları bölgelere akın ettikleri öğrenildi.

İngiltere'de göçmenlik söyleşisi

Londra: Londra Gezi Dayanışma Çadırı'nda 31 Ağustos Cumartesi günü gerçekleştirilen söyleşiye Sosyalist İşçi Partisi'nden Mark Thomas katıldı.

Thomas, öncelikle Suriye'ye yönelik İngiltere başbakanı David Cameron'un müdahale isteğinin parlamentoda 13 oyla kabul edilmemesinin üzerine bir açıklama yaptı. İngiltere tarihinde Irak'a yapılan emperyalist müdahale sırasında gerçekleşen savaş karşıtı gösterilerin bugün için de önemli bir etki sağladığı-

nı dile getirdi. Bu sonuca göre Amerika'nın politik olarak yalnız bırakıldığını söyledi.

Daha sonra ülkede gerçekleşen kesintilere, bu noktada yapılanlara ve yapılması gerekenlere değinen Thomas konuşmasının devamında, ekonomik durum nedeniyle göçmenlere daha fazla saldırıldığını belirtti. Bu noktada yerli halk ile göçmen halkın biraraya gelmesinin önemine değindi.

Söyleşi katılımcıların soru ve konuşmalarıyla devam etti.

MLPD: "Oylar, sosyalizm için"

Nürnberg: 30 Ağustos günü Almanya'nın Nürnberg kentinde MLPD (Almanya Marksist Leninist Partisi) bir miting gerçekleştirdi. Kültürel programla başlayan mitingde MLPD Başkanı Stefan Engel konuşma yaptı.

Burjuva partilerinin işçiden, emekçiden yana olmadığına vurgu yapan Engel, "Halkın gerçekten yanında olan devrimcilerdir. Alın burjuva partilerinin programlarını inceleyen birbirinden çok farkı yoktur.

Asgari ücret, emeklilere zam vb... niye asgari ücret alsın, emeğin karşılığı asgari ücret olamaz" dedi. Engel, işçinin daha fazlasını hak ettiğine değinerek, medya kuru-

luşlarının MLPD üzerindeki sansürünü eleştirdi. Engel, ayrıca "Parlamentoya girme şansımız yok ama MLPD'ye gelen her bir oy sosyalizme verilen bir oydur ve ikna çalışması üzerine verilen bir oydur" dedi.

Engel'in konuşmasının ardından Göçmen Federasyonlarından ATİF ve AGİF temsilcileri konuşma yaptılar. Seçimlerde ortak çalışma yürüten göçmen kurumlar, neden MLPD'yi desteklediklerini anlatarak, "Oylarınızı MLPD ye verin" çağrısında bulundular. Bu konuşmalardan sonra Bavyera bölgesinden MLPD adayları tanıtıldı. Miting Enternasyonal Marşı ile sonlandırıldı.

Mısır'da leylek gözaltında! #Direnen Leylek

Mısır'da emperyalist ekonomi politikalarının bir rejimi olan Mısır ordusu gerçekleştirdiği darbenin ardından icraatlarına devam ediyor. Ortadoğu pazarının yeniden dizaynını öngören Ortadoğu projesinde Mısır'da emperyalist politikalara eksenli sağlanmaya çalışılan istikrar ve düzen, ordu tarafından gerçekleştirilen katliamlarla devam ettiriliyor.

Ordunun bu istikrarı sağlama savaşında Mısır halkına yönelik gerçekleştirdiği katliamlardan leylekler de nasibini aldı elbette. Bilim insanları tarafından ayağına cihaz takılarak takip edilen ve incelenen bir leylek Mısır'da casus şüphesiyle yakalandı. Fransız bilim insanlarının takmış olduğu cihazın incelenmesi süresi boyunca leylek bir kafeste göz hapsine alındı. Bir leyleğin dahi büyük kaygılar uyardığı Mısır'da gelinen nokta bu olay üzerinden kafamızda az çok canlanıyor. Leylek deyip geçmemek gerekiyor. Zira uluslararası ajanlık iddiasıyla yakalanan leyleğin misyonunu kavradığımızda kimi ipuçlarını da görmüş olacağız. Özellikle kaynayan kazan Ortadoğu'da uluslar arası ajanlık bölgede emperyalistlerin verdiği kavgayı gösteriyor. Diyelim ki leyleğin yarattığı panik hali etkilerden dökülen taşların dökülmesine ve amaçların belli olmasına neden oluyor.

Mısır'da ordu işbaşında

Özellikle Rabia-tül Adeviye Meydanı'nda darbe karşıtı gerçekleştirilen eylemler kanlı bir biçimde bastırılırken konu hakkında yayımlanan haberler sansüre uğruyor. Resmi rakamlara göre bu zamana kadar darbe ile gerçekleşen katliam sayısı 430'iken, yaralı sayısı 3000'i aşmış durumda. Ayrıca darbe ile tutuklanan sayısı 1500'ken toplamda kapatılan TV sayısı 9'dur. (El-Cezire Madaşir, Yermuk, Kudüs, Ahrar 25 bu kanallardan birkaç tanes gibi birçok televizyon kapatıldı.)

Ayrıca ordunun ülke ekonomisindeki yeri çok iyi bilinmektedir. (Bkz. **Özgür Gelecek**, Sayı 66, Sf: 3) Ordunun sanayi ve ticaret üze-

rindeki hakimiyeti bu alanlardaki hassasiyetini de artırıyor. Son olarak enerji işçilerinin Mahala El Kubra'da enerji dağıtım merkezinde gerçekleştirdiği iş bırakma eylemi acımasız bir biçimde bastırıldı. Gerçekleştirilen saldırıda 13 işçi darp edilerek gözaltına alındı.

Öte yandan gerici Müslüman Kardeşler'in başkanı Muhammed Mursi ile birlikte 14 kişi cinayete azmettirmek gerekçesi ile mahkemeye sevk edildi. "Adam öldürmeye azmettirmek", "kiliselere ve orduya ait tankları yakmak" ve "yolları işgal etmek" gerekçesi ile yargılanan İhvan ve El-Camaatu'l İslamiye üyesi 64 kişinin davası ise sonuçlandı. Davada 11 Müslüman Kardeşler üyesine 25 yıl, 45 kişiye ise 5'er yıl hapis cezası verildi. Bu kararlar darbe mahkemesinin ilk kararı olması bakımından önem taşıyor. Yine 4 Eylül günü El-Mukata, El-Tevme El-Feyyum, Port-Said, Dimyat, Beni, Suveyş ve Kina bölgelerinde de gerçekleştirilen operasyonlarda Müslüman Kardeşlerin üst düzey yöneticilerinin de aralarında bulunduğu 19 kişi gözaltına alındı. Burada değinmeden geçemeyeceğimiz bir nokta var. Müslüman Kardeşler ve El-Camaatu'l İslamiye gibi gerici örgütlerle Mısır ordusunun sınıfsal karakteri aynıdır. Süreç açısından rollerini tamamlayamayan bu örgütlenmeler özellikle Mübarek'in devrilmesinin ardından arkalarına aldıkları halkın gücüyle mevcut bekarlarını korumanın derindedir. Pastadan pay kapma savaşından

alınan Müslüman Kardeşlerin bu süreçte konumlandığı nokta ne anti-emperyalist bir çizgidir ne de demokratik. O sadece mevcut süreçte gücüyle ve politikalarıyla süreç açısından kendini ifade edebilmenin savaşımını verebilmektedir. Bu savaşımında ise göstermelik yargılamalarla (Mübarek'te olduğu gibi) sürece renk verilirken sürecin esas mağduru darbeye karşı çıktıkları için sokaklarda katledilen Mısır halkıdır.

Mesele Doğu Akdeniz

Doğu Akdeniz'de petrol rezervlerinin açığa çıkması ile başlayan tartışmaların geldiği boyut bugün İsrail, Türkiye, Lübnan ve Kıbrıs ekseninde restleşmelerle devam ediyor. Güney Kıbrıs'ı tanımadığını açıklayarak, bu bölgede iştirakliği bulunan şirketlerle ilişkisini kesen Türkiye özellikle doğalgaz rezervlerinde Kuzey Kıbrıs'ı kullanarak önce süreci tıkamanın ve sonrasında sürecin lehlerine dönmesini sağlamanın derdinde. Mısır'da ABD'nin onayıyla iktidara gelen Mursi'nin ordu tarafından görevden alınması ile başlayan süreç Erdoğan'ın Mısır'daki darbenin ardından İsrail var açıklamaları ile devam etti. Türkiye'nin Mısır ve Suriye'deki Müslüman Kardeşler ve Hamas üzerinden yaratmak istediği zincir ile bu süreçten bölgesel güç olarak çıkma hayalleri suya düştü. Süreçteki aktörlerin dalaşına demokrasi mücadelesi çerçevesinden baktığımızda yanılgıların alıp başını gittiğini görebiliriz. Gerici Mursi'yi deviren orduya demokrasi maskesi biçilmesi gibi...

Şu bir gerçek ki olağanüstü bir şekilde oluşturulacak bir anlaşma ile birbirlerine "düşman" görünenlerin yine komşularla sıfır sorun politikaları ile halk kitlelerinin karşısına çıkacağıdır. Süreç bunu gösterecektir. Ve o gün geldiğinde geride emperyalist çıkarlar kapsamında katledilen milyonların hesabını sormanın sloganları atılacaktır.

Rojava halkı yalnız değildir

Stuttgart: 31 Ağustos Cumartesi günü Stuttgart'ta YDG'nin çağrısı, Demokratik Güçbirliği'nin katılımı ve desteği ile Rojava'da yaşanan katliam ve saldırılara karşı bir protesto yürüyüşü gerçekleştirildi.

Yürüyüş saat 16.30'da Hauptbahnhof önünde, Rojava'daki katliama ilişkin bildirilerin ses aracından okunması ve ardından atılan sloganlarla yürüyüş başlatıldı. Yürüyüşe 700'e yakın kişi katıldı.

Eyleme ATİK, Partizan ve AGİF taraftarları da bayrak ve flamalarıyla katıldılar. Yürüyüş boyunca; Rojava'ya dönük sloganların Kürtçe, Türkçe ve Almanca coşkulu bir şekilde atılmasının yanı sıra, Alman halkına dönük ajitasyon-propaganda yapıldı.

Yürüyüşün bitimine yakın, Mısır'da yaşanan katliamı bahane ederek, Türkiyeli gerici çevrelerin düzenlediği yürüyüşe katılan birkaç kişinin provokatif tavır ve sataşması üzerine, görevli arkadaşların tüm müdahalelerine rağmen, provokasyona düşüldü. Yaşanan çatışmada iki Kürt genci gözaltına alındı. Provokasyon yapan kişiler, daha sonra polislin koruması ile uzaklaştırıldı. Ardından, yapılan çirkin provokasyon sloganlar ve yapılan konuşmalarla protesto edilerek yürüyüş, izin alınan yerde sonraki etkinliklerde daha güçlü buluşmak üzere bitirildi.

"Katliamlara, emperyalist savaşa, müdahaleye son"

Londra: 31 Ağustos 2013 günü, İngiltere'nin başkenti Londra'da, Suriye'ye yönelik olası bir askeri saldırı protesto edildi. Savaş karşıtı koalisyonun çağrısıyla Embankment Template Place Tube Station önünde bir araya gelen yaklaşık beş bin kişi saat 13.00'te yürüyüşe başladı.

Yürüyüşte "**Katliamlara, emperyalist savaşa, müdahaleye son**" pankartıyla yerimizi aldık. Yürüyüş boyunca emperyalist saldırganlığı teşhir eden sloganlar atıldı. Yürüyüş Trafalgar Meydanı'nda son buldu. Meydanda gündeme dair İngiliz yerli kurumlar, sendikalar ve sosyalist partiler açıklamalar yaptılar. Aynı zamanda, Londra Gezi Direnişi Dayanışma Forumu adına bir konuşma yapıldı. Eylem saat 15.00'te sonlandırıldı.

“Bombalar yağdı; Rojava toz-duman oldu”

Rojava'dan kaçıp komşu ülkelere yerleşen mülteciler TC sınırları içerisinde de çok zor koşullar altında yaşıyor. Onlarla, yani Rojava'daki katliamdan kaçarak gelenlerle yaptığımız söyleşilerde aileler bizlere resim ve soy adlarını vermek istemediler. Hala orada yaşayan akrabalarının olduğunu belirterek; “Esad onları orada yaşatmaz, öldürür” diyerek kaygılarını dile getirdiler.

Rojava'da katliam yaşanıyor. Belki bazılarımız bu konuya çok yakın bazılarımız da çok uzak, ama ortaklaştığımız, bildiğimiz bir şey var; bu savaşın bedelini başta çocuklar, kadınlar olmak üzere, ezilen halk ödüyor. Halk, işkenceden geçirilip, öldürülüyor. İnsanların, çocukların kafaları kesiliyor.

Çeteler, kadınları rehin alarak, ellerini omuzlarına koyup 3 kez “Allah u Ekber” deyip, “bu artık benimdir” diyor. Bu da katliamdır. Bu, orada yaşayan halka yapılan işkencedir. Vahşice süren bu savaş sonucu Rojava'dan kaçıp komşu ülkelere yerleşen mülteciler TC sınırları içerisinde de çok zor koşullar altında yaşıyor. Onlarla, yani Rojava'daki katliamdan kaçarak gelenlerle yaptığımız söyleşilerde aileler bizlere resim ve soy adlarını vermek istemediler. Hala orada yaşayan akrabalarının olduğunu belirterek; “Esad onları orada yaşatmaz, öldürür” diyerek kaygılarını dile getirdiler. Bu zulme tanıklık edenlerden biri de **Yasin** ve ailesi. Yasin henüz 9 yaşında ama Rojava'da yaşanan katliamı bizlere anlatacak kadar da iyi bir gözlemci.

“Rojava toz, duman oldu”

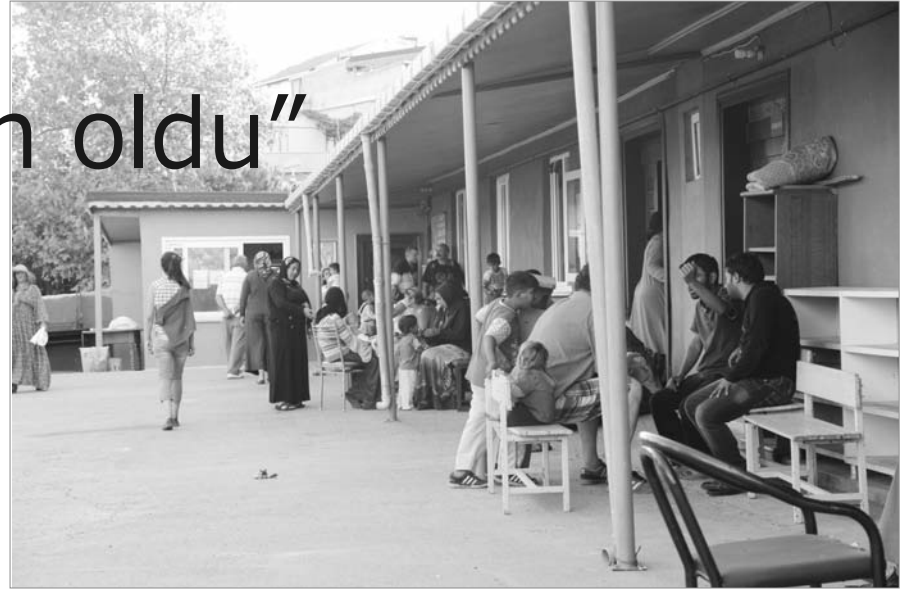
“Adım Yasin, Rojava'dan geliyorum. Aslında Rojava çok güzel bir yerdir. Önceleri bomba sesi çok yoktu. Ölüm de yoktu ama uzun zamandır bomba sesleri de ölümler de var. Bizi orada istemiyordu Esad. Bize hep zulüm ediyordu. Esad hep çocukların kafasını kesiyor. Çocukların annesini babasını öldürüyor” diyerek savaşı anlatıyor Yasin;

“Yatıyorduk, bomba sesi geldi. Ufak kardeşim ağlamaya başladı. Sonra ben de biraz korktum ama sonra korkum geçti. Korunmak için bir yere doğru koştuk. Sonra eve girdik. Biraz bekledik, bomba sesleri durdu. Sonra dışarıya çıktık babam, sonra annem, sonra da biz çıktık. Gözlerime toz kaçıyor diye gözlerimi kapattım, sonra açtım baktım ki evler toprağa yapışmıştı. Çok az ev kaldı yaşadığımız yerde. Esad çocukların kafasını kesip öldürüyordu, ama bu daha farklı bir ölümdü. Kafası, kolu, ayağı paramparça olmuştu insanların. Duman olmuştu her taraf, toz duman, tozlar Rojava'yı kaplamıştı. Annem bağırarak ağlamaya başladı. Sonra bize sarıldı, babama, ‘gidelim buradan bizi de öldürecekler’ dedi. Benim hem amcamın oğlu hem de en iyi arkadaşımın evi de toprağa yapıştı. Annem gidelim dedikten sonra hemen çizgilere (sınır) doğru gitmeye başladık. Kaçarken bombalar düşmeye devam ediyordu. İnsanlar, bebekler korkudan ağlıyordu, benim kardeşim de ağlıyordu çünkü sesler çok yüksekti. O da biz de korkuyorduk. Kulaklarımız duymuyordu, artık sadece bomba sesini duyuyorduk. Sınırdan kaçtık geldik buraya (Türkiye'ye), önce kamplara gittik ama çok kalabalıktı. Çadıra yerleştik sonra baktım burada bizim tanıdıklar var, gelen sadece biz değilmişiz demek ki, herkes bomba sesinden ve ölmekten korkmuş.

Önceden Esad'dan ve o eli silahlı adamlardan (El-Nusra) korkuyorduk. Şimdi de bombalardan korkuyoruz.

Sonra kamptan çıktık, orası iyi değilmiş annem öyle dedi. Gelip parkta yaşamaya devam ettik. Sonra da bu bir odalı küçük (gece-

kondu) eve geldik yerleştik. Burada çocuklar bizimle oynamıyor, konuşmuyor. Bize kimse yardım etmiyor. Ben Rojava'yı özledim, orada bomba var biliyorum, ölüm de var ama ben arkadaşlarımı özledim, Welat'ı özledim (toprağın altında kalan arkadaşı-amcasının oğlu). Anneme ne zaman döneceğiz diyorum, az kaldı diyor ama hiç azalmıyor günler.

Burada annemle beraber işe girdik (tekstil fabrikası), bir şeyler kesiyorum. Bir sürü elbise var masada, ben onların iplerini kesiyorum. Ama iş çok zor, öğrenmeye çalışıyorum. Annem de zorlanıyor. Akşam 9'da eve geliyorum. Annem diyor burada kalmak için çalışmak zorundayız, ben burada kalmak istemiyorum yine de çalışıyorum.

Rojava'ya gitmek istiyorum. Esad oradan gitsin, biz de artık evimize dönelim. Arkadaşlarımı ve Welat'ı özledim, onları görmek istiyorum” diyerek sözlerini tamamladı Yasin. Ardından da annesinden Rojava'da yaşadıklarını bizlere biraz anlatmasını istedik.

“Esad bize kefen biçiyor”

“Esad zülmü bizleri bu hale getirdi. Tabi, sadece Esad değil bir de El-Nusra var. Bizlerin kanını içmeden rahat etmiyorlar. O yüzden Rojava'da sadece Kürt köylerini bombalıyorlar. Sadece Kürtleri öldürüyorlar. Bizleri buralara sürdüler. Orada YPG var. YPG'nin güçlenmesini istemediler. Çünkü YPG güçlenirse kendi sonları gelecekti. Suriye'de Araplar ve Aleviler Esad'ın zülmünü pek görmüş sayılmazlar aslında. Çünkü onlar yasalar koyuyordu, bizlere ise yasalar koymakla kalmıyor kefen biç-

yordu. Ailemizde birçok kişi öldü. Birçok kişi de yaralandığı için orada kaldı, şimdi onların nasıl olduğunu bile bilmiyoruz. Anlatacak çok şey var belki ama nefesimiz dayanmıyor”. Rojava'dan gelen ve aynı bölgede oturan bir diğer aile ile de görüştük.

Aileyle röportaj yapmak istediğimizi söyledik, önce kabul etmediler. Sonra konuştuk ve orayı anlatmanın ne kadar önemli olduğundan bahsettik ve kabul ettiler. Kabul etmeme nedenlerinin korku olduğunu belirterek neler yaşadıklarını anlatmaya başladılar;

“Adım Aykat, aslında korktuğumuzdan kaynaklı kimseye bir şey anlatmak istemiyoruz. Çünkü bizler Esad'ı ve El-Nusra çetelerini çok iyi tanıyoruz. Onların yaptıklarını anlattığımız zaman orada yaşayan akrabalarımızı öldürürler. Bizler kaçtık kurtulduk ama hala ağabeylerimiz, amcalarımız oradalar. Esad bizim konuştuğlarımızı duyarsa onları öldürecek diye korkuyoruz. Çünkü bu Esad için çok zor bir şey değil, hep yaptığı bir şey. Alışkın insan öldürmeye. Rojava şu anda kan gölüne dönmüş gibi. Doğduğumuz büyüdüğümüz, Rojava'yı anlatmaya korkuyoruz artık. Orada katliam var. Katliam nasıl anlatılır ki?

Savaş artık bitsin, bizler arkada bıraktıklarımızın yanına gidelim. Oraya dönmek buraya gelmekten de zor olacak çünkü geri döndüğümüzde arkada bıraktıklarımızı bulamayacağız belki. Burada da çok iyi değiliz belki ama kendimizi kurtardık gözümüzle bakıyoruz. Biz buradayız ama savaş hala devam ediyor. Hala Rojava ve orada kalanlar bombalanıyor”.

Gazi'den Rojava'ya destek

İstanbul: Gazi Dayanışma Platformu, 4 Eylül günü “Suriye'de savaşa hayır” şiarı ile bir yürüyüş düzenledi.

Eski Karakol önünde “Bu savaş bizim savaşımız değil” yazılı pankartın arkasında biraraya gelen kitle

“Rojava halkı yalnız değildir”, “Kürt halkına imha dayatılmaz” sloganlarını atarak Gazi Cemevi önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Ardından Gazi Dayanışma Platformu adına bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada “Bütün

Ortadoğu'ya yayılmaya ve halklar arasında boğazlaşmaya varacak kadar tehlikeli sonuçlar yaratacağıdır. Emperyalistler ve onların işbirlikçisi iktidarlar başta AKP gericiliği olmak üzere mazlum hakların dökülen kanlarında boğulacaktır. Ezilen emekçi haklar bir gün günümüz firavunlarından hesap soracaktır” denildi.

“Biz şanslıydık, kaçıp buraya gelebildik...”

Buradan da nereye gideceğimizi bilmiyoruz, savaştan çıktık sürgüne geldik. Artık ülkemizdeki savaş bitsin istiyoruz. Çünkü biz burada değil Suriye’de nefes almak istiyoruz. Burası sizin için güzel orası da bize güzel geliyor.

H. Merkezi: Suriye’de savaş gün geçtikçe daha da büyüyor. Halk, savaş nedeniyle başta Türkiye olmak üzere Ürdün, Lübnan gibi komşu ülkelere kaçmaya devam ediyor.

Bu kaçış sürecinin ardından Türkiye’ye gelen mülteciler burada da oldukça kötü şartlar altında kalmakta. Mülteciler sürekli farklı kamp alanlarına yerleştirilmek zorunda bırakılıyor, üstelik bu kamp alanları başta kadınlar ve çocuklar olmak üzere bir çok riski barındırıyor. Biz de Özgür Gelecek gazetesi olarak Suriyeli mültecilerin geldiği Gazi Mahallesi Son durak Cemine giderek burada söyleşi gerçekleştirdik.

ÖG: Merhaba, bize kendini tanıtır mısınız?

-Adım Cuma Cumik, Suriye’nin Halep şehrindeki savaştan kaçıp geldim.

-Yaşadığınız bölgede nelerle karşılaştığınızdan bahseder misiniz?

- Suriye’de 2 yıldır süren savaş sonunda ailemizi, çocuklarımızı ve her şeyimizi kaybettik. Suriye’de çok kirli bir savaş var. Her gün suçsuz yüzlerce insan katlediliyor. Bir yandan devlet bir yandan ise muhalifler, hepsi kendi çıkarları uğruna orada yaşayan masum halkı bombalıyor, katlediyor. Biz orada doğup büyüdük ve bugüne kadar kardeşçe yaşıyorduk. Daha sonrasında bu savaş çaldı kapımızı.

Oradayken ne zaman evimize bomba düşecek, ne zaman kurşunlanarak öldürüleceğiz korkusuyla yaşıyorduk. Daha sonrasında doğup büyüdüğümüz yerden kaçmak zorunda kaldık. Sınırdan geçip Türkiye’ye geldik. Günlerce yol yürüdük. Ayaklarımız kan içinde kaldı. Çocuklarımız sürekli bayılıyordu. Bu şartlarda Kilis’e geldik. Kilis’te bir süre çadırlarda kaldıktan sonra Hacı Bektaş’a ve oradan da İstanbul’a geldik. Yani anlayacağınız oradan oraya sürüklenip duruyoruz. Oturacak bir evimiz yok. Burada kendimize ait hiçbir şey yok. Şimdi de bizi buradan alıp kamplara yerleştirmek istiyorlar. Biz kamplara gitmek istemiyoruz, kamplarda bize iyi davranılmıyor.

- Peki, ne yapmayı düşünüyorsunuz?

- Suriye bizim toprağımız, bizler tabii ki Suriye’ye dönmek istiyoruz. Ama bu süreçte değil. Ölümler durduğunda, her şey normale döndüğü zaman yeniden büyüdüğümüz topraklara dönmek istiyoruz.

* * *

Yaşanan katliamın tanıklarından **Güllü** ile röportajımıza devam ettik.

- Bize kendini tanıtır mısın?

-“19 yaşındayım, 2 tane çocuğum var. Suriye’de yaşanan savaş yüzünden ülkemizden kaçtık. Kaçtıktan sonra da oradan oraya sür-

rüklendik. Suriye’de insan aklının alamayacağı bir katliam yaşanıyor. İnsanlar birbirlerini katlediyor. Dış güçler ÖSO’yu destekliyor ve onların insanları katletmelerine izin veriyorlar. ÖSO’ya silah, bomba ve para yardımı yaparak savaşı daha büyütme istiyorlar. Suriye halkı savaş çıkmadan önce kardeş gibi yaşıyordu ama savaş çıktıktan sonra insanlar barbar gibi birbirlerini katletmeye başladı. Biz bomba seslerine dayanamadığımız, ölümlere daha fazla dayanamadığımız için çocuklarımızı alıp Türkiye’ye kaçtık. Ama Suriye’de hala çocuklar ve insanlar ölüyor/ öldürülüyorlar. Savaş her gün daha da büyüyerek devam ediyor. Suriye kan gölüne dönüyor.”

* * *

Cemevinde kalan bir diğer mülteci olan Fehdime’den bize Suriye’deki süreci anlatmasını istedik.

Fehdime: “2 çocuğum var. Biri 1 yaşında, diğer çocuğum ise karнімda, henüz 7 aylık. Kocam Suriye’de yaşanan savaşta öldü. Kocamı Suriye’de bırakmak istemiyordum. Savaş yüzünde bırakmak zorunda kaldım. Kocam çocuklarının hayatını korumak istediği için üzerine bombalar yağdırılarak öldürüldü. Şimdi ben ve 2 çocuğum yalnız başımıza kaldık. Bu savaşın bedelini biz ödüyoruz. Bu savaş 2 çocuğumu yetim bıraktı. En ağır bedeli neden biz ödüyoruz? Üstelik tüm bunlar yetmiyormuş gibi bir de gittiğimiz her yerden sürülüyoruz. Bu savaş benden kocamı aldı. Suriye’yi kana boğanlar inşallah bir gün o kanın içerisinde boğulacaklar.

Ben Suriye’ye, kocama geri dönmek istiyorum, onu orada bıraktım. Buraya çocuklarım için gelmek zorundaydım ve geldim. Ama topraklarıma savaş bittikten sonra geri dönmek istiyorum.

* * *

Fehdime’nin konuşmasının ardından yanından oturan **Delal** “Benim adımda Delal” diyerek yaşadıklarını anlatmak istedi;

- 25 yaşındayım, üç çocuğum var. Biliyorsunuz Suriye’de savaş var, biz de savaşta öleceğiz korkusu ve açlık yüzünden sınırı geçip buraya geldik.

Biz biraz şanslıydık, oradan kaçıp buraya gelebildik. Ama orada savaştan kaçamayan birçok Suriyeli var. Orada açlık ve sefalet içerisindedirler. Biz de buraya geldik, açlık ve sefaletten kurtulduk sanmıştık ama öyle olmadı. Oradan oraya sürülüyoruz. Önce Antep’e, oradan Hacı Bektaş’a oradan da buraya, cemine getirildik ve burada kalıyoruz. Bizleri buradan çıkarıp kamplara yerleştirmek istiyorlar. Kamplarda kadınların başına her şey geliyor. Özellikle kocası olmayan kadınlar zorla fuhuşa sürülüyor, çocuklar kaçırılıyor. Kamplarda iyi yaşayamıyoruz. Kamp yerine sokaklarda, parklarda yatmak bize daha güvenli geliyor. Suriye’den geldikten sonra günlerce parklarda yattık. Şimdi cemindeyiz. Buradan da nereye gideceğimizi bilmiyoruz, savaştan çıktık sürgüne geldik. Artık ülkemizdeki savaş bitsin istiyoruz. Çünkü biz burada değil Suriye’de nefes almak istiyoruz. Burası sizin için güzel orası da bize güzel geliyor.”

“Suriye’yi kana boğanlar inşallah bir gün o kanın içerisinde boğulacaklar. Ben Suriye’ye, kocama geri dönmek istiyorum, onu orada bıraktım.”

Pusulula

BİLGİNİN
TAMAMLANMASI

Proleter nitelikte devrimci bir faaliyet yürütmede sağlam bir dünya görüşü kadar, sağlam ve güvenilir bilginin yeri de önemlidir. Güvenilir ve sağlam bilgiye dayanmadan yürütülen bir faaliyet istenilen nitelikte olmayacaktır.

Ancak her zaman sağlam bilgiye dayanılarak pratik örgütlenmiyor. Hemen her dönem ve süreçte sıkça yaşanan, olumsuz ve yıkıcı sonuçlarıyla sıkça karşılaşılan dar pratikçilik-kendiliğindencilik sağlam bilginin kırıldığı yerler olmaktadır. Yetersiz, kırılabilir bilgilerle ve bu bilgilerin yön verdiği pratikle ne kitleler ne örgüt ve ne de militanlar örgütleniyor. Bu tarzda çalışma yürüten bileşen ve onun militanları ise yanlış çalışma tarzının esiri olmaktan kurtulamıyor.

Devrimci bilgiye sahip olmak, öncelikle proletaryanın devrim bilimi olan **diyalektik materyalist** felsefeye hâkim olmakla başlar. Unutmamalı ki devrimci pratiğimize yön vermeyen bilgi, bizi karanlıkta yürümeye mahkûm kılar. Derme çatma, kulaktan dolma, bölük pörçük, yüzeysel ve parçalı bilgilerle hareket edildiğinde faaliyetin sonucunda başarı elde edilemez. Keza kendini sürekli tekrarlayan, faaliyet sonucunda ders ve deneyim çıkaramayan, önceden belirlenen amaç ve hedeflere hizmet etmeyen, günü kurtarmayı amaçlayan faaliyet, pratik başarısızlığa davetiye çıkarır. Başarısızlığın maddi zemini ise faaliyetçilerde bir kırılma ve güvensizlik yaratır.

Proleter devrimcilerin temel görevi nesnel gerçekliği özüne uygun bir şekilde algılayıp-kavramakla başlar ve nesnel gerçekliğe uygun kavranış üzerinden nesnel gerçekliğin değiştirmesiyle devam eder. Aksi durum öznel dünyamızı nesnel dünyaya dayatmak olur ki, bilgilenme sürecinde kesintiye uğrayan algılama-kavrama çalışması sonucunda nesnel ile öznel, teori ile pratik arasında kopukluk ortaya çıkar, bu pratiğin sonucunda kendiliğindencilik, hedefsizlik, amaçsızlık yani oportünizm yaşanır.

Madde gibi bilgi de hareket halindedir. Maddenin gelişim hareketi nasıl ki sonsuz ise, bilginin gelişimi de sonsuzdur. Bilginin ilk başlangıç noktası pratiktir. Bilginin doğrulandığı yer de pratiktir. Bilgi, algısal bilgiden akla uygun bilgiye doğru bir gelişim hareketi içindedir. Bilginin hareketi burada durmaz ve görev de burada tamamlanmaz, devam eder, akla uygun bilgiden pratiği değiştirmeye doğru hareket devam eder. Bilgi kendi içinde bir gelişim ve tamamlanma süreci yaşamak zorundadır.

Bilgi ilk adımını pratikle temas kurarak başlatır. Pratiğin içine girerek yani. Gerçekle temas kurmayarak, pratiğin içine girmeyerek, uzakta durarak, risk almadan, kulaktan dolma gerçek olmayan bilgi kırıntılarıyla faaliyet yürütülemez. Ve sorumluluk bilinciyle dikkatli ve ciddi hareket edilmeden, yoğun bir emek süreci işletilmeden, önemli bir zaman dilimi ayrılmadan devrimci bilgiye ulaşılamaz.

Bilgiye ulaşmak için nasıl bir yol nasıl bir yöntem izlenmesi, nasıl bir çalışma yürütülmesi gerektiği bilinmeden de güvenilir bilgiye ulaşılamaz. Örneğin "ben-bilirimcilik-yoldaşlarını-halkı küçümseme" tutumu. Bu iki zehirli küçük burjuva tutum bilgiye ulaşmanın en büyük engelidir. Bu özelliklere sahip olan kişi, nesnel gerçeklik hakkında sağlam güvenilir bilgilenme edinmek için ciddi bir emek vermez. Çünkü o zaten her şeyi bilmekte ve her şey hakkında bir fikri, bir yorumu, kısaca "bilgisi" vardır. **Bilinmelidir ki bilgi edinmek bilimsel bir çalışma sorunudur.** Bilim, dürüstlük, alçakgönüllük ister. Güçlü devrimci iddia ve devrim davasına güçlü bağlılık ister. Sorumluluk dolu, ciddi bir tutum bekler.

Proleter devrimciler sağlam bir dünya görüşüne, sağlam ve güvenilir bilgiye sahip olmak için devrimci pratiğin görev ve sorumluluklarından kopmadan onun çalışmalarından uzaklaşmadan materyalist bilgi teorisi hakkında bilgilerini derinleştirip sağlamlaştırmalıdır. Bu çalışma süreci içinde yanlışlıklar ve hatalara düştüğünde karamsarlığa, umutsuzluğa kapılmadan, hayal kırıklığı yaşamadan çalışmaları devam ettirmelidir. Çünkü bilgi hata ve yanlışlıklar olmadan elde edilemez.

Merhaba yoldaşlar;

Mücadelenin ne olduğunu, şehitlerimizin yaşamlarını ne için feda ettiklerini bilmek gerekir. Çünkü bütün bunlara doğru cevap verilmezse; mücadele doğru ve güçlü bir şekilde sürdürülemez. Mücadele iki çelişki arasındaki savaştır. Çelişkilerden biri proletarya iken diğeri emeği köleleştiren sistemdir. Bu mücadelede proletarya safında yer almanın zorunluluğu ve zorluğunun bilince çıkarılması gerekir.

Neden zorunluluk? Çünkü, proletarya insanın insanca yaşaması için mücadele eder. Emperyalizmin baskı ve zulmünden kurtulmak istiyorsak proletarya safında yer almamız gerekir. Çünkü bunun dışında hiçbir hareket, kurtuluşa götürmez. Bu mücadelede proletarya safında yer almak ne gibi zorluklar taşır? En başta ezilenlerin saflarından geldiğin için kendi gücünün farkında olmamaktan dolayı kendine güvensiz, yetinmeci yaklaşımlarımız olabilir.

Bütün bunlara karşı sürekli bir iç mücadele gerekir. Mücadeleye başlayan birisi kendisini yenilemeyi bilmelidir. Kendini yenilemek; gündemdeki olgulara doğru bakmak, burjuvazinin her yönlü saldırısına karşı bilincini yenilemek demektir. Eğer bu yenilemeye mola verilirse burjuvazi hemen o boşluğu doldurur.

Mücadeleyi sekteye uğratmamak için iradenle sürekli düşmanın ideolojik saldırılarına karşı koymak gerekir. Çünkü bu saldırılara iradenle karşı koymadığın an **düşman**, iradenle karşı koyduğun an **sen** kazancaksın demektir. Düşmanın her türlü teknik,

medya ve askeri üstünlüğünü boşa çıkartan insan silahıdır. İnsan silahının en iyi şekilde kullanılması demek MLM ideolojisine sahip olmak demektir.

Bu silah düşman üstünlüğünü boşa çıkaracak, proletarya partisi ile birleştiği an yenilmez olacaktır. Mücadeleye katılanlar ortaya çıkacak sorunlar için "hazır bir reçete" beklentisinde olmamalıdır. Çünkü mücadele canlı bir organizmadır. İlerlemeler, gerilemeler, sorunlar, çözümler olacaktır. Bütün bunlar o günün sorunlarına diyalektik materyalist yaklaşarak çözümlenir.

Bu yöntemle girilen her mücadele proletarya partisi ile birleştiği an zafer kaçınılmazdır. Bunun için mücadele azminin asgari değil azami olması gerekir. Sürekli **istekli** ve **iradeli** olmak gerekir. İstek mücadelede senin payına düşen zorlukları göğüslemekten çekinmemek; irade ise mücadelede ortaya çıkacak sorunlara karşı geri adım atmamaktır. İstek ve iradenle yaptığın zaman her türlü zorluk ve sorun senin önünde aşılması gereken bir engeldir.

Yeter ki sorunlar karşısında hatalarını ve eksikliklerini kabul etmek ve onların mücadeleye zararlarını doğru tespit etmek; senin de bu hata ve eksikliklere yol açan zaafalarını düzeltmek için kolektifle birlikte çözüm bulmak; o hataları, eksiklikleri aşmakta sürekli bir mücadele azmi sergilemekten kaçınmamak parolamız ve şehitlerimiz kutup yıldızımız olsun.

(Dersim'den bir Partizan)

KAUGADA
ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Hasan Saz: 1940 Maraş Tanır köyünde doğan Saz, Proletarya Partisi'nin yurtdışı faaliyetlerinin gelişimine büyük katkılar sundu. 22 Eylül 1977'de geçirdiği trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Engin Altın: 1954 Ardahan Hanak'a bağlı Suluçayır köyü doğumlu Altın, Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken 30 Eylül 1978'de sivil faşistlerle çıkan çatışmada şehit düştü.

Behzat Firik: 1981'de TIKKO gerillası Pir Hasan Kulaç'ın şehit düşmesinin ardından süren operasyonlarda bölgedeki gerillaların yerini öğrenebilmek amacıyla evinden alınan Firik, ormanda Kulaksız yüzbaşı denilen **Aytekin İçmez** adlı faşist tarafından işkenceye alındı.

Kardeşinin gözü önünde

yapılan işkencede Firik'in vücudunu yakarak ondan bilgi almaya çalışan faşistler, daha sonra Firik'i kurşuna dizerek katlediler.

Amutka Şehitleri: Dersim'in Hozat ilçesine bağlı Amutka Mevkiinde, 26 Eylül 1983'te 200 kişilik tam teçhizatlı TC ordusuyla karşılaşan Halk Ordusu gerillalar **Ali Karadağ, Aziz Sürer ve Murat Diri "Biz şerefli ölümü seçtik, teslim olmayacağız"** diye haykırarak son mermilerine kadar direnirler.

Saatler süren çatışmada yoğun bombardıman sonucunda üç yiğit yürek ölümsüzlük bayrağını kuşandılar. Üç halk savaşçısını ihbar eden Hayri Yıldırım ve Müslüm Yıldırım Ekim 1983'te Proletarya Partisi tarafından cezalandırıldı.

Hıdır Yeter: 1963 Dersim

Xozat doğumlu Yeter, Proletarya Partisi saflarında mücadeleye katıldıktan sonra fedakâr bir şekilde çalışmalarda yer aldı. 25 Eylül 1986'da Erzincan Tercan'a bağlı Yollarüstü Karakolu'nun baskını sırasında yaralandı ve işkenceyle katledildi.

Halil Türker: 1993'te Proletarya Partisi ile tanışan Türker, disiplinli oluşu, fedakârlığı ve çalışkan oluşuyla kısa sürede gelişim gösteren biriydi. O partisini her alanda var edebilmenin bilinciyle hareket eden bir militandı.

Dilek Konuk, Zeynel Çalpar, Kemal Tutuş gibi isimleri örgütleyen biri olarak Türker, '97 yılında Özgür Kemal Karabulut'un şehit düşmesinin ardından gerçekleştirilen bir eylemde gözaltına alındı ve tutuklandı. Proletarya Partisi'nin Ulucanlar temsilcisi olan Türker, Ulucanlar katliamında 9 devrimciyle beraber ölümsüzlüğü kucakladı.

ZORU BAŞARMAK!

Önderlik meselesi ise yüksek düzeyde sorumluluk, duyarlılık, tutarlılık, ciddiyet isteyen ince bir sanattır. Bu sanatın yasaları yüzeysel kaba yaklaşımları kabul etmez. Demire-tahtaya-plastiğe şekil ve biçim vermeye ya da herhangi bir mekanik iş yapmaya benzemez.

Mücadeleye, harekete proleter ideolojinin yön verdiği durumlarda gerçekliği kavrama ve değiştirme pratiği güç kazanır. Bunun kolay başarılı olduğu söylenemez. Pratiğin örgütlenmesi sürecinde her zaman proleter ideoloji yön vermez, bazen köklü bir geleceği ve alışkanlık gücü olan küçük burjuva ideolojisinin devreye girme riski ve mücadeleyi yolundan saptırma tehlikesi yaşanabilir. Bu risk her zaman vardır. Küçük burjuva ideolojisinin açığa çıkartılıp deşifre edilmesinin zorluğu burada başlar. Onun akıl almaz direnciyle bilinçli-iradi ve kararlı mücadele etme ihtiyacı ortaya çıkar. Bilimsel sorgulama, ideolojik değerlendirme çalışması burada başlar. Bu yapılamadığı durumda küçük burjuva ideolojisi kendisini proletarya partisi safalarında saklamaya, ustaca gizlemeye devam eder. Bu pratik proletaryaya değil sömürücü sınıflara hizmet eder.

Önderlik meselesi ise yüksek düzeyde sorumluluk, duyarlılık, tutarlılık, ciddiyet isteyen ince bir sanattır. Bu sanatın yasaları yüzeysel kaba yaklaşımları kabul etmez. Demire-tahtaya-plastiğe şekil ve biçim vermeye ya da herhangi bir mekanik iş yapmaya benzemez. Bir bahçıvanın bahçeye, çiçeklere, ağaçlara baktığında gösterdiği duyarlılıktan, ortaya koyduğu inceleme ve özenden daha fazlasını yapmasını gerekir. Önderlik bir bahçıvandan daha dikkatli, duyarlı, özenli çalışmayı gerektirir. **Komuta merkezi, doğru işleyen pusula gibi görevini yerine getirdiği oranda başarılı bir biçimde çalışır.** Önderlik devrimin görevlerini doğru yapmak ve doğru yaptırmaktır. Mücadele ve görevler karşısında doğru durmak ve yoldaşlarının doğru durmasını sağlamaktır. Bir gözlem, dikkatli bir dinleme-anlama-değerlendirme-bilgilenme-sorgulama ve sonuç çıkarma olayıdır. Sadece sonuç çıkarmak da yetmez. Çıkarılan sonuçları bir önceki süreçten ve pratikten daha ileri düzeyde daha bilinçli ve dikkatli bir şekilde değiştirme-devrimleştirme pratiğine yeniden uygulayabilmektir. Üretmektir. Hiçbir zaman yaptıklarını, vardığı düzeyi yeterli görmemektir.

Önderlik devrimci görevleri yerine getirmek için dikkatli ve duyarlı bir şekilde pratiği gözlemlemek-inceleme,

çok yönlü ve derin bir şekilde sorgulamak, gerçeklikle sıkı bir şekilde ilişkilendirme içinde olmaktır. Sorunlar daha çıkmadan, olumsuzluklar daha yaşanmadan, öngöründe bulunarak yoldaşlarla sıkı bağlar içinde olmak, sürece ve gelişmelere müdahale etmek, çözüm için onlara yol göstermek gerekir.

Sorumlu yoldaşlar komiteler içinde görev yapmıyorsa yoldaşlarla görevleri üzerinden canlı sıkı politik bir tarzda ilişkilendirme gerekir. Bu ilişkilendirme tarzı içinde devrimci görevler başarıyla yerine getirilir. Sağlıklı bir bilgi ve fikir alışverişi içinde olunur görüş ve öneriler demokratik bir ortamda dile getirilir ve geliştirilir. Ve bütün bunların sağlıklı işleyebilmesi için devrimci bir ortam yaratılır. Hiçbir yanlış anlamaya yol açmayacak farklı bir yoruma gidilmeyecek şekilde gerçekliği olduğu gibi gerçekliğin içinde onun özüne uygun bir şekilde anlama-anlatma, kavrama-kavratma süreci işlenir. Yoldaşlarla iyi ilişkiler geliştirilmeden sağlıklı ve özenli bir paylaşım içinde olunmadan, güvenli bir fikir alışverişi olmadan, güven verici bir ortam yaratılamaz. Özgür ve demokratik bir ilişkilendirme biçimi yaratılamaz.

Yoldaşlarla arasındaki görev farklılığının yalnızca biçimsel olduğunu unutmadan, ilişkilendirirken yönetici kimliğinin önünde yoldaş kimliğiyle ilişkilendirilmeli, örnek olmalıdır. Örgütün ilke ve kurallarını ilk uygulayan ve uygulama yeteneğine sahip olmalıdır. Bu bakış açısının unutulduğu, yeterince önemsenip, dikkate alınmadığı durumlarda başarılı bir önderlik pratiği gerçekleştirilemez. Devrimci faaliyet yürüten her yoldaşın yardımı ve desteğe ihtiyacı olduğu bilinmelidir.

Devrimci mücadelede görevleri yerine getirmek için asgari bir devrimci eğitime dahi tabi tutulmadan faaliyet yürüten yoldaşların yetersizlik yaşayacağı, hatalar yapabileceği doğaldır. Bu durumun önceden bilinmesi ve öngörülmesi gerekir. Yoldaşların yaptıkları hatalar üzerinden onları eleştirerek, ayaküstü onlara bir şeyler söyleyerek önderlik görevinin yapıldığını sanmak doğru değildir.

Önderlik, yoldaşlarını pratik görev-

ler üzerinden yönlendirmeye çalışırken, onların kafalarını açmalı, düşünsel olarak onlara yol göstermeli, yarımcı olmalıdır. Yöneticilik birleştirmektir. Farklılıkları aynı potada toplamak ve ona yön vermektir. Bütün bunları devrimci teoriyle beslemelidir. Devrimci teoriye ve devrimci bilgiye sahip olmaları için kolektif bir eğitim çalışmasına ve bireysel bir yönlendirmeye ve belli bir yoğunlaşmaya yönlendirmek ve zorlamaya gitmek gerekir. Her görev sonrası yerine getirilen görev hakkında bir değerlendirme-sorgulama, sonuç çıkarma ve çıkarılan sonuçlar üzerinden yeniden pratiğe müdahale etmek için yön vermek gerekir. Her defasında daha fazla devrimci bilgiye sahip olunarak daha ileri bir düzeyde pratiğe müdahale etmek ve ona yön vermek gerekir.

Her devrimci pratik ve görev sonrası çok yönlü bir değerlendirme-sorgulama sonucunda ciddi, güven verici, ikna edici bir eleştiri-özeleştirme pratiğini işletmek gerekir. Özeleştirme pratiğinin işletilmediği hiçbir görevin başarıyla yerine getirilme şansı yoktur. **Özeleştirmenin işletilmediği yerde başarısız pratiklerin tekrar yaşanmasından kaçınılamaz.** Özeleştirmenin sorgulayıcı-eğitici ve değiştirici yanı görülmemelidir. Her komite sorumlusu, her pratik faaliyetin başında olan yoldaş, yürüttüğü faaliyetin değerlendirmesini çok yönlü derinlikli yapmalıdır. Her pratiğe kaynaklık eden ideolojik temel mutlaka sorgulanmalıdır. Sorumlu yoldaşlar faaliyetlerin merkezine kendi sorumluluk payını koyarak özeleştirmesini **öncelikli olarak** vermelidir. Özeleştirmenin verilmediği hiçbir faaliyetin gelişim şansı yoktur. Özeleştirme, devrim davasına ve halka sorumluluğunun test edildiği devrimci sorumluluğun sınandığı yerdir. Bu kültürü ve alışkanlığı yaratanlar devrimci savaşı büyütüp, kitlelere ve yoldaşlara güven verilebilir. Bu görevi içtenlikle ve dürüstlikle yerine getirmeyenler, sürecin dışına düşmekten kurtulamaz.

Eleştiri ve özeleştirme kültürünü olağan günlük yaşamın bir parçası ve görevi haline getiremeyen düşmana karşı savaşılamaz ve halka-yoldaşlara güven veremez.

İnisiyatif yeteneği güçlü olmalı ama aynı zamanda yoldaşlarının da inisiyatifini açığa çıkarmalı ve geliştirmelidir. Bu konuda en önemli nokta yoldaşlarına güven duymasıdır. Bu güven kuru bir güven değil pratik içerisinde sınanmış bir güven olmalıdır. Yeni yoldaşların hata yapabileceğini her zaman hesaba katmalıdır. Yoldaşlarını sadece toplantılarda ya da yaptıkları yanlışlıklar ve hatalar üzerinden eleştirmek-“eğitmeye” çalışmak anı kurtarmaya çalışan ancak soruna köklü ve doğru bir çözüm getirmeyen bir önderlik ve yöneticilik tarzıdır. **“Yoldaşlar iş yapar yöneticiler eleştirir” algısının yaratılması durumunda yoldaşlar arasında bir kopukluk ve güvensizlik ortaya çıkar.** Yoldaşlarla-alt komitelerle daha güçlü politik bağlar kurulmalı ve her pratik ideolojik sorgulamanın süzgecinden geçirilerek eğitimin bir aracına çevrilmelidir. Hiçbir pratik ideolojik sorgulama ve değerlendirmenin dışında bırakılmamalıdır. Bu görevler için de ciddi, yoğun ve planlı bir çalışma yürütülmelidir.

Devrimci faaliyet yürüten yoldaşların asgari bir devrimci eğitime tabi tutulması gerekir. Yeterli eğitimin olmadığı zamanlarda çok zaman ne yapacağını bilme durumundan uzak bir şekilde el yordamıyla yapılan işler sonucunda yaşanan olumsuzluklar, tahribatlar hem devrime hem de iş yapan yoldaşa zarar verir. İşler doğru dürüst yapılmadığı gibi işi yapan yoldaşlar başarısızlıklarından dolayı moralsizlik, gönülsüzlük kendine güvensizlik yaşar.

Sorunlar ortaya çıktığında canlı bir ideolojik tartışma hesapsız ve önyargısız bir sorgulama, samimi ve çözüm amaçlı bir ilişkilendirme devrimci görevleri yerine getirecek amaçlı bir eğitim çabası içine girilmelidir. Pratik faaliyetlerin değerlendirilmesi için tartışmalar daha canlı geçmesine katkı sunulmalı, yeni yöntemler geliştirip kafa yorulmalıdır. Her toplantı daha ileri bir bilinç, kavrayışın ve uygulama isteğinin güçlendiği bir mecrada yürütülmelidir. Sadece toplantılarla sınırlı kalınmaması sıkı bir denetleme, başarıyı hedefleyen bir yönlendirmeye gidilmelidir.

(Dersim'den bir Partizan)

www.geziparkitutsaklari.org:

"Gezi Tutsaklarına özgürlük"

İzmir: Gezi İsyanı'nda devletin başlattığı "cadı avı" sonrasında tutuklanan Gezi direnişçilerine destek olmak, tutsakların seslerine ses vermek için kurulan www.geziparkitutsaklari.org sitesinin emekçileriyle kurdukları siteyi, bu siteyi nasıl kurduklarını konuşmak için bir söyleşi gerçekleştirdik.

- Biraz kendinizden bahsedermisiniz?

- www.geziparkitutsaklari.org: Biz İzmir'de "1. Dalga Cadı Avı" olarak adlandırdığımız operasyonların ardından, tutsaklarımızın aileleri ve dostları olarak süreç içerisindeki hukuksuzlukları gün yüzüne çıkartmak, dostlarımızın özgürlük çığlığını tüm dünyaya duyurmak, yaşamı savunmanın suç olmadığını haykırma için bir şeyler yapma gereksinimi ile yola çıktık.

"Ne yapmalı?" sorusuna verdiğimiz cevaplardan biri de Gezi Parkı eylemlerinin temel materyallerinden biri olan internet dünyasıydı. Sosyal medya ve web siteleri üzerinden sesimizi duyurabileceğimizi düşündük ve harekete geçtik. Bu noktada www.geziparkitutsaklari.org, www.facebook.com/geziparkitutsaklari.org, www.twitter.com/GeziParkiTutsak sayfalarını kurduk. Bu sayfalar ile sadece kendi dostlarımızın ailelerimizin değil, ülkemizin dört bir yanındaki Gezi Parkı tutsaklarının sesini yükseltmeye, gerektiği yerde sesin tam da kendisi olmaya çalışıyoruz.

- Bu çalışmanın amaçları nelerdir?

- Amacımız, ülkemiz hapisanelerinde Gezi Parkı eylemleri nedeniyle tutsak edilmiş tüm dostlarımızın özgürlüğüne kavuşması olmakla birlikte, biz bu çalışmayı aynı zamanda Gezi Parkı eylemlerinin bir devamı olarak görüyoruz. Neticede bu davalarda yargılananın bireyler değil bir bütün Gezi Parkı eylemleri olduğunu düşünüyoruz. Gezi Parkı eylemleri sırasında yaşam hakkını, doğayı ve yaşam tarzımızı savunmamızın bir devamıdır tutsak mücadelesi. Ayrıca bu çalışmanın İzmir'den doğmuş bir çalışma olması da tesadüf değildir. Baskının en yoğun olduğu alanlar elbette tepkinin de ilk olacağı yerlerdir. Neticede İzmir'de tutsak sayısı bir ara 51'e kadar yükseldi. Yaptığımız kamuoyu baskısı ve avukatların çaba-

ları sonucu bu sayının azalması bizi mutlu etse de asıl bayram havasını son tutsağımızı da almaya gittiğimizde yaşayacağız.

- Çalışmalarınız süresince destek verenler oldu mu? Bu destek sizi nasıl etkiliyor?

- Destek aldıkça çalışma azmimiz elbette artıyor. Örneğin sitemizi kurduğumuzda ekonomik nedenlerden dolayı güçlü bir alt yapı satın alamamamızdan kaynaklı olarak bir "bandwidth" saldırısına yenildik. Konuya uzak olanlar için şu şekilde anlatabilirim; websitesini evinize bağladığınız internet gibi düşünün, kotalı da bağlatabilirsiniz kotasız da. Bizim sitemizin aylık kotasını bitirmişlerdi. Ancak bu noktada gücünü halktan alan bir çalışma olarak destek gördük. Bize güçlü altyapı (hosting) desteği sunanlar oldu ve sorunu aştık. Yine web üzerinden sitemizle ilgili haber yapan, web üzerinden tutsak çığlığını duyurmamızı sağlayanlara da buradan sizin aracılığıyla teşekkür etmek isterim. bianet.org, sendika.org, direnkisehir.org, everywheretaksim.net ve şu anda sayamadığım birçok siteye teşekkürler.

Konu buraya gelmişken şunu da söylemek isterim ki, web üzerinden gerçekleştirmek istediğimiz uygulamalardan biri, Gezi Parkı üzerine kurulmuş veya bu konuda duyarlılığı olan siteler ve sosyal medya sayfaları

arasında bir haberleşme ve ortak hareket etme platformu kurmak istiyoruz. Bize bu konuyla ilgili iletişim@geziparkitutsaklari.org üzerinden ulaşabilirler. Ayrıca tutsaklarımızla ilgili mahkeme-görüş-eylem vb. haberleri anlık olarak almak ve aktarabilmek için gönüllü muhabirlik ağı kurmaya çalışıyoruz. Bu noktada da bize bilgi gönderebilecek arkadaşlar facebook sayfamız üzerinden mesaj atarak ulaşabilirler.

- www.geziparkitutsaklari.org'u insanlar nasıl kullanabilir?

-Öncelikle şunu belirtmek isterim bu site kimsenin kişisel web sitesi değil, neticede biz bu çalışmayı sadece web üzerinde organize etmeye çalışan bireyleriz. Dolayısıyla her insanın bu site bizim sitemiz duygusuna sahip olabilmesi gerekiyor. Bunun için çok çaba harcadık ve büyük ölçüde başardığımızı düşünüyoruz.

Örnek verecek olursak, sitemizde bulabileceğiniz görsellerin büyük bir çoğunluğu bu konuda duyarlılığı olan kişilerden bize gelen görsellerdir, aralarında bizim hazırladıklarımızın sayısı çok azdır.

Yine içerikteki tüm yazılar tutsaklarımızdan ve onların ailelerinden/arkadaşlarından geliyor. Bu noktada kimse bizimle iletişime geçme noktasında çekince yaşamamasın. Gelen her mesaja mutlaka cevap veriyoruz. İlgilenmeye çalışıyor, bizim katkımızın olabileceği şeyler varsa mutlaka çaba harcıyoruz. Ayrıca siteye girenlerin kullanabileceği bir diğer kısım ise mektup adresleri, bu sayfada ulaşabildiğimiz tüm tutsak adreslerini yayınlıyor ve 4 duvar arasında sıkıştırılmış dostlarımıza bir pencere açmak isteyen herkese yol göstermeye çalışıyoruz.

Afiş sayfamızda da tutsaklarımızla ilgili çalışma yürüten dostlarımızın kullanması için sosyal medyadan topladığımız veya hazırlayanlar tarafından bize gönderilen görselleri, hem genel afişler hem de il il özel afişler olarak ayırdık. Gerek internette gerek ise reel hayatta yapılacak eylemlerde bu görseller kullanılabilir. Bu görsellerin ham hallerini alıp yeni çalışmalar yapmak için bize ulaşanlara da görsellerin işlenmemiş halleri elimizde bulunuyorsa mutlaka gönderiyoruz. Bize mail adresimiz üzerinden ulaşmaları bunun için yeterlidir. Bir de şuna değinmek isterim ki, sitemizi farklı dillerde de ya-

yımlayarak sesimizi daha çok kişiye duyurmak istiyoruz, ancak çeviriler noktasında eksiklik yaşıyoruz. Sitemizin İngilizce kısmı ağır ağır gelişse de, Kürtçe kısmında maalesef yardım alabildiğimiz hiç kimse yok. Sitemizi farklı dillerde yayımlayabilmemizde bize destek olabilecek herkes bize ulaşmalı, farklı dillerde çeviriler bize ulaştığı takdirde her dilde yayın yapabiliriz.

- Şimdiye kadar internet üzerinden neler yaptınız?

- İnternet üzerindeki çalışmalarımızı üçe ayırabiliriz, bunlardan ilki Facebook üzerinden yaptıklarımız, Facebook sayfamız 3700 kişi civarında bir katılıma sahipse de, etki alanı çok geniş, bunu da yine örneklendirecek olursak, Gezi Parkı tutsakları ile ilgili hazırlanan bir afişimiz, sayfamız henüz 2.000 üyeye sahipken 3.000'den fazla kişi tarafından paylaşıldı, 120.000 kişi bu paylaşımı gördü. Şu ana kadar Facebook üzerinden 1.000.000'dan fazla insana sesimizi duyurduk. web çalışmamızın bir diğer ayağı ise Twitter üzerinden yaptığımız çalışmalar, Twitter'da hashtag olarak adlandırılan tabelalar ile sesimizi duyurmaya çalışıyoruz. Şimdiye kadar #BurcuKoçluyaÖzgürlük, #HastaTutsaklaraÖzgürlük, #GeziTutsaklarınaÖzgürlük, #TazecideDirenenElifiYalnızBırakma gibi tabelalar ile ses çıkarmaya çalıştık. Bunlar arasından Elif ile ilgili olanda ciddi anlamda bir başarı sağladık. 2 gün boyunca TT listesinde kalan bu tabelamıza 10.000'den fazla insan tweet atarak destek verdi. Bu tweetleri milyonlarca twitter kullanıcısı gördü.

İnternet üzerinden yürüttüğümüz çabanın 3. ayağı ise web sitemiz, sitemiz üzerinden daha çok, yaşadığımız bu tarihi süreci arşivleme ve kalıcı bilgi kaynağı haline getirme çabamız var. Bu bilgi kaynağını dünyanın her yerinden konuyla ilgili bilgi almak isteyenlerin kolayca erişebileceği bir forma getirmeye çalışıyoruz. Şu ana kadar da büyük yol katettiğimizi düşünüyoruz. Örneğin sitemize kurulduğu andan bugüne 57 farklı ülkeden insanlar girmiş. Bu ülkelere baktığımızda sesimizin ne kadar geniş coğrafyalara ulaştığını görebiliyoruz. ABD'den Brezilya'ya, İngiltere'den Vietnam'a, Avustralya'dan Cayman Adalarına dek geniş bir coğrafyada sesimizi duyurduk.

- Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- Son olarak herkesi 10 Eylül günü 1. Dalga Cadı Avında tutuklanan dostlarımızın yanında "yaşam hakkımızı savunmamızı yargılayamazsınız" demek için Bayraklı Adliyesi'ne davet ediyoruz.

DOSYA

Asimilasyon Kıskaçında Diller ve Kültürler

H. Merkezi: Azınlık ve milliyetler konusunda oldukça zengin olan ülkemizde tüm bu zenginlikler aynı zamanda bir o kadar da baskı altına alınarak; yok sayılıyor, hor görülüyor, asimilasyon politikalarına maruz bırakılıyor. Biz de Özgür Gelecek olarak bu konuda okurlarımız için bir dosya çalışmasına başladık. Gezi İsyanı nedeni ile bir süredir ara verdiğimiz dosyamıza yeni röportaj ve makalelerimizle devam ediyoruz.

“Görünüşte farkımız yok belki ama dilimiz, türkülerimiz, tarihimiz farklı!”

H. Merkezi: Dosyamıza bu sayımızda Hemşince ve Hemşin kültürü üzerine Artvin Hopa’da yaşayan Hemşin Kültürü Derlemecisi **Harun Aksu** ile yaptığımız söyleşiyle devam ediyoruz.

- Hemşin kültürünü Karadeniz kültüründen ayıran özellikler nelerdir?

Hemşin, Rize-Pazar ilçesi eski nahiyesi olduğu için gerek Karadeniz için gerekse de Anadolu’nun birçok halkı için coğrafi bölgeyi ifade eder. Oysa Hemşinliler aynen Lazlar, Çerkezler ve Kürtler gibi etnik bir halktır. Kendilerine ait dilleri, kültürleri ve yaşam tarzları olan Hemşinliler, 300 yıl önce Osmanlı İmparatorluğunca, asimile edilmiş, Türk ve Müslüman’a dönüştürülmüş bir halktır. Hemşinliler, Doğu Karadeniz’de Hopa-Borçka-Kemalpaşa’da ve Çamlıhemşin ve Pazar Hemşin bölgesinde hatta Trabzon-Araklı’da, Akçaabat bölgesinde yaşayan halktır, ‘93 Harbi ve 1. Paylaşım Savaşı sırasında da, savaşlar nedeniyle kaçarak ya da göçerek Marmara Bölgesi’nde Sakarya ve Düzce bölgesine yerleştiler.

Hemşinliler kendi aralarında Türkiye’de 2’ye dünyada 3’e ayrılırlar. Türkiye’dekiler hem doğu-batı Hemşini olarak nitelenir hem de bu nitelime, Hemşince dilini konuşanlar ve konuşamayanlar olarak nitelenir ve bilinir. Hemşinlilerin Hopa ve Sürmene bölgesinden olanların akrabaları, Kırgızistan, Kazakistan ve Rusya’nın çeşitli bölgelerinde, bu dili

konuşarak yaşamaktadırlar. Dünyadaki 3. grup ise, Hemşin dilini konuşur ve aynı zamanda da Hıristiyan dininden olup Abhazya ve Kafkasya’nın çeşitli bölgelerinde yaşayan halklara Hemşin denir. Bizlerin silikleşmiş tarih dilimleri içerisinde, kendimize ait tarihlere de yabancı kalmışlığımız bir asimilasyon göstergesidir.

Aslında dışarıdan bakılınca Hemşin kültürünü Karadeniz kültüründen ayıran çok belirgin bir özellik görülmebilir. Ancak içeriden bakılınca kendine ait farklılıklar olduğunu görebiliriz. Dilimiz, diğer Karadeniz etnisite dillere benzemiyor! Yaşam tarzımız çoban ve onun doğa ile bağı ile ilintilidir. Ama dışarıdan bakıldığında, Lazlar ile aradaki fark ne diye sorarsak -ki en yakın etnisite Lazlardır- görünüşte bir farkımız yok ama dilimiz, türkülerimiz ve tarihimiz farklıdır. İnsanlığın dünyadaki hal alışını aynıdır.

- Hemşince üzerine çeşitli tartışmalar mevcut. Hemşince bir dil midir yoksa Ermenice’nin bir lehçesi midir?

Henüz Hemşince’nin Hemşince ile ilgili içsel sorunlarını çözmeden yapılan köklü ve dilsel çalışmalar, bir kültürel sonuç veremezler. Burada da biraz daha Hemşince’yi konuşan insanlara sorumluluk düşmektedir. Hemşince’nin dil olarak Ermenice dil grubuna ait, % 70’inin Ermenice olduğu tarafımdan da gözlemlenmektedir. Sonuçta, Hemşince Ermenice dil ailesinden de olsa, onlarla birebir

anında anlaşmak biraz zor. Ermenice açısından da dilimizi başka bir dil olarak görmek çok mümkündür. Çünkü günümüzde Ermenistan’a gidip orada iş-ticaret yapan kişilerin yorumlarına bakarsak, dilde bir anlaşmazlık söz konusudur. Bu da, üretim ilişkileriyle alakalıdır. Ermenice hem ticari olarak hem de dil olarak Rusça’nın etkisinde kalmıştır. Hemşince de, hem ticari ve üretim ilişkisi bakımından hem de eğitim olarak Türkçe’nin ve onun Türk dili teoremi altına girmiş ve yok olmaya terk edilmiştir. Benim dünyaya geldiğimde ilk öğrendiğim dil Hemşince’dir. Okulda Türkçe ile karşılaştım. Hemşinli olduğumu öğrendiğim bir öğretmen tarafından okulda (1975) Türkçe konuşmaya zorlandım. Anadolu kültürler mezarlığıdır. Türkiye Cumhuriyeti kurulduktan sonra 15’e yakın dilin ve etnisite kültürün yok olduğunu okumakta ve öğrenmekteyiz...

- Hemşince yok olmakla yüz yüze. Tıpkı onlarca dil ve lehçe gibi... Dillerin gündün güne yok olmasının nedenleri sizce nelerdir?

Hemşince yaklaşık 2500’ün üzerinde kök kelimeye sahip bir dildir. Günlük dil ile Ermenice birebir örtüşme de %70 aynı kökten gelir.

Diller hâkimiyetlerin zorba hükümleri ve yasaları içerisinde yok olur! Osmanlı’nın gerileme döneminde, Anadolu’da yaşayan halkları asimile etmeye başladığı, onları Türk-Müslüman’a çevirdiği her yerli ve yabancı tarihçi tarafından açıkça

ifade edilir. Dilin yok olması, üretim ilişkilerinin değişmesi, eski mesleklerin ve yaşam koşullarının değişmesi ve devlet baskısının sistematik şekilde her gün artmasıdır bence. Bu asimilasyon günümüzde televole olarak adlandırdığımız burjuva ezen-dirmeler ile, yabancı toplumlar ile entegrasyon adı altında, tüketime dayalı tek tip insan profiline indirgeyen siyasal asimilasyon da dillerin hızla yok olmasına çok büyük bir nedendir.

- Hemşince ve Hemşin kültürünün korunması konusunda ne gibi çalışmalar var?

Günümüzde maalesef Hemşin dili ile ilgili net ve elle tutulur bir çalışma yoktur. Hemşin dili ve grameri ile ilgili mütevazı çalışmalar vardır. Ama bu çalışmalar da aslında Hemşince için içsel tartışmalar yaratmaktadır. Dil ile ilgili çalışmalarda halk kaynakları ile akademik kaynaklar buluşmalıdır ki, o dil çalışması, bilimsel niteliklerle desteklenen bir dil çalışması olabilsin. Dilin korunması, önce aileden başlar.

Birçok aileye çocuğunun okuduğu okulunda iyi Türkçe bilmediği için başarısız olduğu sonucu sunuluyor. Aile bunun üzerine, çocuğun yanında Türkçe konuşma kararı alıyor. Okul tarafından tespit edilmiş eğitim sorunu, dile bağlandığı için, sorun böylelikle aile içi Türkçe eğitimle başlamakta. Böylelikle bu örnekte de olduğu gibi bütün diğer etnik diller yok olmaya yüz tutar. Bazı kişiler (50 yaş); “Biz okulda Hemşince konuştuğumuzda dilimize acı biber sürüldü, ‘öğretmenim ama ben konuşmamıştım’ dediğimde de, ‘olsun; ileride hiç konuşmazsın’ diyorlardı” diye anlatıyor! Ki, bu uygulamayı yapan öğretmenler de Cumhuriyetin yetiştirdiği “aydın, ilerici, çağdaş öğretmenler” imiş ve birçoğu da Hemşinli.

Esenyalı'dan bir festival geçti

Gezi eylemleriyle birlikte emekçi semtlerde oluşan forumlardan biri olan Esenyalı Halk Meclisi bir festival örgütledi. Esenyalı Halk Festivali olarak adlandırılan festival 30-31 Ağustos'ta gerçekleşti. **"Kardeşliğimize, Doğamıza, Özgürlüğümüze DOKUN-**

MA" şiarıyla yapılan festivalde birçok sanatçı ve sivil toplum kuruluşu yer aldı. Halk Festivali iki gün boyunca forumlarla başlayıp akşamları konserlerle devam etti. Festivale gelen sanatçılar **Cevdet Bağca**, Haluk Tolga İlhan, **Agire Jiyan**, Murat Yeşilyurt, Hasan Ali, Rojda Erkol, Baran Altınsoy, Domane Dersim, **Koma Seçkinler**, Musa Kurt, **Mehmet Ekici**,

Mesut, **Pendik PSAKD Müzik Grubu**, Halk Oyunları Ekibi olurken; Ertuğrul Kürkçü, Abdullah Levent Tüzel ve bazı milletvekilleri de katıldı. Esenyalı'da böyle bir festivalin ilk defa olması ve katılımın beklenenden fazla olması herkesi heyecandırdı.

Festival süresince diğer kurumlar gibi biz de **Partizan** olarak standımızı açtık. Standımıza ilgi yoğundu. İbra-

him Kaypakkaya resimleri ile donattığımız standımızda gazete ve kitap satışı yaptık, insanlarla ilişki kurduk. Bizimle iletişime geçenler sadece festival ya da bir kereliğine değil artık Esenyalı'ya sürekli gelmemizi istediler. Biz Partizanlar da artık Esenyalı halkının taleplerini yerine getirmek için elimizden geldiği kadar çalışacağız. **(Esenyalı'dan bir ÖG okuru)**

Kartal'da stant çalışması

Partizan okurları olarak 23 Ağustos Cuma akşamı saat 17.00'de Kartal çay bahçeleri güzergâhında stant açtık. Standa ilgi oldukça yoğundu, özellikle kitlenin gelip sohbet etmesi, sorular sorması, stant başında görevli arkadaşlarımızı çok etkiledi.

Bu etki, bir şeyler öğrenmek, bir şeyleri tartışmak isteyen kitleyi standı yönlendirmeyi sağladı. Kurulan müzik sisteminin de etkisiyle; çok uzaktan sesi duyarak geldiğini belirtenler oldu.

Fransa'dan okurlarımız gelip sohbet ettiler bizimle ve resim çektirdiler. Aldıkları kitapları heyecanla okuyacaklarını belirtip bize oralardan selam getirdiklerini de eklediler. Bizler de selamlarımızı gönderdik.

Yaşanan hoş sohbetler, standı toplayıp eve giden arkadaşlarımızı arabada da yakaladı. İnsanların soruları, ilgileri oldukça yoğundu ve sanırım bizimle sohbet etmeyi sevdi. Kendini bize yakın hissedip müziklerimizi duyunca ağladığını dile getiren bir anamız yaklaştı standı. Ağladı, üzüntülerini dile getirdi. Yorgun ve bitkin-di, kuş yemi satıyordu. Oğlu askerde ölmüşü ama o, suçlunun katilinin bu düzen olduğunu dile getiriyor ve isyan ediyordu. Eşi ve iki çocuğunun rahatsız olduğunu dile getiren anamız bizleri görünce mutlu olduğunu söyledi. "Belki sizler değiştirirsiniz bu düzeni" diyerek destek olduğunu da söyledi. Biz de kendisine bir kitap hediye ettik.

(Kartal'dan bir okur)

Bal Festivali coşkuyla gerçekleştirildi

Dersim: Pülümür'de 20.'si düzenlenen Bal Festivali Metin Kahraman, Mustafa gibi birçok sanatçının katılımıyla 24 Ağustos günü coşkulu bir şekilde gerçekleştirildi.

20.'si düzenlenen festivalde Türkiye tarihine ötekilerin, ezilenlerin ortaklaştığı Gezi İsyanı'nda şehit düşenlerin anıldığı, 3. Köprüye Yavuz Sultan Selim adının verilmesinin Alevilere hakaret etmekten başka bir şey olmadığından bahsedilen konuşmalar yapıldı. Ayrıca festivalde açılan **Partizan** standına da yoğun ilgi gösterildi.

Festivalde Erzingan'da tutsak düşen Partizan ve YDG okurlarının olduğu hatırlatılarak, **"Her yer Taksim, her yer direniş"** ve **"Gezi tutsaklarına özgürlük"** yazılı birer pankart asıldı. Asılan pankarta bakıp standı gelenlerin **"Arkadaşların durumu nasıl? Biz onlarla eylemlerde birlikte yürüyorduk. Çok iyi insanlardı"** gibi cümlelerle tutsak düşen arkadaşlarla dayanışma içerisinde bulunacaklarını belirttiler. Gece geç saatlere kadar süren festival, 21.'sinde görüşme dilekleriyle son buldu.

2 Eylül Festivali'ne Gezi damgası

İstanbul: 11.si düzenlenen ve Partizan'ın da aralarında bulunduğu birçok devrimci ve demokrat kurum tarafından örgütlenen 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali **"Yıkımlara ve Yozlaşmaya Karşı, 2 Eylül ve Gezi Ruhuyla Mücadeleyi Büyütelim"** şiarıyla gerçekleştirildi. 2 Eylül şehitlerinin anıldığı festival boyunca konserlerin yanı sıra, yıkımlar, yozlaşma, Ortadoğu ve ülkemizdeki halk hareketleri gibi çeşitli konularda paneller düzenlendi. 30 Ağustos günü başlayan festival 2 Eylül günü yapılan anma yürüyüşüyle son buldu.

1. Gün: 2 Eylül Festivali'nde Gezi damgası

Festivalin ilk gün (30 Ağustos) programı 2 Eylül Festival Komitesi adına Ataşehir PSAKD Başkanı **Metin Aslan** tarafından yapılan konuşma ile başladı. Mahallenin kuruluşunu anlatan belgesel gösterimi yapıldı ve ardından 2 Eylül direniş şehitlerini ve mücadelelerini anmak için saygı duruşu gerçekleştirildi. Saygı duruşunun ardından 1 Mayıs Mahallesi Gezi direniş tutsaklarından **İmran Aydın**'ın mektubu okundu. Mektubun ardından ise BDP Ağrı milletvekili **Halil Aksoy**, "barış süreci" ve Ortadoğu'daki gelişmeler ve Kürt meselesi gündemli bir konuşma gerçekleştirdi.

Partizan da festivalin ilk günü sabah saatlerinden itibaren festival alanında stant kurdu. Standa kurulan resim sergisiyle Gezi İsyanı stant çevresine taşındı. Ayrıca Gezi direniş tutsağı Elif Kaya'ya yönelik taciz işkencesine karşı Partizan ve YDG imzalı yazılımlar yapıldığı gözlemlendi. Akşam gerçekleşen konser sırasında İbrahim Kaypakkaya dövizlerinin açılması ve "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya" sloganlarının atılması dikkat çekti. Konserde **Rapzan Belagat**, Grup Mayıs ve **Pınar Aydınlar** ezgileriyle yer aldılar.

2. Gün: "Büyük bir aileyiz!"

Festivalin 2. günü (31 Ağustos) panel, konser ve Gezi şehitlerinin ailelerinin konuşma yaptığı programla sürdü. Festival programı "Kentsel Dönüşüm ve Yıkımlar" konulu panelle başladı.

Akşam saatlerinde festival konser programıyla devam etti. Ali İsmail Korkmaz, Abdullah Cömert, Medeni

Yıldırım, Ethem Sarısülük, Mehmet Ayvalıtaş'ın aileleri de davet edildikleri festivale gelmişti. Kitlenin ailelere olan ilgisi göze çarpıyordu.

Gazetemize konuşan **Abdullah Cömert**'in abisi **Zafer**'in söylediği şu cümle, buradaki durumu özetliyordu: **"Biz Abdo vurulmadan önce küçük ve yoksul, kendi halinde bir aileydik. Ama Abdo'yu sahiplenen yüz binler bir yana biz artık acıları ortaklaşmış 5 büyük aileyiz!"**

İsyan Ateşi'nden Berkin için beste

Konser programı akşam saatlerindeki programı başladığı sırada alana Şakran Hapishanesi'nde cinsel işkenceye uğrayan Yeni Demokrat Kadın aktivisti **Elif Kaya** için eylem yapan Yeni Demokrat Kadınlar ve Partizanlar giriş yaptı. Elif için destek ve Gezi tutsakları için özgürlük sloganlarının yükseldiği alanda, eylemin ardından konserler başladı.

Haluk Tolga İlhan ve **Erdoğan Emir**'in sahne almasının ardından sahneye **"Her yer Taksim, her yer direniş"** marşı ile Grup İsyan Ateşi çıktı. İsyan Ateşi tarafından yapılan konuşmada Gezi şehitleri anıldı, Gezi tutsaklarına selam gönderildi. Ardından **Berkin Elvan** için hazırladıkları besteyi okudular.

3. gün: Panel ve konserlerle sürdü

Festivalin son gününde (1 Eylül) Ortadoğu'daki halk hareketleri üzerine panel ve konser düzenlendi. Festivalde **Partizan, ESP, DHF, Alinteri, BDSP** gibi devrimci kurumlar stant açarak yer aldı. Program **"Ortadoğu, Türkiye ve Dünyada halk hareketleri"** başlıklı panelle başladı. Paneye konuşmacı olarak ESP

adına **Ziya Ulusoy**, HDK adına **Ali Kenanoğlu** ve **Gülistan Özdemir** katıldı. Konser programına Grup Munsur da katıldı. Grup adına yapılan konuşmada, kanser hastası devrimci tutsak Abdullah Kalay'ın durumuna dikkat çekilerek **"Hasta tutsaklar serbest bırakılsın"** denildi. Festivalde ayrıca **Grup Silam**, Tolga Sağ ve **Muharrem Temiz** sahne aldı.

2 Eylül Direniş yürüyüşü anıldı

3 gün süren festival Pir Sultan Abdal Cemevi'nde verilen yemeğin ardından 2 Eylül günü yapılan yürüyüş ile son buldu.

Cennet Düşün Salonu önünde saat 19.00'da bir araya gelen kitle **"36. yılında 2 Eylül ruhuyla yozlaşmaya karşı kültürüne sahip çık"** pankartının arkasında 18 Mayıs Caddesi'nde yürüyüşe geçti. Eylemde sık sık **"Faşizme karşı omuz omuza"**, "Devrim şehitleri ölümsüzdür", **"Rojava halkı yalnız değildir"**, "Bu daha başlangıç mücadeleye devam", **"Elif Kaya yalnız değildir"**, "Çeteler halka hesap verecek" ve **"Yaşasın 2 Eylül direnişimiz"** sloganları atıldı.

Yürüyüşte Partizan **"2 Eylül ve Gezi Direnişinden aldığımız güçle öfkeyi ve isyanı büyütüyoruz"** pankartını açtı. Eyleme; PSAKD, ESP, Alinteri, BDP, Partizan gibi devrimci ve demokrat kurumlar da pankartları ve sloganları ile katılım gösterdi. Anma programı 30 Ağustos Lisesi önünde yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından yapılan basın açıklamasında, **"2 Eylül '77'de barınma hakkı için panzere kurşuna karşı göğsünü gerip direnen halk Haziran 2013'de yaşadığımız direnişte de aynı ihtişamıyla boy göstermiştir"** denildi.

Devletin "Eylül Sendromu" başladı!

İstanbul/Taksim

H. Merkezi: ODTÜ'de direnişçilere yönelik başlayan saldırının ardından ülkenin birçok yerinde "#direnODTÜ" eylemleri yapıldı. İstanbul ve İzmir'de de eylemlere saldıran polis, bu kez "temkinliydi"! Gezi İsyanı'na yol açan konuların başında gelen "orantısız şiddet" bu kez "sınırlıydı" ve polis daha çok darp ve gözaltı yapmaya yoğunlaşmıştı. Ancak tüm bu saldırganlığı direnişçileri sokaklardan alıkoymaya yetmedi.

İSTANBUL

* **Taksim:** 6 ve 7 Eylül akşamı Taksim'de bir araya gelen yüzlerce kişi "#DirenODTÜ, Taksim seninle" dedi. Mis Sokak'ta toplanan ve aralarında **Partizan** ve **YDG** okurlarının da bulunduğu kitle "**Her yer ODTÜ, her yer direniş**" sloganı ile Taksim Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Kitleye sivil ve çevik kuvvet polisleri saldırdı. Polis saldırısı sırasında gaz bombası kullanmayıp kitlenin üzerine kalkanları ve coplarıyla koşması ve darp ederek gözaltı yapması dikkat çekti. Ara sokaklara dağılan kitle, Galatasaray Lisesi önünde yine bir araya geldi. Kitle, "**Diren polis, Tayyip seninle**" sloganı attı. Polis kitleye bir kez daha saldırdı.

Ara sokaklarda plastik mermi kullanan polis, Galatasaray Lisesi önünden başlayarak İstiklal Caddesi boyunca kordon oluşturmuş durumda geçişlere izin vermedi. Polis cadde boyunca "temizlik" yapmak istedi ama bu da kitleye engel olmadı. Polisin geçmesinin ardından yeniden topla-

nan kitle adeta polisle dalga geçti ve polise soda şişeleriyle karşılık verdi. Yeniden Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelen kitle burada, "**Yaşasın halkların kardeşliği**", "Diren Rojava, Taksim seninle", "**Her yer Taksim, her yer direniş**" sloganlarını attı. Polisin tekrar saldırmaya üzerine eylemciler ara sokaklara dağıldı. Eylem bu şekilde gece yarısına kadar sürdü.

* **Gazi Mahallesi:** 7 Eylül akşamı 21.00'de Gazi Dayanışma'nın çağrısıyla bir araya gelen kitle yürüyüşe geçti. Polis karakola yürüyen kitleye saldırdı, yola barikatlar kuran mahalle halkı polise karşılık verdi.

* **Kadıköy:** 6 ve 7 Eylül günlerinde akşam ve gece saatlerinde Altıyol'da toplanan kitle Bahariye Caddesi boyunca yürüyüşe geçti. Sayıları her geçen dakika artan eylemciler; "**Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbirimiz**", "**DirenODTÜ, Kadıköy seninle**" sloganlarıyla rıhtıma yürüdü. Buradan tekrar Altıyol'a yürüyen kitle yolu trafiğe kapatarak sabaha kadar oturma eylemi yaptı.

* **Sarıgazi:** YDG'liler olarak ODTÜ'de direnen halk gençliğine destek olmak amacıyla bir pankart hazırladık. Pankartımızı Demokrasi Caddesi girişine astık. Cadde boyunca sloganlar eşliğinde yürüdük. Gezi şehitlerinin isimlerini sayıp "**Yaşıyor**" dedik.

Cadedekiler tarafından alkışlarla desteklenen yürüyüşümüz sırasında polisin önünden geçerken "**Katil polis üniversitelerden defol**" sloganını attık. Hızla otobüslerinden inip saldırı

pozisyonu almaları, polisin halk gençliğinden duyduğu korkunun bir kanıtıydı. Pankartımızı astıktan sonra eylemimizi sonlandırdık. (**Sarıgazi YDG**)

İZMİR

7 Eylül akşamı Alsancak'ta toplanan binlerce kişi AKP Konak ilçe binasına doğru yürüyüşe geçti. "**Bu daha başlangıç, mücadeleye devam**" yazılı pankart açan kitle coşkulu bir şekilde "**Kahrolsun bağız yollar**", "ODTÜ'den geçecek tek yol devrim", "**ODTÜ'ye girmek için kask değil kafa gerek**", "Diren ODTÜ, İzmir seninle" vb. slogan attı. AKP ilçe binası girişinde kitlenin önü polis tarafından kesildi, burada kısa bir "görüşme" yaşandıktan sonra polis geri çekildi. Konak ilçe binası önüne gelen İzmir halkı, burada oturma eylemi başlattı. Ardından kitle sloganlar eşliğinde Alsancak'a doğru yürüyüşe geçti.

Eyleme **YDG** ve **Partizan** da katıldı. Ayrıca Gezi sürecinde sonra sosyal medya üzerinden çeşitli oluşumlar oluşturan "**Yıldırılamaz Gençlik**" gibi pek çok kesim de dövizleriyle eyleme katıldı.

"Direniş sürüyor"

Eylem devam ederken eyleme "**Yıldırılamaz Gençlik**" diye kendini tanıtan ve dövizler açan liseli gençlerle kısa bir söyleşi yaparak onları tanıtmaya çalıştık ve düşüncelerini paylaştık.

- **ODTÜ'de başlayan direniş şu an pek çok yere sıçradı, siz nasıl değerlendiriyorsunuz bunu?**

- **Umut:** Gezi Direnişi aslında hiçbir şekilde bitmemişti, aylardır süren çok güzel bir direniş var. ODTÜ'de ağaçların şöyle bir özelliği var, 68 kuşağının Deniz Gezmişlerin diktiği ağaçlar onlar, bu tarihi yıkmak istedikler. Zaten direniş her şekilde sürüyor. Ve sonuna kadar devam edecek.

- **Siz Facebook sayfası üzerinden bir oluşumsunuz, kendinizden biraz bahseder misiniz, Yıldırılamaz Gençlik kimdir?**

- **Umut:** Bu oluşum Gezi'den sonra Facebook sayfası üzerinden oluştu, çok yeni bir oluşum. Genelde bu sayfa üzerinden insanları örgütlemeye,

eylemlere çağrılar yapmaya çalışıyoruz. Ben de yapılan çağrılar üzerinden eylemlere katılım sağladım. Bence Gezi Direnişi bundan sonraki direnişlerin başlangıcı olacaktır.

- **Siz lise öğrencisi olarak üniversitelere ve liselere polis yerleştirilmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?**

- **Kıvılcım:** Ben lise öğrencisiyim, adam şimdi polis yerleştirilecek, ben nasıl rahat gidip geleceğim? Biz orada herhangi bir şeye tepki gösterdik mi, polis direkt olay çıkaracak. Bunun için eylemler örgütlenebilir, imza kampanyaları, sosyal medya üzerinden örgütlenmeler yapılabilir. ODTÜ'ye gelirse, ODTÜ'ye o kadar laf etti, en sonunda bir olay çıkacağı belliydi.

MERSİN

7 Eylül akşamı **#DirenMersin**'in çağrısıyla Pozcu Platin mağazası önünde bir araya gelen kitle, "**Diren ODTÜ, Mersin seninle**", "Ethem mezarda, katilleri burada", "**Her yer ODTÜ, her yer direniş**", "Polis simit sat, onurlu yaşa" sloganlarını haykırdı. Kitlenin toplamaya başlamasıyla beraber çevik kuvvet polisinin de kitleyi abluka altına almaya başlaması dikkat çekiciydi. Kitlenin, Barış Meydanı'na (daha önce direniş çadırlarının kurulu olduğu yer) yürümek istemesine bir süre karşı çıkan polis, kararlı duruş sayesinde barikatlarını kaldırmak zorunda kaldı. Fakat kitleyi, abluka altından parça parça çıkarması da herkes tarafından tepkiyle karşılandı. Ardından yürüyüşe başlayan kitle sloganlarını atarken, güzergâhta bulunan evlerden tencere-tavalarla direnişe verilen destek coşkuyu artırdı. Kitle adına **Canan Yüce** açıklama yaptı.

Direnişe destek olmak ve saldırıları protesto etmek amacıyla **#DirenMersin**'den **Deniz Melih Özşen** ve **Murat Binzet** isimli iki direnişçi üç günlük açlık grevine başladı. Grev için Deniz Melih Özşen'in yaptığı açıklamada, "**AKP saldırıyor, saldırılar sürdüğü müddetçe mücadelemiz devam edecek**" denildi. Eylemin ardından Barış Meydanı'nda forum yapmaya başlayan **#DirenMersin**, direnişi büyütme eksenli tartışmalar yaptı.

İstanbul/Sarıgazi

Mersin

İzmir

www.ozgurgelecek.net
özgür gelecek
Paşeroja Azad

Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayimcilik2007@hotmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 433 10 23
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 445 16 15
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 45 82
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat: 2 No: 8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: (0049) 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

İşte yine, bir kez daha: Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!

#DirenODTÜ

Erdoğan'ın korktuğu başına geldi! "Eylül sendromu"nu Ağustos'un son günlerinden itibaren dillendirmeye başlayan Erdoğan ve şurası, Eylül'ün ilk günlerinden itibaren başlayan direnişlerle, Gezi İsyanı'nın işgal günlerindeki kabus dolu gecelerine geri döndü.

ODTÜ'lü öğrenciler ve 100. Yıl İnişiyatifi öncülüğünde ODTÜ Merkez Kampüsü'nün ortasından geçecek ve yüzlerce ağacı katledecek olan yol projesinin hayata geçirilmesine karşı Ağustos'un son günlerinde "Kahrolsun bağzı yollar" diyerek çadır kurma eylemi başlatılmıştı. 6 Eylül sabahı çevik kuvvet ve TOMA'lar eşliğinde çalıştırılan iş makinelerinin ve direnişçilere yönelik saldırının ardından bu direniş hem Ankara'nın emekçi semtlerine hem de diğer illere sıçradı. Birçok yerde binlerce insan sokağa çıkarak "#DirenODTÜ, sizinleyiz" dedi.

Gezi'de milyonlar "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam" sloganını yalnızca sloganın güzelliğinden atmıyorlardı elbette. İsyen bir kere başlamış; hem de toplumun en çok ayrımcılığa uğrayan kesimleri kadınlar, gençler ve LGBT bireylerin öncülük ettiği bir hale gelmişken, artık o kadar kolay eve dönmeyiz!

ANKARA

ODTÜ'de 6 Eylül günü gerçekleşen polis saldırısının ardından aynı gün binlerce insan 100. Yıl Migros önünde toplanarak, otoyol şantiyesine yürüdü. Kitleye polis, akrep ve TOMA'larla saldırıya geçerken; saldırı sırasında yoğun bir şekilde plastik mermi kullanıldığı görüldü. Ayrıca çok sayıda direnişçi polis tarafından gözaltına alındı.

"Kahrolsun bağzı yollar" ve "Gökçek elini mahallemden, ODTÜ'den çek" yazılı 100. Yıl İnişiyatifi imzalı pankartın açıldığı eylem-

de, yoğun polis saldırısı sonucu direnişçiler ara sokaklarda ve 100. Yıl Pazarı önünde barikatlar kurarak taşlarla polise karşılık verdi. Direnişçilerin polis saldırısına karşı ses bombası kul-

landığı da görüldü. Saldırı sırasında polis amirleri basını da hedef aldı. Basın kartı olmayanın derhal gitmesini, yoksa gözaltına alınacağını söyleyen amir, gazetecileri tehdit etti. Ayrıca bir gazeteci de basın kartı olmadığı için tutularak, çektiği fotoğraflar silindi. Ara sokaklara giren çevik kuvvet ve sivil polisler binalarda, mahalle aralarında direnişçi avına çıktı. Eylem sırasında birçok gözaltı yaşanırken, aralarında YDG ve Partizan okurlarının da bulunduğu birçok kişi yaralandı. Kitlenin bir kısmı

ODTÜ kampüsüne çekilirken bir kısmı da ara sokaklardan dağıldı.

"Tuzluca'yır ve Dikmen faşizme mezar olacak!"

Fethullah Gülen ve Cem Vakfı tarafından Tuzluca'yır'da yapılmak istenen Cami-Cemevi projesine tepki için 7 Eylül akşamı saat 21.30'da inşaat alanına yürümek isteyen Tuzluca'yırılılara polis azgınca saldırdı. Tuzluca'yır'da uzun yıllardan sonra ilk kez polis saldırısı ve direniş yaşanırken, neredeyse meydana çıkan bütün ara sokaklara barikatlar kuruldu. Barikatlarda evlerden getirilen koltukların ve ara sokaklarda kaldırımlara bırakılmış suların olması dikkat çekti.

Polis saldırısından Gezi Direnişinde kurulan ve hala devam eden direniş çadırları da nasibini aldı, çadırlar saldırı sonucu dağıtıldı. Ayrıca meydana mobeseler de direnişçiler tarafından yakılmaya çalışıldı. Direnişe katılan Partizan ve YDG'liler de mahallede halkı Sivas, Roboskî, Reyhanlı'nın ve Gezi şehitlerinin he-

sabını sormaya, polis saldırısına karşı mahalleyi savunmaya çağıran ajitasyonlarla ara sokaklarda dolaştı. Polis saldırısına karşı havai fişeklerin de kullanıldığı direniş, geç saatlere kadar devam etti.

Aynı saatlerde Ankara'nın birçok bölgesinde ODTÜ'deki saldırı ile birlikte başlayan çatışmalar sürdü. Özellikle Dikmen'de yoğun çatışmalar yaşandı; mahalle halkı kaldırım taşlarını söküp, barikatlar kurarak polise karşı gece geç saatlere kadar direndi.

7 Eylül akşamı Tuzluca'yır'da Cemaat ve Cem Vakfı işbirliğine karşı direnişe geçen mahalle halkı, 8 Eylül sabahı da cami-cemevi projesinin temel atma törenine karşı Tuzluca'yır Meydanı'nda biraraya geldi. Töreni protesto eden Tuzluca'yır halkına polis gaz ve ses bombası, TOMA ve plastik mermiyle saldırdı. Polisin saldırısına karşı ara ara dağılan kitle gün boyu çatışmaları sürdürdü. Görünen o ki, ODTÜ'de yanan bozkır, tüm Ankara'yı kuşatacak!